

ΚΩΣΤΑΣ ΠΛΕΥΡΗΣ

ΑΝΤΙΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ

**ΝΕΑ
ΘΕΣΙΣ**

ΦΩΤΟΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ - ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΣΗ:
ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ - ΕΛ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ και ΣΙΑ ΕΕ
Ίπποκράτους 91 τηλ.: 3608350

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Γιάννης Σχοινάς

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ: Κ. και Ζ. Κάρδαρη ΟΕ
Μαυρομιάλη 52 - τηλ.: 3610390

ΑΝΤΙΤΥΠΑ: 2.000, Μάιος 1987

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. ΠΡΟΛΟΓΟΣ Γ' ΕΚΔΟΣΕΩΣ	7
2. ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΙΤΑΛΙΚΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ	9
3. ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ	13
4. ΟΙ ΛΥΚΟΙ	14
5. Η ΑΝΑΤΟΜΙΑ ΜΙΑΣ ΑΠΑΤΗΣ	19
6. ΤΑ ΚΙΒΔΗΛΑ ΙΔΑΝΙΚΑ	35
7. ΑΝΙΚΑΝΩΤΕΡΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΤΑ	41
8. ΕΝΑΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ	55
9. Η ΤΡΙΤΗ ΘΕΣΙΣ	67
10. ΣΦΥΡΗΛΑΤΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ	75
11. Η ΗΘΙΚΗ ΤΟΥ ΕΜΠΡΟΣ	92

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ὁ ΑΝΤΙΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ εἶναι τὸ πρῶτο βιβλίον τοῦ Κώστα Πλεύρη καὶ ἴσως ἐκεῖνο πού ἔχει συζητηθεῖ περισσότερο ἀπ' ὅλα τὰ βιβλία του. Γιατί σ' αὐτό τὸ βιβλίον ὁ συγγραφεὺς τολμᾷ κάτι πού κανένας σύγχρονος Ἕλληνας δέν ἀπετόλμησε:

Ἐσκεπάζει καὶ ἀπογυμνώνει τὴν δημοκρατία, ἀπὸ τὸ ψεύτικο πέπλον τῆς ὁμορφιάς μὲ τὸ ὅποιν τὴν ἔχει περιβάλλει τὸ δημοκρατικὸ κατεστημένο.

Ὅλα αὐτὰ βεβαίως ἀποκτοῦν ἀκόμη μεγαλύτερη ἀξία, ἂν ἀναλογισθοῦμε, ὅτι γίνονται ἐγγράφως καὶ ἐνυπογράφως.

Ὁ ΑΝΤΙΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ ἔτυχε μεγάλης δημοσιότητος, ἀφοῦ ἐξεδόθη στὰ ἰταλικά, ἀγγλικά καὶ ἀραβικά καὶ ἀφοῦ ἐξηντλήθησαν καὶ οἱ τρεῖς μέχρι σήμερα ἐκδόσεις πού ἔγιναν στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Τὸ φαινόμενο αὐτὸ δέν εἶναι βέβαια δυνατόν νά εἶναι τυχαῖο. Ὁφείλεται κατὰ τὴν γνώμη μας στὸ γεγονός, ὅτι οἱ λαοὶ πού ζοῦν ὑπὸ δημοκρατικὸ καθεστῶς ἔχουν ἀρχίσει ν' ἀπογοητεύωνται ἀπὸ αὐτὸ καὶ ἀναζητοῦν ἄλλες λύσεις.

Ἐπὶ τὸ πρῖσμα αὐτὸ ὁ ΑΝΤΙΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ εἶναι ἓνα βιβλίον πού μπορεῖ νά βρῖσκεται συνεχῶς στὴν ἐπικαιρότητα. Γιατί ὁ Κώστας Πλεύρης δέν ἀρκεῖται στὴν ἄρνηση. Δίδει θέσεις, ἐπειδὴ

δπως ό ίδιος γράφει, άν δέν τό έκανε θά ήταν μηδενιστής.

Πέρα από αυτά ό ΑΝΤΙΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ έχει επιβεβαιωθή πλέον και από τά ιστορικά γεγονότα, πού έν τώ μεταξύ έλαβαν χώρα από τό 1965 πού γράφηκε μέχρι σήμερα. Γιατί προέβλεψε τήν αναπόφευκτη σύγκρουση μεταξύ στρατιωτικών και πολιτικών πού πραγματοποιήθηκε τό 1967. Γιατί μέσα σ' αυτό ό συγγραφέυς προβαίνει σέ ανάλυση των όρων «όλοκληρωτισμός» και «δικτατορία» και εξηγεί γιατί ή δικτατορία ύπηρετεί τήν δημοκρατία. Προβαίνει σέ ανάλυση των σχέσεων μεταξύ δημοκρατίας και κομμουνισμού και προβλέπει από τότε τήν νομιμοποίηση του ΚΚΕ.

Άκόμη μιλάει για τίς άνίερες σύμμαχίες των δημοκρατών μέ τους κομμουνιστές, πράγματα πού επιβεβαιώθηκαν και πρόσφατα στην πράξη από τήν τακτική των δύο μεγαλύτερων δημοκρατικών κομμάτων του τόπου μας: του ΠΑΣΟΚ και της Νέας Δημοκρατίας.

Δέν θά προχωρήσω σέ άλλες έπισημάνσεις. Είναι περιττές, αφού ό συγγραφέυς διακρίνεται για τήν απόλυτη σαφήνεια στην έκφραση και τήν καθαρότητα των ιδεών, τίς όποιες μέ συνέπεια ύπηρετεί έδώ και πολλά χρόνια.

Κάτι τελευταίο θεωρώ άπαραίτητο. Συνιστώ στον κάθε αναγνώστη, αυτό πού ό Κώστας Πλεύρης αναφέρει στην αρχή του βιβλίου του: «Νά διαβάση αυτό τό βιβλίο χωρίς προκαταλήψεις. Σάν νά μήν πιστεύη σέ τίποτε, άν προηγουμένως δέν τό έξετάση μέ τήν δική του κρίση και δέν τό βρή σωστό».

ό εκδότης
Άθήναι, Ιούνιος 1987

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΚΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Τρεις είναι οί λόγοι οί όποιοι μέ ώθησαν εἰς τήν δημοσίευσιν αὐτοῦ τοῦ βιβλίου τοῦ Κώστα Πλεύρη ἐπί τῶν κακῶν τῶν δημοκρατικοκοινοβουλευτικῶν συστημάτων.

Ὁ πρῶτος εἶναι προσωπικοῦ χαρακτήρος. Ἐπί ἀρκετοῦ πράγματι χρόνου ὁ τύπος τῆς ἰταλικῆς ἀριστερᾶς, ὄλων τῶν ἀποχρώσεων, ἐπιμένει εἰς τό νά χαρακτηρίζει τόν Κώστα Πλεύρη ὡς ἓν πρόσωπον εὐρισκόμενον μεταξύ τοῦ «007» καί τοῦ «Killer», τόν ὁποῖον τό καθεστώς τῶν Ἀθηνῶν ἐπεφόρτησεν μέ τήν πραγματοποίησιν ἐν Ἰταλίᾳ, σχεδίων τόσον μυστηριωδῶν ὅσον καί ἀπαισιῶν.

Ἐξ ἄλλου εἰς τάς φανταστικάς διηγήσεις τῶν δημοσιογράφων καί τῶν «πολιτικάντηδων» τῆς ἰταλικῆς ἀριστερᾶς, τό ὄνομα τοῦ Πλεύρη ἀνεφέρθη εἰς διάφορους εὐκαιρίας μετά τοῦ ὀνόματος τοῦ «Μποργκέζε». Μέ ἄλλας λέξεις, ὁ ὑποφαινόμενος καί οἱ συνεργάται του δέν ἦσαν εἰμῆ οἱ «συνένοχοι» τοῦ Πλεύρη ἐν Ἰταλίᾳ.

Τότε ὅμως, διατί νά μήν γνωρίσωμεν εἰς τό ἰταλικόν κοινόν τά ὅσα γράφει τό πρόσωπον αὐτό τῆς νέας Ἑλλάδος, τό ὁποῖον δέν εἶναι ἓνας μυστικός πράκτωρ ἢ ἓνας κατάσκοπος, ἀλλά ἓνας εἰδικός ἐπί τῆς κοινωνιολογίας.

Εἰς τάς σελίδας τοῦ Κώστα Πλεύρη οἱ ἀναγνώσται δέν θά ἀνεύρουν, ὅπως θά ἠδύναντο νά πιστεύουν, μετά τά ὅσα ἐδημοσίευσεν ὁ κομμουνιστικός καί σοσιαλιστικός ἰταλικός τύπος τήν θεωρίαν τοῦ πολιτικοῦ ἐγκλήματος. Τήν θεωρίαν αὐτήν ὁ Πλεύρης τήν ἀφήνει εἰς τόν «δημο-

κραतिकόν» καί «άνθρωπιστικόν» μας Ματσίνι. Τό βιβλίον περιέχει επίσης μίαν άδυσώπητον κριτικήν τῆς δημοκρατίας καί τοῦ κομμουνισμοῦ μίαν ἐπιθεθαίωσιν τῶν ἔθνικῶν ἀξιών, μίαν λῆψιν δραστηκῆς τοποθετήσεως ἐναντίον τοῦ κεφαλαιοκρατισμοῦ. Πρόκειται περί πραγμάτων τά ὅποια ὁ μέσος ἄνθρωπος, ἐν Ἰταλία ἐπαναλαμβάνει καθημερινῶς χωρίς νά εἶναι «φασιστής», περί ἀληθειῶν διά τὰς ὁποίας οἱ πάντες εἶναι ἤδη πεπεισμένοι.

Ὁ δεύτερος λόγος ὁ ὁποῖος μέ ὤθησεν εἰς τήν δημοσίευσιν τοῦ «Ἐντιδημοκράτου» δέον ὅπως ἀναζητηθῆ εἰς τήν ἀνάγκην ὅπως κατανοήσουν οἱ Ἰταλοί τί συνέβη πράγματι εἰς τήν Ἑλλάδα. Ἡ Ἰταλία ζῆ εἰς τήν Μεσόγειον κλεισμένη βλακωδῶς δι' ὅτι συμβαίνει γύρω της. Ἡ προσαρμοστικότης καί ὁ πολιτικός ἔλεγχος τῆς ραδιοτηλεοράσεως εἶναι ἀποτελεσματικώτερος πάσης λογοκρισίας. Οἱ Ἰταλοί δέν γνωρίζουν διατί οἱ Γιουγκοσλάβοι μισοῦν τόν Μπρέζνιεφ καί ἀπευθύνονται πρός τόν Πρόεδρον τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, δέν γνωρίζουν διατί οἱ Ἰσπανοί καί οἱ Πορτογάλοι δέν ἐπαναστατοῦν ἐναντίον τῶν καθεστώτων των, δέν γνωρίζουν διατί οἱ Ἕλληνες εἶναι κατά μεγίστην πλειοψηφίαν, μέ τό μέρος τῶν Συνταγματαρχῶν. Ἡ δημοκρατική μυθολογία εἶναι ἕνα ναρκωτικόν τό ὁποῖον δηλητηριάζει τήν δημοσίαν μας γνώμην καί τήν ἐμποδίζει νά κατανοήσῃ πρός ποίαν κατεύθυνσιν βαδίζει ὁ κόσμος.

Τά γεγονότα ὅμως ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ κοινοβουλευτική δημοκρατία τοῦ τύπου δεκάτου ἐννάτου αἰῶνος, θεμελιωμένη ἐπί τῶν κομμάτων ζῆ εἰς τήν χώραν μας τήν τελευταίαν της περίοδον καί τό βιβλίον τοῦ Κώστα Πλεύρη ἐπισημαίνει καί τὰς αἰτίας αὐτῆς τῆς ἀκατασχέτου παρακμῆς.

Τέλος θέλησα νά δημοσιεύσω τόν «Ἐντιδημοκράτην» διότι οὗτος συνοψίζει τήν ἰδεολογίαν τοῦ λαϊκοῦ κινήματος τό ὁποῖον ἔφερεν εἰς τήν ἀρχήν τοὺς στρατιωτικούς ἐν Ἀθήναις. Ἐνα στρατιωτικόν καθεστῶς, ὅταν πραγματοποιεῖται μόνον ἐν ὀνόματι τῆς «τάξεως» δέν δύναται νά κάνει ἄλλο ἀπό τό νά μεταβάλῃ μίαν χώραν εἰς ἕναν

στρατώνα. Καί οί στρατώνες, ώς γνωστόν, όταν δημιουργηθοῦν, εἶναι «διαθέσιμοι» εἰς τόν οἰονδήποτε διοικητήν ανεξαρτήτως ιδεολογίας. Ἡ τάξις ὅμως ἡ θεμελιωμένη ἐπί τοῦ ἐθνικισμοῦ, ὁ ἀντικομμουνισμός ὁ δικαιολογούμενος ἐκ τῆς ἀποποιήσεως τῶν ὑλιστικῶν καί διεθνιστικῶν ἰδεῶν, ἡ ἐργασία νοουμένη ὡς δικαίωμα-καθηκόν ἐντός μιᾶς κοινωνίας ἐντός τῆς ὁποίας ὅλοι εἶναι ἴσοι, διότι εἶναι τέκνα τοῦ ἰδίου Ἔθνους; Ὅταν συμβαίνει αὐτό, τότε, στρατιωτικοί ἢ μή, οἱ «ἐκλεκτοί» οἱ ὅποιοι κρατοῦν τά ἡνία τῆς ἀρχῆς οἰκοδομοῦν, ὄχι ἕναν στρατώνα ἀλλά μίαν Πατρίδα.

Τό παιχνίδι εἶναι παιδαριῶδες. Ἀφοῦ ἐκρημνίσθησαν οἱ δημοκρατικοί μῦθοι οἱ ὅποιοι ἐνέπνευσαν τήν πολεμικήν προπαγάνδαν τῆς τελευταίας συρράξεως, εἰς ὅλον τόν κόσμον παριστάμεθα μάρτυρες τῆς κυριάρχου ἐπιστροφῆς τῆς ἐθνικιστικῆς ιδεολογίας. Ὅμοῦ μετά τῆς Γαλλίας, χωρίς ὅμως τās δημοκρατικῆς ἀμφιβολίας τῆς Γαλλίας, ἡ Ἑλλάς εἶναι ἡ πρώτη εὐρωπαϊκῆ Χώρα ἡ ὁποία ἔβγαλε λογικά συμπεράσματα ἀπό αὐτήν τήν πραγματικότητα. Καί σήμερον ὅλοι οἱ Εὐρωπαῖοι ὀφείλουν νά ἀτενίζουσιν πρός τήν Ἑλλάδα μετά μεγάλης προσοχῆς. Πράγματι αὐτήν τήν στιγμὴν καθ' ἣν τό κέντρον τῆς παγκοσμίου ἐντάσεως μετατοπίζεται ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τήν Μεσόγειον, ὁ ἑλληνικός ἐθνικισμός δύναται νά ἀντιπροσωπεύῃ τήν προκεχωρημένην αἰχμήν ἀντιστάσεως ἐναντίον τοῦ κομμουνισμοῦ.

Αἱ Ἀθῆναι ὅπως ἡ Ἀβάνα, ἐπιτέλους. Ἀλλά ἀντιστρόφως, δηλαδή ἐναντίον τοῦ κομμουνισμοῦ καί ὑπέρ τῆς Δύσεως.

MARIO TENTESKI

Γερουσιαστής

ΑΝΤΙΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ

1

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Ἄπευθύνομαι πρὸς τοὺς ἀνθρώπους πού δέν πιστεύουν σέ τίποτα, ἔστω καί ἂν τό παραδέχεται ὁ πολὺς κόσμος, ἔάν προηγουμένως δέν τό ἐξετάσουν μέ τήν δική τους κρίσι καί δέν τό βροῦν σωστό. Αὐτοί θά καταλάβουν. Καί μαζί μέ αὐτούς θά καταλάβουν ὅλοι ὅσοι εἶναι προκατειλημμένοι ἐναντίον τῶν προκαταλήψεων, ὅτι εἶμαι ἀντιδημοκράτης ὄχι γιατί μισῶ τήν δημοκρατία, ἀλλά γιατί ἀγαπῶ τήν Ἑλλάδα.

Ἐπομένως, ἔάν ἡ δημοκρατία ὠφελοῦσε τό ἔθνος, πρῶτος ἐγώ θά ἔκανα γιά ἐκείνη πολλά περισσότερα ἀπό ὅσα θά κάνω ἐναντίον της, ἐπειδή τό βλάπτει.

ἌΟ Β΄ μέγας πόλεμος τελείωσε. Στά συντρίμια τῆς ἐρειπωμένης Εὐρώπης θροιάστηκε ἡ ἰδεολογική παρακμή τῶν Ἑθνῶν, πού καταπονημένα ἀπό τόν μακροχρόνιο σφαδασμό ἀναζητοῦσαν τήν εἰρήνη καί τήν εὐτυχία. Ἡ ἐπικρατοῦσα κατάπτωσης ἦταν ἡ εὐκαιρία, πού περίμεναν οἱ ἐκμεταλλευτές τῶν λαῶν, διά νά παρασύρουν τά πλήθη στόν ξέφρενο χορό τῆς δημοκρατικῆς καταληψίας.

Σύντομα, ὅμως, οἱ λαοί διαπίστωσαν, ὅτι ἡ δημοκρατία ἀποτελοῦσε γι' αὐτούς ἀσήκωτο θάρος κοινωνικῆς ἀδικίας. Ἔτσι, ἀπό τότε, ἡ ἀξία τῆς ὑφισταμένη ἀνηλεῆς ξέφτισμα στήν ἐκτίμησί τους σθῆνει συνεχῶς, ἐνῶ ταυτόχρονα ἀναπτύσσονται, παντοῦ καί ἀδιακόπως, νέα ἐθνικολαϊκά κινήματα, πού ἐκδηλώνουν τήν ἀπόφασι τῶν

πατριωτῶν ν' ἀγωνισθοῦν ἐνάντια τῆς δημοκρατίας, γιὰ τό καλό τῆς πατρίδος.

Ἐνα τέτοιο κίνημα ὑπερτάτου πατριωτισμοῦ γεννιέται τώρα καί στήν Ἑλλάδα, μέ βασικό σκοπό τήν ἰδεολογική ἀναγέννησι τῶν Ἑλλήνων, πού ἀρχίζει μέ τήν ἀποξήρασι τοῦ δημοκρατικοῦ τέλματος μέσα στόν ὅποϊον λιμνάζουν ὅλες οἱ ἀντεθνικές θεωρίες.

Οἱ σημερινές δημοκρατίες κρέμονται ἀπό μιά κλωστή! Ὅσοι μάλιστα δέν τυφλώθηκαν ἀπό τά σκοτάδια τῶν κοινωνικῶν δεισιδαιμονιῶν βλέπουν καθαρά, ὅτι ἡ ἐποχή κατά τήν ὅποιαν ἡ δημοκρατία ἀστραφετήρ ἄν εἶδωλο δέσποζε ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου παρήλθεν ὀριστικά. Τά ἔθνη δέν πρόκειται νά ξαναζήσουν ποτέ τήν ὑστερία τοῦ δημοκρατικοῦ παραληρήματος καί οὔτε πρόκειται νά δοῦν πάλι τά ἰδανικά τους νά κυλιοῦνται χάμω, τσακισμένα ἀπό τά ξεσπάσματα τῆς μανιακῆς ἐξαλλοσύνης τῶν ὄχλων, πού ἐρεθισμένοι ἀπό τοὺς ἐπιτηδεῖους γύριζαν σέ περιόδους ἠθικῆς βαρβαρότητος.

Σήμερα ἐγώ – καταγγέλοντας μέ αὐτό τό βιβλίο στήν συνείδησι τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους τήν πλουτοδημοκρατική συνωμοσία, γιὰ τήν ὑποδούλωσι τοῦ λαοῦ στό κεφάλαιο – ἐγγίζω τό εἶδωλο τῆς δημοκρατίας. Αὖριο, ὁ λαός θά τό ποδοπατήσῃ. Στήν ἱστορία τῶν χρόνων πού φθάνουν προσμένω τήν δικαίωσί μου. Καί ξέρω, θά τήν βρῶ.

2

ΟΙ ΛΥΚΟΙ

Ἀπό τοὺς λαούς πού δέν εἶχαν δημοκρατία, πολλοί μετάνιωσαν. Ἀλλά ἀπό τοὺς λαούς πού εἶχαν, μετάνιωσαν ὅλοι. Εἰδικῶς δέ ὁ ἑλληνικός λαός ἔχει κάθε λόγο νά μὴν πιστεύῃ στήν δημοκρατία, ἡ ὅποια, ὅταν δέν τόν βλάπτῃ, τοῦ εἶναι περιττή.

Διηγούμενος ἐν συνεχείᾳ τίς αἰτίες, στίς ὁποῖες ὀφείλεται τό γεγονός αὐτό, ἀρχίζω μέ τό νά λέγω τήν ἱστορία

τῆς πλουτοκρατίας, πού εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς δημοκρατίας.

Οἱ Τούρκοι βρῆκαν ὠρισμένους ἀνθρώπους, πού πρόθυμα ἀπαρνήθηκαν τὴν ἑλληνικὴ καταγωγὴ καί οἱ ὅποιοι στηριζόμενοι στὴν δύναμι τῆς ξένης ἐξουσίας φρόντιζαν, γιὰ τὰ συμφέροντα τοῦ κατακτητοῦ ἐξασφαλίζοντας συνάμα μεγάλα οἰκονομικά προνόμια, σάν ἀμοιβὴ τῶν δοσιλογικῶν ὑπηρεσιῶν τους.

Σ' ὄλους αὐτοὺς τοὺς συνειδητοὺς γενιτσάρους παραχωρήθηκαν τεράστιες κτηματικὲς περιουσιές, μέσα στίς ὁποῖες οἱ Ἕλληνες γνώριζαν τὴν σκλαβιά. Εἶναι μάλιστα ἀποδειγμένη ἀλήθεια, ὅτι ἐκεῖνοι εἴτε σάν γαιοκτήμονες, εἴτε σάν ἐνοικιαστῆς φόρων καταπίεζαν τὸν λαό χειρότερα καί ἀπὸ τοὺς Τούρκους.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἀντιτάχθησαν στὴν ἐπανάστασι καί μὲ χίλιες δυὸ ραδιουργίες ἐμπόδιζαν τὴν κήρυξί της, ἐνῶ ταυτόχρονα καλλιεργοῦσαν τὴν ἠτοππάθεια ἐπικαλούμενοι προηγούμενες ἀποτυχίες, πού οἱ ἴδιοι εἶχαν προκαλέσει. Συνέπεια αὐτῆς τῆς ἀντεπαναστατικῆς τῶν στάσεως ἦταν ἡ ἑλληνικὴ ἐπανάστασις νά ξεκινήσῃ ἔξω ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος πρόδωσαν τό μαχόμενο ἔθνος καί ἀρνήθηκαν νά προσφέρουν τὴν βοήθεια, πού τόσο εἶχε ἀνάγκη. Εὐτυχῶς τὰ ἐξοδα τῆς ἐπαναστάσεως τὸν πρῶτο καιρὸ ἀντιμετωπίσθηκαν ἀποκλειστικά ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ, πού μὲ ἐράνους καί προσωπικὲς θυσίες συγκέντρωσαν χρήματα καί ὅ,τι ἄλλο ἦταν ἀπαραίτητο, γιὰ τὴν διατήρησι τῆς ἐπαναστατικῆς φλόγας.

Ἡ ἀπόφασις τῶν μεγάλων δυνάμεων νά ἐπέμβουν στὴν Ἑλλάδα ἔδωσε σ' αὐτοὺς τὴν εὐκαιρία νά παρατήσουν τοὺς Τούρκους καί νά πωληθοῦν ἄλλοι στοὺς Ἀγγλους, ἄλλοι στοὺς Γάλλους καί ἄλλοι στοὺς Ρώσους. Γιὰ νά διασώσουν τὴν μεγαλοτσιφλικὰδικη περιουσία τους, πού, μετὰ τὴν ἀποτίναξι τοῦ τουρκικοῦ ζυγοῦ, εἶχαν διαμορφώσει κατάλληλα καί γιὰ νά συνεχίσουν τὴν οἰκονομικὴ ἐκμετάλλευσι, πού τοὺς ἐξασφάλιζε προνομιοῦχο θέσι, ἔπρεπε νά ἐφαρμοσθῇ ἐκεῖνο τό πολίτευμα, πού θά

χωρίζε τὸ ἔθνος σέ ἀντιμαχόμενες πολιτικές μερίδες.

Ἔτσι διάλεξαν τὴν δημοκρατία, πού ἐπέβαλαν μέ τὴ βία παραβλέποντας τὴν πραγματικὴ θέλησι τοῦ λαοῦ καὶ καταπνίγοντας τὴν ἀντίδρασι τῶν πατριωτῶν. Ἀνακήρυξαν τὴν δημοκρατία, γιατί στό πρόσωπό της εἶδαν τὸν πιστότερο δούλο τῶν συμφερόντων τους.

Καί ἀπό τότε τὴν ὑπερασπίζουσι τόσο ἐντεχνα, ὥστε γιὰ ἄρκετό χρόνο ἐξαπατοῦν τὸν λαό λέγοντάς του, ὅτι ἡ δημοκρατία μπορεῖ νᾶχη ἐλαττώματα, ἀλλὰ εἶναι πολὺ πιό καλὴ ἀπὸ τὰ ἄλλα πολιτεύματα τὰ ὁποῖα χαρακτηρίζουσι ὡς δικτατορικά καὶ στὰ ὁποῖα φορτώνουσι ὅλα τὰ κακά. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὁ λαός ἀνεχεται τὴν δημοκρατία καὶ ἀπὸ φόβο, μήπως πέση σέ κάτι χειρότερο ἀπὸ αὐτὴν ἀποφεύγει κάτι καλύτερό της.

Μέσα στό λαό μας ὑπάρχουσι δημοκράτες καὶ ἄνθρωποι πού ἀγαποῦν τὴν πατρίδα. Οἱ δημοκράτες μολοντί μετριοῦνται στὰ δάχτυλα, κυριαρχοῦν γιατί μέ διάφορα μέσα – προπαγάνδα, οἰκονομικός ἐξαναγκασμός – παρασέρνουσι πολλοὺς πατριῶτες στήν δημοκρατία.

Ἔχουσι λοιπόν δύο εἶδη δημοκρατῶν. Ἐκείνουσι πού γνωρίζουσι τί εἶναι δημοκρατία καὶ τὴν ὑποστηρίζουσι ἀπὸ συμφέρον καὶ ἐκείνουσι πού ἀγνοοῦν ἢ νομίζουσι ὅτι γνωρίζουσι καὶ τὴν ὑποστηρίζουσι ἀπὸ ἰδεολογία. Οἱ κεφαλαιοκράτες, εἶναι οἱ κατ' ἐξοχὴν συνειδητοὶ δημοκράτες, ἐνῶ οἱ ἄλλοι πού φωνάζουσι γιὰ δημοκρατία, οὔτε περί τίνος πρόκειται ξέρουσι, γιατί ἂν ἤξεραν θά ἔπαυαν νά φωνάζουσι.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας τῆς κεφαλαιοδημοκρατίας στή νεώτερη Ἑλλάδα. Ἡ κατοπινὴ ἐξέλιξις τῆς περιλαμβάνει γεγονότα ἄρκετά, γιὰ νά χαρακτηρίσουμε τὸ παρελθόν τῆς δημοκρατίας, σάν τὴν ἱστορία τῶν ἐθνικῶν μας συμφορῶν.

Ἀλλὰ γιὰ νά θάλουμε τὰ πράγματα στή θέσι τους, πρέπει ἀπὸ τώρα νά προσδιορίσουμε ἀκριβῶς ποιός εἶναι κεφαλαιοκράτης. Γιατί πολλοὶ νομίζουσι, ὅτι κεφαλαιοκράτης εἶναι ὁ κάτοχος τοῦ κεφαλαίου. Ὁχι, αὐτὸ εἶναι σφάλμα. Οἱ κάτοχοι τοῦ κεφαλαίου λέγουσι κεφαλαιο-

οὔχοι. Τούς κεφαλαιοκράτες ἀποτελεῖ ἓνα ἀρρωστημένο εἶδος κεφαλαιούχων, πού κατειλημμένοι ἀπό κερδοσκοπική μανία ἔχουν τήν ἀπαίτησι νά ἐργάζεται ὁ λαός, γιά νά πληρώνη τίς ἰδιοτροπίες τῆς πλουτοκρατικῆς ἀσωτείας.

Ὅλοι αὐτοί συγκροτοῦν τήν κεφαλαιοκρατία. Τήν παρασιτική δηλαδή τάξι ἐκείνων, πού αὐξάνουν τά εἰσοδήματά τους ἐκμεταλλεόμενοι τόν λαό καί ζημιώνοντας τήν ἐθνικήν οἰκονομίαν. Ἡ παραγωγή δέν τούς ἀπασχολεῖ καθόλου, τούς ἐνδιαφέρει μόνου ἡ ἀποκόμισις μεγαλυτέρου κέρδους, πραγματοποιουμένου φυσικά ὄχι μέ τήν ἐντιμη ἐργασία, ἀλλά μέ τά δόλια τεχνάσματα, πού ἐπιτρέπει ἡ ἔλλειψις οἰκονομικῆς ὀργανώσεως τῆς δημοκρατικῆς κοινωνίας.

Ἀπό ὄλους τούς ἐκμεταλλευτές οἱ πῖο διεφθαρμένοι εἶναι οἱ καπιταλιστές, οἱ ὅποιοι ἀφοῦ ὑποτάξουν τό λαϊκό συμφέρον στήν ταπεινότερη ἰδιοτέλεια βαδίζουν πρός κατάκτησιν ὑλικῶν σκοπῶν, δίχως ἠθικόν ἢ ἀνθρωπιστικόν νόμον. Γιά τήν πολυδάπανη συντήρησι τοῦ συναφιοῦ τους ὑποβάλλουν τόν λαό σέ βαρεῖές φορολογίες, πού γιά νά μή γίνωνται εὐκόλα ἀντιληπτές ρίχνονται στήν κατανάλωσι ἐνσωματούμενες στήν τιμή βασικῶν εἰδῶν διατροφῆς καί πολιτισμοῦ.

Ἀναγκάζοντας, λοιπόν, τό ἔθνος νά ζῆ οἰκονομικά καί μέ στερήσεις μποροῦν νά παρακολουθοῦν τίς σπάταλες διασκεδάσεις, πού σοφίζεται ἡ ἀνία ἐκείνων πού δέν ἔχουν τί νά κάνουν τό χρῆμα.

Μετά τήν ἐπίσημη φορολογία, φέρνεται σάν συμπλήρωμα τῆς λαϊκῆς ληστείας ἡ ἀφανῆς οἰκονομική ἀφαίμαξις, πού γίνεται ἀπό τούς δεξιότεχνες τῆς φοροδιαφυγῆς καί γενικά ἀπό τούς χρηματάνθρώπους τῶν πλουτοδημοκρατικῶν ἐπιχειρήσεων, πού, μέ τόν ἀθέμιτο ἀνταγωνισμό, τά τράστ καί τά ἐλεγχόμενα ἑταιρικά συγκροτήματα κορυφώνουν τήν οἰκονομική λεηλασία τοῦ ἔθνους.

Οἱ χρηματοκράτες εἶναι ὁ δυνατός ἐξωκοινοβουλευτικός παράγων, πού ἀδιόρατος ρυθμίζει τήν πολιτική κατά τέτοιο τρόπο, ὥστε αὐτοί νάχουν δικαιώματα καί ὁ λαός

καθήκοντα.

Τό κεφάλαιο στά χέρια τους ξέφυγε τοῦ προορισμοῦ του σάν συντελεστοῦ τῆς παραγωγῆς καί ἀντί νά συμβάλῃ στήν ἀνύψωσι τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου τοῦ λαοῦ, κατέληξε νά γίνῃ μέσον καταπίεσεως καί ἐπιβολῆς. Ἡ κεφαλαιοδημοκρατική καταπίεσις καί ἐπιβολή κάτω ἀπό τήν ὁποία στενάζει ἕνας ὁλόκληρος λαός γίνεται θαρύτερη ὅσο περισσότερο ἀνοίγεται τό χάσμα τῆς ἄδικης κατανομῆς τοῦ εἰσοδήματος.

Τά μέλη τῆς ἀντικοινωνικῆς τάξεως τῶν καπιταλιστῶν τυφλωμένα ἀπό πλουτοκρατική ἐπιδειξιομανία ἱκανοποιοῦν ἀλόγιστα ἐκκεντρικές ἐπιθυμίες, χωρίς νά λογαριάζουν τήν συντριπτική λαϊκή πλειοψηφία, πού ἀποζητᾷ στοιχειώδη ἀγαθά καί ὄχι σπάνια αὐτό ἀκόμη τό ψωμί ἢ τό κοινό ρούχο. Δαπανοῦν μάλιστα γιά τήν διατροφή τῶν σκυλιῶν τους μέ πολλή εὐχαρίστησι περισσότερα ἀπό ὅσα μέ μεγάλη δυσaráσκεια ἀφήνουν γιά τήν συντήρησι μῆς ἐργατικῆς οἰκογενείας.

Τέτοιες ἐκδηλώσεις προκλητικῆς βαναυσότητος δείχνουν τό μέγεθος τῆς κεφαλαιοδημοκρατικῆς ἀποκτηνώσεως καί ὑπογραμμίζουν τήν ἀπελπισία τῶν ἀδικημένων, πού μπορεῖ θέβαια νά μήν ἐκδηλώθηκε ἀκόμη μέ ἔργα, δέν πρέπει ὅμως νά παραμεληθῇ ἀπό τήν διαρκῶς αὐξάνουσα δύναμι τοῦ μίσους των.

Τό μῖσος αὐτό κάποτε θά ξεσπάσῃ καί πρέπει νά ξεσπάσῃ, γιατί μόνον ἔτσι θά ἀποκατασταθῇ ὁ ἠθικός νόμος καί τά δικαιώματα, πού ἡ δημοκρατία ἀφαίρεσε ἀπό τήν λαό.

Ἄρκοῦμαι σέ ὅσα ἀνέφερα, γιά τήν ἄρχουσα τάξι τῆς δημοκρατίας γιατί δέν θέλω νά μιλήσω γιά τήν ἠθική παραλυσία καί τόν ἐκφυλισμό πού τήν διακρίνει. Διευκρινίζω, πάντως, καί ἰδίως πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεων, ὅτι χτυπώντας τήν κεφαλαιοκρατία δέν χτυπῶ τό κεφάλαιο αὐτό τό ἴδιο ἀλλά τόν ἄδικο, ἀνήθικο καί ἀάνθρωπο τρόπο μέ τόν ὁποῖο τό χρησιμοποιοῦν οἱ καννίβαλοι τῆς δημοκρατικῆς ζούγκλας: Οἱ πλουτοκράτες.

Ἡ δημοκρατία ἄρρηκτα δεμένη μέ τόν καπιταλισμό,

φτιάχνει τό κατ' ἔξοχὴν πλουτοκρατικό καθεστῶς καί τό τελειότερο σύστημα λαϊκῆς καταπιέσεως. Ἡ κεφαλαιοκρατία μέ τίς διάφορες μορφές καί τούς μετασχηματισμούς πού παίρνει, συνιστᾷ τήν οικονομική πλευρά τοῦ κοινωνικοῦ συστήματος τῆς δημοκρατίας. Καί πράγματι πούθενά δέν θά συναντηθῆ δημοκρατία, τώρα ἢ στό παρελθόν, ἐδῶ ἢ ἄλλοῦ, πού νά μὴν στηρίζεται στήν ἐκμετάλλευσι.

Ἀπό τήν ἀρχαία ἀθηναϊκή δημοκρατία μέ τίς χιλιάδες τῶν δούλων, μέχρι τίς σημερινές μεγάλες δημοκρατίες μέ τήν ἀφανῆ οικονομική διείσδυσι, πού ἐξαρτᾷ τήν ἐξέλιξι καί τό μέλλον τῶν μικρῶν χωρῶν, ἀπό τά συμφέροντα καί τίς ἀποφάσεις τῶν μεγάλων.

Παντοῦ ἐκμετάλλευσις. Καί καλά ἂν πρόκειται γιά μία πλούσια χώρα, ὅπου τά κοινωνικά προβλήματα δέν φαίνονται καθόλου ἢ ἂν φανοῦν λύνονται εὐκολα. Τί θά συμβῆ ὅμως, ὅταν μία χώρα μέ περιορισμένες οικονομικές δυνατότητες διατηρῆ ἕνα τέτοιο πολίτευμα; ἢ ἀπάντησις ἔρχεται μόνη τῆς. Τήν ἐκμετάλλευσι θά ὑποστοῦν οἱ οικονομικά ἀσθενέστεροι στούς ὄμους τῶν ὁποίων οἱ πλούσιοι θά μετατοπίσουν ὅλα τά θάρη.

Μέ τήν ἐθνική ἐπανάστασι τοῦ 1821 ὁ λαός ἀπελευθερώθηκε ἀπό τόν ἐξωτερικό τύραννο, ἀλλά δέν ἀπολυτρώθηκε ἀπό τόν ἐσωτερικό δυνάστη, ἐναντίον τοῦ ὁποίου ὀφείλει τό ἔθνος νά στραφῆ, ἐάν πραγματικά θέλῃ μία καλύτερη ζωή.

3

Ἡ ΑΝΑΤΟΜΙΑ ΜΙΑΣ ΑΠΑΤΗΣ

Ἐολόκληρο τό δημοκρατικό κατασκευάσμα θεμελιώνεται σ' ἕνα μῦθο. Στόν μῦθο τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας, ἢ ὅποια πραγματοποιεῖται μέ τήν ἀπονομή στόν λαό ὠρισμένων δικαιωμάτων καί ἐλευθεριῶν πού, σύμφωνα μέ τίς δημοκρατικές θεωρίες, εἶναι ἱκανές νά τοῦ ἐξασφαλίζον τήν θέσι τοῦ κυριάρχου.

Δέν πιστεύω στήν λαϊκή κυριαρχία αὐτοῦ τοῦ εἶδους καί ὄχι μόνον δέν πιστεύω σ' αὐτήν, ἀλλά θά ἀποδείξω ἐπί πλέον, ὅτι οἱ θεσμοί καί οἱ παραχωρήσεις, πού κάνει ἡ δημοκρατία δέν ἀποβλέπουν στήν πραγματοποίησι τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας, ἀλλά στήν πραγματοποίησι τῆς λαϊκῆς ὑποταγῆς στήν κεφαλαιοκρατία.

Ἡ διοίκησι τῶν λαῶν σέ ὁποιοδήποτε κοινωνικό σύστημα ὑπῆρξεν ἀπό παλιά ἔργο λίγων καί ποτέ ὀλοκλήρου τοῦ λαοῦ.

Στήν δημοκρατία οἱ λίγοι, ἡ ἰθύνουσα δηλαδή τάξις συγκροτεῖται ἀπό τούς κάθε φορά δημαγωγούς καί ὄχι ἀπό τά μέλη τῆς ἐκλεκτῆς μειοψηφίας πού πάντα βρίσκεται μέσα στό λαό καί εἶναι ἱκανή νά γνωρίζη καί νά ἐκφράζη τήν γενική θέλησι τοῦ ἔθνους.

Ναί, χωρίς ἄλλο, μιλῶ γιά τήν elite, τήν ὁποίαν ἀρνοῦνται ὅσοι δέν ἔχουν καμμιά ἐλπίδα ν' ἀνήκουν σ' αὐτήν.

Δέν θά παραλείψω νά σημειώσω καί δέν πρέπει νά διαφύγῃ τήν προσοχή, ὅτι ἐκεῖνοι πού δολιεύονται τά πλήθη προέρχονται ἀπό ἕναν ἀριθμό οἰκογενειῶν, κατά τό μᾶλλον ἢ ἥττον στενοῦ, καθόσον φροντίζουν νά συνάπτουν συγγενικές σχέσεις μέ κάθε πρόσωπο, πού παρουσιάζει προοπτικήν ἐπιτυχίας καί πολιτικῆς προβολῆς, οὕτως ὥστε ν' ἀποτελέσῃ καί ἐκεῖνο σημεῖον τῆς ἐπιφάνειας τοῦ φαύλου κύκλου των.

Θεωρητικά ὁ λαός εἶναι κυρίαρχος, στήν ζωή ὅμως ἀποδεικνύεται ὅτι τήν Ἑλλάδα κυβερνοῦν μερικές ἐκατοντάδες οἰκογένειες πού σχημάτισαν παράδοσι πολιτικῶν οἰκογενειῶν καί ἀσκοῦν σημαντικήν ἐπιρροή πάνω στόν λαό. Τίς παραπάνω πολιτικές οἰκογένειες χωρίζουν οἱ φιλοδοξίες, ἀλλά ἐνώνουν τά συμφέροντα. Συμφέροντα συνυφασμένα μέ τήν δημοκρατία καί τόν κοινοβουλευτισμό. Συμφέροντα μέ τήν ὑπαρξί τῶν ὁποίων ἀρχίζει ἡ ἐκμετάλλευσις τοῦ λαοῦ.

Τά μέλη αὐτῶν τῶν οἰκογενειῶν εἶναι οἱ μέτοχοι τῆς ἐκμεταλλευτικῆς ἐταιρίας τῶν πλουτοκρατῶν. Ἀπό αὐτήν ξεπετάγονται οἱ ἀρχηγοί. Οἱ δημοκρατικοί ἀρχη-

γοί, πού δέν γεννῶνται, ἀλλά γίνονται ἀπό τό χρήμα. Τήν μοναδική δύναμι πού σχηματίζει διά τοῦ τύπου τήν δημοσία γνώμη, ἐλέγχει τό κράτος καί χαρίζει τήν ἐξουσία.

Οἱ ἐκλογές, ὅπου φαινομενικά καλεῖται ν' ἀποφασίσῃ ὁ λαός δέν ἀποτελοῦν παρά τήν διαδικασία τῆς ὑποχρεωτικῆς ἐγκρίσεως μέρους τῶν ὑποψηφίων, πού πρότειναν, οἱ πολιτικές οἰκογένειες καί ἀνέδειξε ὁ βασιλεὺς τῆς δημοκρατίας: Ὁ χρυσός.

Ἡ γνησιώτερη μορφή δημοκρατίας εἶναι ἡ ἄμεση. Ὅταν λέγω ἄμεση, ἐννοῶ ἐκεῖνο πού παραδέχονται ὅλοι. Τήν κατευθειαν ἀπό τόν λαό ρύθμισι τῶν θεμάτων πού τόν ἀφοροῦν. Καταπιάνεται δηλαδή ὁ λαός μέ τίς δημόσιες ὑποθέσεις, δίχως τήν μεσολάβησι ἀντιπροσώπων.

Ἡ ἄμεση δημοκρατία εἶναι τό πολίτευμα πού ἀντιστοιχεῖ πρὸς μιά μικρή ὀργανωμένη κοινωνία ἀνθρώπων. Φέρνω σάν παράδειγμα τὸν τύπο τῆς πόλεως-κράτους.

Δέν χρειάζεται ἰδιαίτερη ὑπογράμμισι τό γεγονός, ὅτι στήν σύγχρονη ἐποχή δέν μπορούμε νά μιᾶμε γιὰ ἄμεση δημοκρατία. Ἡ μεγάλη ἐδαφική ἔκτασι τῶν κρατῶν καί ἡ αὐξήσι τῶν πληθυσμῶν τήν ἔχουν πρό πολλοῦ ἐξαφανίσει.

Σέ αὐτοὺς τοὺς παράγοντες, ἄς προστεθῇ καί ἡ φύσις τῶν παρουσιαζομένων προβλημάτων. Ἡ ἐπίλυσις τῶν ὁποίων ἀπαιτεῖ εἰδικές τεχνικές γνώσεις, πρᾶγμα πού σέ περασμένες ἐποχές δέν συνέβαινε, γιὰ τὰ ζητήματα ἦταν ἀπλά καί ὁ λαός μπορούσε νά τὰ κατανοήσῃ καί νά ἐκφέρῃ τήν γνώμη του πάνω σ' ἐκεῖνα, ἀποφασίζοντας σέ πάνδημες συγκεντρώσεις.

Ἡ ἀντιπροσωπευτικὴ δημοκρατία, ἀπὸ τήν πλευρά τῆς συμμετοχῆς τοῦ λαοῦ στήν ἄσκησι τῆς ἐξουσίας, εἶναι τό φάντασμα τῆς ἄμεσης, πού μαζί μέ τήν ἀρχαία πόλι – κράτος ἐγκαταλείφθηκε παντοτεινά στά θάθη τοῦ παρελθόντος. Πάντως στοὺς δημαγωγούς τῆς στιγμῆς, πού κυριαρχοῦσαν στήν ἄμεση δημοκρατία ἡ ἀντιπροσωπευτικὴ ἐξασφάλισε ὀρισμένη θητεία.

Μέ τήν ἐκλογή ἡ κυριαρχία μετατοπίζεται ἀπὸ τόν λαό στοὺς ἀντιπροσώπους, πού ἀπὸ ἐδῶ καί πέρα καθορίζουν

τήν λαϊκή θέλησι. Ὁ ἀντιπροσωπευόμενος κάνει ὅ,τι θέλει ὁ ἀντιπρόσωπος, ὁ ὁποῖος εἶναι ἐντελῶς ἀνεξέλεγκτος καί φυσικά οὐδεμία νόμιμη περίπτωσι προβλέπεται γιά ἀνάκλησί του, προτοῦ τελειώσῃ ὁ χρόνος τῆς θητείας του.

Πολλοί παραπλανήθηκαν ἀπό τόν ὄρο ἀντιπροσωπευτική δημοκρατία καί νομίζουν, ὅτι ὁ λαός ἐκλέγει ὠρισμένα πρόσωπα σάν ἀντιπροσώπους του καί παρακολουθεῖ γιά τήν ἀκριβή τήρησι τῆς ἐπιτακτικῆς ἐντολῆς του.

Ἀσφαλῶς ὅμως κάνοντας τέτοιες σκέψεις ἀπομακρυνόμαστε ἀπό τήν ἀλήθεια, πού δείχνει ὅτι ὁ λαός ἔχασε κάθε δικαίωμα καί βρίσκεται στήν ἀπόλυτη διάθεσι τοῦ ἀντιπροσώπου, ὁ ὁποῖος καταδέχεται νᾶρχεται σέ ἐπαφή μαζί του κολακεύοντας αὐτόν καί κάπου-κάπου ἱκανοποιώντας τίς ἀνάγκες του, ὄχι γιατί ἔχει συνείδησι τῆς ἀποστολῆς του, ἀλλά ἀπό τήν σκοπιμότητα πού γεννᾶ ὁ φόβος τῆς ἐπανεκλογῆς.

Οἱ βουλευτές δέν ἔχουν συναίσθησι τῶν εὐθυνῶν, γιατί κανεῖς δέν πρόκειται νά τοὺς ζητήσῃ εὐθύνες, πᾶρα γα πού μέ πρωτοφανῆ ἀναίδεια κατωχύρωσαν συνταγματικά.

Ἡ ἀντιπροσωπευτική δημοκρατία ἔχει σάν ἀποτελεσμα τήν δημιουργία τῶν κομμάτων, τά ὁποῖα ἐκ τοῦ λοιποῦ θά ἐξετασθοῦν μαζί μέ τόν θεσμό τῶν ἐκλογῶν, διά τῆς καθολικῆς ψηφοφορίας.

Οἱ ἐκλογές ζημιώνουν τό ἐθνικό συμφέρον, διότι ἡ ἄμορφη μᾶζα τοῦ λαοῦ, καθῶς στερεῖται κριτικοῦ αἰσθητηρίου, ἀδυνατεῖ νά διορίσῃ σάν ἀντιπροσώπους τῆς τίς πραγματικές πολιτικές ἀξίες. Ἴσως μάλιστα ἀπό ἄλλη ἄποψι νά προτιμᾶ τοὺς κοινούς τύπους, ἀπό τά ὑπερέχοντα πνεύματα καθόσον ἀντιλαμβάνεται ἀσυνείδητα, ὅτι δέν θά κατορθώσῃ ποτέ νά ἐπηρεάσῃ μιάν ἀνώτερη φυσιογνωμία.

Ἡ μετριότης εἶναι τό χαρακτηριστικώτερο γνώρισμα τῆς δημοκρατίας, τό ὁποῖον ἐξ ἄλλου καί οἱ φανατικώτεροι ὀπάδοί τῆς ἀναγνωρίζουν.

Ὁ τρόπος τῶν ἐκλογῶν καί γενικώτερα τό προεκλογικό κλίμα δέν εἶναι ἀνάλογο μέ τήν σπουδαιότητα τῶν

γεγονότων. Ἡ ἀσυδοσία τοῦ τύπου ὁδηγεῖ στήν ἀποχαλίνωσι μέ συνέπεια τήν καταδημαγώγησι τοῦ λαοῦ.

Οἱ βουλευτές πού μέχρι πρό τιнос ἦταν ἀπλησίαστοι παρατοῦν τό ἀγέρωχο ὕφος καί σάν πλανώμενοι ζητιάνοι ἐκλιπαροῦν τήν ψήφον — ὅταν δέν μποροῦν νά τήν ἐξαγοράσουν — ἀρχίζουν συνεστιάσεις καί συγκροτοῦνται συγκεντρώσεις, ὅπου μοιράζονται χειραψίες καί δίνονται ὑποσχέσεις ἀπό τά ἀνεξάντλητα ἀποθέματα τῶν προεκλογικῶν διαβεβαιώσεων.

Φυσικά στό τέλος δέν ἐκλέγονται οἱ ἄριστοι, ἀλλά οἱ καταφερτζήδες καί τοῦτο συμβαίνει, γιατί ὁ λαός δέν φθάνει στίς ἀποφάσεις του μέ τήν αὐστηρή στάθμισι τῶν διαφόρων στοιχείων, πού ἀρμόζει σέ μιᾶ ψυχρή ὑπολογιστική κρίσι, ἀλλά μέ τήν γνωστή ἐπιπολαιότητα τῆς κυμαινομένης θελήσεως τοῦ πλήθους.

Νά πῶς θγαίνουν οἱ βουλευτές ἓνα μέρος τῶν ὁποίων σχηματίζει κυβέρνησι καί διοικεῖ. Ἄλλά διοικεῖ; Ἄν ἐξετάσουμε βαθύτερα τά πράγματα θά ὑποστηρίξουμε, ὅτι δέν κυβερνοῦν ἐκεῖνοι πού βρίσκονται μέσα στήν Βουλή, ἀλλά ἐκεῖνοι πού βρίσκονται ἔξω ἀπό αὐτήν καί συχνά ἔξω καί ἀπό τήν πατρίδα.

Ἐφ' ὅσον ἡ ρουσφετολογία παραμένει τό προσφορώτερο μέσο ψηφοθηρίας ὁ βουλευτής ἐξαρτᾶται ἀπό τοὺς κομματάρχες τῆς περιφέρειας του, τοὺς ὁποίους εἶναι ὑποχρεωμένος νά ἐξυπηρετῇ συνεχῶς καί νά ἱκανοποιῇ τίς ἀπαιτήσεις τους. Αὐτή εἶναι ἡ πρώτη καί μικρότερη ἐξωκοινοβουλευτική ἐπίδρασις. Ἡ ἄλλη, τήν ὁποίαν θά περιγράψω παρακάτω, εἶναι ἐκείνη πού ἀποκαλύπτει μπροστά μας τό δημοκρατικό αἶσχος σ' ὅλη τήν ἐξοργιστική του ὠμότητα.

Κόμμα, σημαίνει ὄργανισμός μέ ἄπειρες ἐκδηλώσεις, πού διακρίνονται καλύτερα στήν διάρκεια τῆς προεκλογικῆς περιόδου.

Ἀπαραίτητη προϋπόθεσι γιά τήν διεξαγωγή ἐκλογικοῦ ἀγῶνος εἶναι: Δημιουργία καί διατήρησις φιλικοῦ τύπου, ὀργάνωσις συνοικιακῶν, περιφερειακῶν καί ἐπαρχιακῶν ἐπιτροπῶν, συντήρησις πολιτικῶν γραφείων.

κίνησις προπαγάνδας κλπ. "Όλα αυτά, όμως τά κατά τά άλλα ένδιαφέροντα πράγματα χρειάζονται λεφτά, πολλά λεφτά και εκείνοι πού τά ξοδεύουν δέν τά ξοδεύουν από ψυχικό, αλλά από συμφέρον πού θά ίκανοποιηθῆ, μόλις τό κόμμα άνέβῃ στήν έξουσία.

Τότε αὐτό θά φροντίσῃ νά τακτοποιήσῃ τούς λογαριασμούς του ἀπέναντι τῶν οικονομικῶν του ένισχυτῶν και φυσικά δέν πρόκειται νά πληρώσῃ ἀπό τήν τσέπη τῶν μελῶν του.

Οί ληστοσυμμορίες τῶν χρηματιστηρίων, τά τραπεζιτικά συγκροτήματα, οί έφοπλιστές και οί βιομηχανικές σπεῖρες χρηματοδοτοῦν και έλέγχουν τά κόμματα, πού γερά πιασμένα στούς κεφαλαιοκρατικούς γάντζους, δουλεύουν γιά τά καπιταλιστικά συμφέροντα, χωρίς νά υπολογίζουσι τό κακό πού προξενουσι στήν πατρίδα.

Έχοντας συναίσθησι τῶν ένόχων δεσμῶν τούς φροντίζουσι μέ άνυπόφορη δουλικότητα νά φανουσι συνεπῆ στίς υποχρεώσεις τους και νά ίκανοποιήσουσι μέ τό παραπάνω τούς οικονομικούς των ένισχυτές, ὥστε νά μή χάσουσι τήν μελλοντική βοήθεια, πού τούς εἶναι ἀπαραίτητη γιά τίς έπόμενες έκλογές.

Πρός τόν σκοπόν αὐτό και μέ πείσμα πολύ θά πολεμήσουσι κάθε πρότασι νόμου και κάθε νομοσχέδιο πού δέν εἶναι κομμένο και ραμμένο στά μέτρα τῶν έξυπηρετουμένων συμφερόντων. Παράλληλα, σάν κυβέρνησις, θά ἀποφύγουσι τήν λῆψι και τοῦ ὠφελιμοτέρου μέτρου, εάν τοῦτο δέν εὔνοῃ τίς επιδιώξεις τοῦ οικονομικοῦ τους κυρίου.

Τά μεγάλα οικονομικά συμφέροντα τῶν κεφαλαιοκρατῶν εἶναι λοιπόν, μέσω τοῦ κόμματος, οί κρυφοί ρυθμιστές τῆς τύχης τοῦ ἔθνους.

Συμβαίνει μάλιστα οί ἴδιοι κεφαλαιοκράτες νά υποστηρίζουσι διαφορετικά κόμματα, πού γιά νά εξασφαλίσουσι μεγαλύτερη βοήθεια συναγωγίζονται μεταξύ τους στήν πλειοδοσία γιά τήν παραχώρησι περισσοτέρων προνομίων στήν πλουτοκρατία.

Αὐτοῦ τοῦ εἶδους οί συναλλαγές εἶναι τόσον ἐπαίσχυν-

τες, ὥστε ἂν ποτέ τὰ κόμματα τολμήσουν νά προβοῦν σέ φορολογική δήλωσι τῶν ἐσόδων τους δέν θά ἔχουν πού νά σταθοῦν, ἀπό τήν ὀργή τῆς λαϊκῆς κατακραυγῆς.

Πολύ φρόνιμα κάνουν λοιπόν καί κρύβουν ἀπό τόν κυρίαρχο λαό τήν πηγὴ τῶν εἰσοδημάτων τους καί κυρίως τόν τρόπον ἀποπληρωμῆς τῶν χρεῶν τους.

Στὴν δημοκρατία ὁ λαός ἔχει σίγουρα ἓνα δικαίωμα. Εἶναι ἐλεύθερος νά κάνῃ ὅ,τι θέλουν οἱ κεφαλαιοκράτες, οἱ ὅποιοι διὰ τῶν κομμάτων τοῦ δίνουν τήν ἐντύπωσι ὅτι αὐτός ἐξουσιάζει ἐνώ στ' ἀλήθεια ἐκείνοι κυβερνοῦν.

Μ' ἄλλα λόγια ἡ δημοκρατία εἶναι τό πολίτευμα ἐκεῖνο. στό ὁποῖο ὁ λαός, ἔχει τό δικαίωμα νά διαλέγῃ αὐτούς, πού θά τόν ἐκμεταλλεθοῦν. Ἡ μήπως δέν εἶναι ἔτσι, ἀφοῦ ὁποιοδήποτε κόμμα καί νά κυβερνήσῃ πίσω του θά ἔχῃ τήν πλουτοκρατία.

Δέν ἐπιθυμῶ ἀπό ἐδῶ τουλάχιστον ν' ἀναφερθῶ στοὺς χρηματοδότες τοῦ ἐξωτερικοῦ, πού μαζί μέ τ' ἄλλα ἐπιβάλλουν στά κόμματα πολιτικὴ γραμμὴ σύμφωνη μέ τήν δική τους. Ἐκεῖνο πού πρέπει νά σημειώσω εἶναι ὅτι μεταξύ κοινοβουλευτικῶν καί ἐξωκοινοβουλευτικῶν παραγόντων ὑπάρχει σχέσις ὑποταγῆς τῶν μὲν, πρὸς τοὺς δέ.

Τὰ κόμματα ὑπῆρξαν καί παραμένουν ἐμπόδια στὴν ἐπιβολὴ κοινοῦ πολιτικοῦ ιδεώδους πρωταρχικοῦ στοιχείου, γιὰ τήν ἐπίτευξη ἐθνικῆς ἐνότητας. Ἄν καί δέν ὑποστηρίζουν τίποτε τό συγκεκριμένο κατορθώνουν νά καταλύουν τήν συνοχὴ τοῦ λαοῦ καί νά κλονίζουν τήν πίστι του, πρὸς τὰ ἱερώτερα ἰδανικάς τῆς φυλῆς.

Οἱ κομματικές φατρίες διεξάγουν ἓνα ὑπουλο ἀγῶνα ἀλληλοεξοντώσεως, μέσα στὸν ὁποῖο κάθε ἀτιμία ἔχει τήν θέσι της. Στὴν δίνῃ τῆς πάλης των μπλέκεται καί τό κράτος, γιατί τὰ κόμματα τῆς ἀντιπολιτεύσεως στρεφόμενα ἐναντίον τῆς κυβερνήσεως χτυποῦν τό ἴδιο τό κράτος, πού — πολλές φορές δίκαια — θεωροῦν ὄργανον ἐξυπηρετήσεως τῶν συμφερόντων τοῦ κυβερνῶντος κόμματος.

Μπροστά στό πανδαιμόνιο τῆς συρράξεως τῶν πολιτι-

κὼν παρατάξεων ὁ λαὸς δυστυχῶς δὲν μένει ἀπαθής. Ὁ δημοκρατικός τύπος φρόντισε γιὰ τὴν συμμετοχὴ του. Αὐτὸς κατῶρθωσε νὰ μεταβάλλῃ σὲ στίβους πολιτικούς διενέξεων τὰ πανεπιστήμια, τὰ ἐργοστάσια καὶ τελικῶς ἔρριξε τὸ σύνθημα τῆς οἰκογενειακῆς ἀναταραχῆς, ἐξ αἰτίας τῶν πολιτικῶν διαφωνιῶν τῶν μελῶν μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας.

Ἀπὸ ὅλη τὴν κωμωδία πού παίζεται στὴν πλάτη τοῦ λαοῦ βγαίνει κερδισμένος ὁ κομμουνισμὸς, μέ τὸν ὅποιον καταντοῦν νὰ συμπράττουν ἐπίσημα τὰ κόμματα συγκροτοῦντα μέτωπα ἢ σχηματίζοντας συνασπισμούς. Ἔτσι δι' αὐτῶν εἰσέρχεται στίς φλέβες τῆς πατρίδος τὸ μικρόβιο τῆς κοινωνικῆς λέπρας τοῦ διεθνοκομμουνισμοῦ.

Ἡ συνοδοιπορεία – πού ἀσφαλῶς δὲν ἀποτελεῖ τὴν καλύτερη ἀπόδειξι τοῦ πατριωτισμοῦ τῆς δημοκρατίας – εἶναι τὸ προστυχώτερο εἶδος πολιτικῆς, γιὰ τὴν ἱκανοποίησι προσωπικῶν φιλοδοξιῶν.

Σ' αὐτὴν ἐπιδίδονται συστηματικὰ οἱ καταραμένοι πολιτικοὶ τῆς δημοκρατίας, πού τυφλωμένοι ἀπὸ τὸν πόθο τῆς ἐξουσίας κηρύττουν ἐξαλλοι, ὅτι μπορεῖ νὰ γίνῃ συνεννόησις μέ τοὺς κομμουνιστές. Νὰ καθίσουμε δηλαδή μαζί μέ ἐκείνους στό ἴδιο τραπέζι καὶ νὰ διαπραγματευθοῦμε σήμερα κάποια συνεργασία πάνω σ' ὁποιοδήποτε θέμα, αὔριο τὴν νομιμοποίησι τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ μεθαύριον τὴν αὐτονομία τῆς Μακεδονίας. Τὸ περιεχόμενο μιᾶς συμφωνίας μέ αὐτοὺς θά καταλήξῃ ἐκεῖ, γιατί δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ διαφορετικά.

Αὐτές τίς γνώμες τίς ἀπορρίπτω μέ μῖσος καὶ περιφρόνησι, ἀλλὰ τίς βλέπω σάν μιὰ ἀκόμη ἔκφανσι τῆς πολιτικῆς διαφθορᾶς τοῦ τόπου.

Τὰ ἀστικά κόμματα συνεργαζόμενα μέ τοὺς μπολσεβίκους σκάβουν τὸν τάφο τους, τὸν ἀνοίγουν ὅμως τόσο μεγάλο ὥστε μέσα του νὰ χωρέσῃ ὀλόκληρο τὸ ἔθνος. Κρύβοντας τίς ταπεινὲς φιλοδοξίες οἱ ἀρχηγοὶ τους διαδίδουν πῶς θά ξεγελάσουν τοὺς κομμουνιστές. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι τούτη: Ἄν δὲν νικηθῇ ὁ κομμουνισμὸς μέ τὴν βία δὲν θά νικηθῇ ποτέ μέ τὴν διπλωματία, γιατί ποτέ

δέν συζητά μέ άσθενή αντίπαλο.

Στίς κατηγορίες πού διαθέτω γιά τά κόμματα προσθέτω και τήν παρακάτω: Τά κατηγορώ σαν συνειδητούς δημιουργούς τής αντίληψεως γιά συνύπαρξι και συνδιαλλαγή μέ τούς μαρξιστές.

Τά αντιλαϊκά κατασκευάσματα τής πλουτοδημοκρατίας, πού λέγονται κόμματα, δέν ζούν στό παρελθόν του έθνους και ούτε είναι προσωρισμένα νά ζήσουν στό μέλλον του, γιατί δέν αντιπροσωπεύουν καμμιάν άξία μέ τήν όποιαν θά μπορούσαν νά έπιβληθοϋν στην συνείδησι του λαου. "Αν στέκουν άκόμη όρθια τό όφείλουν στά δεκανίκια τής ξενοκρατίας και στά συμφέροντα, πού καμουφλάρονται μέσα στους πολιτικούς συνδυασμούς.

Αντίθετα προς τήν φύσι του "Έλληνοσ, πού περισσότερο κάθε άλλου – άσ πουμε λόγω ιδιοσυγκρασίας – έχει ανάγκη όργανώσεως και όχι άναρχίας ξεσχίζουν τήν ένότητα του έθνους, τό όποιον χωρίζουν μέχρι του τελευταίου χωριου σε αντιμαχόμενες μεριδες, υποβάλλοντας τον λαό στην δουλεία ενός ιδιορρυθμου άποικιοκρατικού καθεστώτος, πού θά αντιληφθή κανείς μόλις αναλογισθή ότι οί μεγάλες δυνάμεις του έξωτερικου ένισχύουν ή κάθε μία κάποιο αντίστοιχο κόμμα, πού όταν πάρη τήν έξουσία θά κυττάξη: Πρώτον νά έδραιωθή σ' αυτή, δεύτερον νά ξεπληρώση τίς άνειλημμένες υποχρεώσεις και τρίτον, αν βέβαια του μείνη καιρός, νά άσχοληθή μέ τό ένθικό συμφέρον κατά τέτοιο τρόπο, πού θά ήταν καλύτερα νά μήν είχε άσχοληθή ποτέ μέ εκείνο.

Τά δημοκρατικά κόμματα δέν άγωνίζονται γιά τό συμφέρον τής πατρίδος, αλλά εργάζονται γιά τό δικό τους πού είναι τέτοιο, ώστε όταν τό ύπηρετή κανείς νά βλάβη τό ένθικό.

Έφόσον στην δημοκρατία κυβερνοϋν εκείνοι πού άρέσουν στό λαό και όχι εκείνοι πού τον ώφελοϋν φυσικόν είναι τά κόμματα νά προσπαθοϋν νά κερδίζουν τήν εϋνοια του πλήθους, από τήν όποιαν και μόνον έξαρτάται αν θά καταλάβουν κοινοβουλευτικά τήν άρχή.

Κάτω από αυτές τίς συνθήκες τά κόμματα δέν ήταν

δυνατόν νά γίνουν καθοδηγητές τοῦ λαοῦ. ἀλλά ἔγιναν ἐκεῖνο πού εἶναι: ξευτελισμένοι κόλακες τῶν χαμερπῶν αἰσθημάτων τῆς μάξης. Τό δέ κοινοβουλευτικόν κράτος στόν ὁποῖον καθρεφτίζονται ὅλες οἱ ιδιότητες τοῦ κυβερνῶντος κόμματος παύει νά εἶναι κυρίαρχο καί μετατρέπεται σέ δούλο τῶν ὀρέξεων τοῦ ὄχλου.

Οἱ ὑπουργοί καί βουλευτές εἶναι ὄργανα τῆς πολιτείας, ἀλλά ἐπί πλέον καί προπάντων εἶναι ὄργανα τοῦ κόμματος. Ἡ δρᾶσις τους εἶναι κατά κύριον λόγον ἀφιερωμένη στήν διατήρησι καί αὔξησι τῆς κομματικῆς πελατείας. Μέ ἄλλα λόγια ἀσχολοῦνται περισσότερο μέ τό κόμμα παρά μέ τό κράτος, ἀπό τό ὁποῖο πληρώνονται γιά τίς ὑπηρεσίες πού προσφέρουν στό κόμμα.

Ἡ δημοκρατία μετέβαλε τήν πολιτική σέ ἐπιχείρησι, ἐξασφάλισε σέ κάθε βουλευτή τήν λύσι τοῦ οἰκονομικοῦ προβλήματος καί δημιούργησε τούς ἐξ ἐπαγγέλματος πολιτικούς – σκέτη κοινωνική τάξις τῆς δημοκρατίας – πού ἀποθήκανε ἀνοιχτή ἐθνική καί κοινωνική πληγή.

Ἄδικα θά περιμένη κανεῖς νά συναντήσῃ στήν δημοκρατία, ἐκείνους τούς ἀγνοῦς πατριῶτες πού ξένοι πρὸς ὑλικές ἐπιδιώξεις εἶναι ἀποφασισμένοι ν' ἀγωνισθοῦν γιά τό γενικό καλό, μέ μοναδικό τίμημα τήν δόξα.

Ἄν φιλοπατρία σημαίνει τό αἶσθημα, πού ἐμπνέει τό ἀγωνιστικό καθήκον γιά τήν παράδοσι τῆς πατρίδος ἀπό γενιά σέ γενιά, ὀλοένα μεγαλύτερης, ὀλοένα ἐνδοξότερης, τότε καμμιά σχέσι δέν μπορεῖ νά ἔχη μέ τά κόμματα καί τούς ἀντιπροσώπους των, στούς ὁποίους ἀρμόζει κάθε τίτλος ἀτιμίας.

Ἄνάμεσα στή δημοκρατία καί στήν φιλοπατρία ὑπάρχει ἓνα χάος.

Εἶναι ἐν τούτοις μερικοί ἄνδρες προερχόμενοι συνήθως ἀπό τό στράτευμα ἢ τόν ἐπιστημονικό κόσμον, πού θέλουν πολύ καί ἀληθινά νά συμβάλλουν μέ τίς δυνάμεις τους στήν πρόοδο τοῦ ἔθνους.

Ὅταν ὁμως κατερχόμενοι στήν πολιτική ἀκολουθήσουν δημοκρατικούς δρόμους δέν θά ἐξυπηρετήσουν ποτέ τά λαϊκά συμφέροντα, ἀλλά θά πετύχουν νά νοιώ-

σουν την βαθύτερη πίκρα για τόν διασυρμό της ύποληψεώς των καί για τήν γελιοποίησι της προσωπικότητός των.

Βλέπετε, στό πολίτευμα της άσυδοσίας του τύπου είναι άρκετή ή πέννα κάποια κακεντρεχούς εύθυμογράφου, για νά κατεβάση έως τά τελευταία σκαλοπάτια του γελοίου ένα ήρωα ή ένα καθηγητή πανεπιστημίου.

Όταν τό μεγαλύτερον κόμμα δέν έχη τήν άπαιτουμένη αριθμητική δύναμι για νά σχηματίση κυβέρνησι προερχομένη άποκλειστικά άπό τούς κόλλους του, τότε συμβαίνουν πράγματα πού μόνον στήν δημοκρατία μποροϋν νά συμβοϋν.

Η μηχανή των παρασκηνίων άφου λαδωθή καλά μπαίνει σε κίνησι. Συνασπισμοί συγκροτοϋνται γρήγορα, για νά διαλυθοϋν γρηγορώτερα, υπογράφονται συμφωνίες καί πρωτόκολλα μέ τήν μόνη βεβαιότητα ότι κανείς δέν θά τηρήση. Ο τύπος έκτραχηλιζόμενος παρασέρνει τόν λαό στήν βαθύτερη έσωτερική διαμάχη καί τέλος μόλις ναυαγήσουν όλα τά καιροσκοπικά κατασκευάσματα των συμπράξεων καί των μετώπων — δέν γίνεται άλλοιως γιατί εύθως έξ αρχής φέρνουν μέσα τους τήν ύπονόμεισι, πού γεννά ή αντίθεσις των συμφερόντων — οί πολιτικοί της δημοκρατίας θά καταφύγουν, για μία ακόμη φορά, στό δοκιμασμένο τέχνασμα των εκλογών.

Ο σώνει καί καλά «κυρίαρχος λαός» θά διαλέξη τ' άφεντικά του.

Η παλιά δημοκρατική ιστορία επαναλαμβάνεται. Βάζουν μία ύπηρεσιακή κυβέρνησι άπαρτιζομένη άπό πρόσωπα κοινής εμπιστοσύνης, πού ξαφνικά έγιναν ύπουργοί καί ανέλαβαν για μερικούς μήνες τήν διοίκηση του λαοϋ.

Σ' όλο τό διάστημα πού ή φευγαλέα κυβέρνησις των ανιδέων ύπουργών άσχολεϊται μέ τίς εκλογές, τό κράτος μένει άκυβέρνητο καί ή διαίρεσις του λαοϋ φθάνει στό άποκορύφωμά της έντεινομένη άπό τίς προεκλογικές έκστρατείες των πολιτικων της δημοκρατίας, πού σαν πρωτομάστορες της έθνικης διχόνοιας διατρέχουν μέ

άνησυχο ύφος τήν έπαρχία φορτώνοντας μέ ψεύτικες ύποσχέσεις τόν λαό.

Στά χωριά πού γυρίζουν μιλοῦν ἀδιάντροπα μπροστά σέ πεινασμένους γιά τήν ισότητα. Κάνουν πώς ἐξετάζουν τά ζητήματα πού ἀπασχολοῦν τούς κατοίκους καί χωρίς νά ξεχάσουν νά κατηγορήσουν τόν ἀντίπαλό τους φεύγουν, γιά νά ξαναγυρίσουν στίς ἐπόμενες ἐκλογές.

Αὐτή εἶναι ἡ μία ὄψις τῆς ἄμεσης ἐπαφῆς μέ τό λαό. Ἡ ἄλλη σχετίζεται μέ τό βουλευτικό γραφεῖο, στό ὁποῖον πηγαίνει διστακτικά ὁ κουρελής ψηφοφόρος γιά νά ζητήσει κάποια χάρι. Ἐκεῖ περιφρονημένος θά περιμένη ὀλόκληρες ὥρες στόν προθάλαμο μέχρις ὅτου δῆ τόν ζητιάνο τῆς ψήφου, ὁ ὁποῖος θά τοῦ δώσει μιὰ τέτοια ἀπάντησι, πού καί τήν δουλειά δέν θά τοῦ κάνη, ἀλλά καί δυσσαρεστημένο δέν θά τόν ἀφήση.

Μετά τίς ἐκλογές, οἱ ἐπιτυχόντες μαζεύονται στή βουλή, στήν ὁποία, ἐπειδή φιλοξενεῖ διαπρεπεῖς ψεῦτες ἀπ' ὅλη τή χώρα, θά ταίριαζε καλύτερα ἡ ὄνομασία: «Ἀκαδημία τοῦ Ψεύδους».

Ἄφου ὀρκισθοῦν, ἄλλοι στό Εὐαγγέλιο, ἄλλοι στό Κοράνι καί ἄλλοι πουθενά ἀρχίζουν οἱ συνεδριάσεις. Οἱ χαμένοι δέν ἀναγνωρίζουν τήν νίκη σταύς κερδισμένους, τούς θεωροῦν σφετεριστές τῆς ἐξουσίας, τούς θρίζουν καί τούς συκοφαντοῦν. Ἐκεῖνοι πάλι ὄντας τῆς ἰδίας φάρας δίνουν ἀνάλογες ἀπαντήσεις.

Ἔτσι μέ φασαρίες καί τσακωμούς περνᾷ ὁ καιρός καί φθάνουμε στίς νέες ἐκλογές, πού ἀποτελοῦν ἀφετηρία νέων ἐθνικῶν τάλαιπωριῶν.

Προτρέπω καί ἀξίζει τόν κόπο νά ἐπισκεφθῆ κανεῖς τήν βουλή, γιά νά σχηματίση προσωπική γνώμη πάνω σ' αὐτήν καί στούς ἐνοίκους τῆς πού ἀνάξια καί παράνομα παριστάνουν τόν ἀντιπρόσωπο τοῦ ἔθνους.

Ἄνάμεσα ἀπό τίς δημοκρατικές αὐθάδειες ξεχωρίζω ἐκείνη, πού διαβεβαιώνει ὅτι ὁ βουλευτής ἀντιπροσωπεύει τό ἔθνος. Διορίζει δηλαδή ἡ δημοκρατία σάν ἀντιπρόσωπο τοῦ ἔθνους, ὁποῖον συγκεντρώση μιὰ καθωρισμένη ποσότητα ψήφων.

Συνέπεια αὐτῆς τῆς πέρα γιά πέρα λαθεμένης, ἀνιστόρητης καί παράλογης γνώμης εἶναι νά ποζάρουν σάν ἀντιπρόσωποι τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους: Τοῦρκοι, σλαυόδουλοι, δοσίλογοι καί ὅποιο ἄλλο ἔθνοπροδοτικό στοιχεῖο μαζέψη τόν ἀπαιτούμενον ἀριθμό ψήφων γιά νά βγῆ βουλευτής, πού κατά δημοκρατικόν προβιθασμόν εἶναι καί ἀντιπρόσωπος τοῦ ἔθνους.

Τό γεγονός αὐτό προκαλεῖ ἀποτροπιασμό καί ἀποδείχνη τόν ἀντεθνικό χαρακῆρα τῆς δημοκρατίας, ἡ ὁποία στή συμπλήρωσι τοῦ ἐκλογικοῦ ποσοστοῦ βλέπει τό δικαίωμα καί τήν τιμή νά ὀνομάζεται κανεῖς ἔθνικός ἀντιπρόσωπος.

Ἡ ἐξύψωσις τοῦ πρώτου τυχόντος ψηφοσυλλέκτου σέ ἔθνικό ἀντιπρόσωπο εἶναι ὕβρις ἀπέναντι τῆς ἱστορίας, ἡ ὁποία θέλει οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ ἔθνους νά μὴν ἐκλέγωνται μέ ψήφους, ἀλλά νά ἐπιβάλλωνται μέ τίς θυσίες καί τούς ἀγῶνες πού κάνουν γιά τήν Ἑλληνική Μεγαλοσύνη. Κάθε ἄλλη διδασκαλία εἶναι ψεύτικη καί ἀνθελληνική.

Οἱ βουλευτές δέν ἀντιπροσωπεύουν οὔτε τό ἔθνος, οὔτε τόν λαό. Ἀντιπροσωπεύουν τήν δημοκρατία καί τά συμφέροντά τους.

Στό ἐρώτημα τί προσφέρουν στήν πατρίδα, μιά εἰλικρινή ἀπάντησι γνωρίζω: Τίποτα. Καί πράγματι, σάν μέλη τοῦ νομοθετικοῦ παράγοντος τῆς βουλῆς βλάπτουν τό ἔθνος, γιατί δέν ἔχουν τήν ἰκανότητα νά νομοθετήσουν, ἰκανότης πού συνίσταται στό νά μπορούν νά παρακολουθοῦν τά κοινωνικά φαινόμενα, νά σημειώνουν τίς ἀπαιτήσεις τῆς κοινωνίας καί νά προτείνουν μέτρα πρὸς ἀντιμετώπισι τῶν ἀναγκῶν τῆς.

Ἡ ἀπύθμενη ἰδεολογική ἐξαθλίωσί τους φαίνεται, ἀπό τήν εὐλογία μέ τήν ὁποίαν παρατοῦν τό κόμμα κάτω ἀπό τήν σημαία τοῦ ὁποίου βγήκαν βουλευτές, μόλις διαπιστώσουν πὼς ἡ παραμονή τους ἐκεῖ δέν ὠφελεῖ τά προσωπικά τους συμφέροντα. Τέτοιες ἐγκαταλείψεις εἶναι συχνές καί γίνονται συνήθως ἀπό ἐκείνους πού ρίχθηκαν στό παζάρεμα τῶν ἀξιομάτων καί τῶν διακρίσεων.

Οί μεταπηδήσεις από τό ένα κόμμα στό άλλο δέν σημαίνουν καί ἀλλαγὴ ιδεολογίας, γιατί ιδεολογία δέν ὑπάρχει, οὔτε ἐκεῖ πού ἦσαν, οὔτε ἐκεῖ πού πῆγαν.

Οί βουλευτές δέν ἀλλάζουν ιδέες, ἀπλῶς ἀλλάζουν καθίσματα στήν βουλή.

Τό κοινοβούλιο δέν χρησίμευσε σέ τίποτε στήν πατρίδα, ἀπεναντίας ὑπῆρξε πάντα ἡ βαθύτερη αἰτία τῆς κακοδαιμονίας καί τῶν συμφορῶν τῆς. Διότι ἐκεῖ μέσα χαλκεύεται ἡ ἐθνοκαταστροφικὴ διχόνοια, πού μεταφέρεται ἀπό τόν κιτρινιάρη τύπο τῆς δημοκρατίας ἔξω στό λαό, μέ τὰ γνωστά ἐπακόλουθα τῶν ἐμφυλίων σπαραγμῶν.

Τό μέχρι σήμερα ἐπιτελεσμένο ἔργο τοῦ κοινοβουλίου βεβαιώνει, ὅτι δικαιοῦνται ἀδριάντα ἐθνικοῦ ἥρωος ἐκεῖνοι πού κατά καιροῦς τό κλείνανε.

Στήν βουλή ὅπου ἀκμάζει ἡ φλυαρία καί ὀργιάζει ὁ φατριασμός δέν ὑπάρχει καθόλου διάθεσις γιά ἐργασία. Ἡ τεμπελιά ἐξ ἄλλου εὐνοεῖται ἀπό τὴν δημοκρατία πού εἶναι τό καθεστῶς τῆς ἀνεργίας, τῆς ἀπραξίας καί τοῦ θερμπαλισμοῦ. Στίς ὀχλαγωγικὲς συνεδριάσεις τῆς, πού φημίζονται γιά τὴν ἔλλειψι σοβαρότητος καί ἀξιοπρεπείας, οἱ ἀποφάσεις παίρνονται μέ τό μέτρημα τῶν σηκωμένων χεριῶν. Ὅσο περισσότερα σηκωμένα χέρια, τόσο σωστότερη ἀπόφασι.

Νά ἡ οὐσία καί ἡ ἔννοια τῆς ἀνεκδιήγητης δημοκρατίας.

Ἡ καθολικὴ ψηφοφορία εἶναι καί αὐτὴ ἓνα βασικὸ στοιχεῖο, πού συνθέτει τὴν ἔννοια τῆς δημοκρατίας.

Παρ' ὄλην ὅμως τὴν ἐπίμονη προσπάθεια πού καταβλήθηκε, γιά νά προσδοθῇ στήν ἐκλογικὴ διαδικασία κάποια σοβαρότης καί γιά νά παρουσιασθῇ σάν κάτι τό ἀναγκαῖο καί ἐπιθυμητό, ὁ λαός παρέμεινε ἀδιάφορος, τόσον ἀδιάφορος, ὥστε ἀρνιότανε νά προσέλθῃ στίς κάλπες γιά νά ψηφίσῃ σάν νά καταλάβαινε, ὅτι οἱ ἐκλογές εἶναι ἓνα τέχνασμα πού βγαίνει σέ βάρος του.

Ἀναμφισβήτητα ἡ στάσις τοῦ ἀπέναντι τῶν ἐκλογῶν ἔβλαπτε τὴν δημοκρατία, ἡ ὅποια μπροστά στόν κίνδυνον φανερῆς χρεωκοπίας κατέστησε τό δικαίωμα τῆς ψήφου

ύποχρεωτικόν, πρᾶγμα πού σημαίνει, ὅτι ἡ ψήφος ἔπαυε νά εἶναι δικαίωμα. Ἐκτός καί ἄν φαντασθοῦμε δικαίωματα τῶν ὁποίων ἡ μή ἄσκησης νά προκαλῆ κυρώσεις.

Ἔστιν δέν ψηφίσης θά τιμωρηθῆς. Ἄρα ἡ ψήφος εἶναι ὑποχρέωσις, συνεπῶς ὁ λαός δέν ἔχει τό δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν, ἀλλά τό καθῆκον τοῦ ἐκλέγειν.

Ἐπίσης ὁ ἰσχυρισμός ὅτι ἀναγκάζεται ν' ἀποκτήσῃ καί νά ἀσκῆσῃ τά λεγόμενα ἐκλογικά δικαιώματα, χάριν τῆς πολιτικῆς του διαπαιδαγωγήσεως εἶναι κυριολεκτικά ἀστήρικτος, καθόσον ἡ διαπαιδαγώγησις πρέπει νά προϋπάρχῃ τῆς ψήφου, πού σέ κάθε περίπτωσι ὀφείλει νά νάιναι προνόμιον τῶν πολιτικά ὠρίμων.

Ἄβασιμη εἶναι καί ἡ γνώμη πού λέγει. Ἄς πάρουν οἱ πολῖτες τό ἐκλογικόν βιβλιάριον καί ἄν δέν θέλουν νά ψηφίσουν νά ρίξουν λευκό. Ἀλλά ἐδῶ ἀκριβῶς ἐρωτῶ ρίχνοντας λευκό τί κάνουν; δέν ψηφίζουν; ἀσφαλῶς ψηφίζουν ἐπειδή ὁμως θεωροῦν ἀναξίους ἐκλογεῖς τοὺς ὑποψηφίους ρίχνουν λευκό. Πάντως ἐψηφίσαν καί σέ τοῦτο τοὺς ὑποχρέωσε ἡ δημοκρατία. Τοὺς ἀνάγκασε νά ρίξουν τόν φάκελλο στήν κάλπη, γιατί γνωρίζει καλά πῶς ὁποῖος φθάσῃ μπροστά τῆς θά παρασυρθῆ ἀπό ψυχολογικούς ἢ ἄλλους σχετικούς παράγοντες καί θά ψηφίσῃ κάποιο κόμμα.

Ἐκτός αὐτοῦ, ἡ λευκή ψήφος εἶναι ψήφος ὑπέρ τῆς δημοκρατίας, γιατί ἔχει τήν ἔννοια τῆς μή ὑποστηρίξεως συγκεκριμένων κομμάτων καί ὄχι γενικῶς τῶν κομμάτων, καί κατ' ἐπέκτασιν τῆς δημοκρατίας.

Ἡ ἐκδήλωσις ἀντιδημοκρατικῶν φρονημάτων διά τῶν ἐκλογῶν, γίνεται μέ τήν ἀποχή ἀπό τίς ἐκλογές, τήν ὁποῖαν ὁμως ἡ δημοκρατία πρόλαβε ν' ἀπαγορεύσῃ αὐστηρά.

Μέ τήν ψήφο ἐκλέγεται πρῶτα ἡ δημοκρατία, ὕστερα τό κόμμα καί τέλος ὁ βουλευτής. Νά γιατί ἡ δημοκρατία ὑποχρεώνει τόν λαό νά ψηφίσῃ ἔστω καί λευκό ἢ ἄκυρο ἀκόμη, μέ τά ὁποῖα δέν ἐκλέγονται βέβαια πρόσωπα ἢ κόμματα, ἐκλέγεται ὁμως ἡ δημοκρατία, διότι φαίνεται ὅτι ὁ λαός εἶχε διάθεσι νά πάῃ νά ψηφίσῃ.

Οί παράξενες νομικές κατασκευές με τίς όποιες θέλουν νά εξηγήσουν τήν νομική φύσι τής ψήφου δέν μέ ένδιαφέρουν. Έγώ είδα τίς κοινωνικές συνέπειες αὐτοῦ τοῦ γνησίου δημοκρατικοῦ δικαιώματος καί διαπίστωσα ὅτι διά τής ψήφου ἡ δημοκρατία παρέχει τόση πολιτική δύναμι στόν διαπρεπέστερο ἐπιστήμονα, ὄση καί στόν ἐπαξιώτερο ἐκπρόσωπο τοῦ κοινωνικοῦ καθιζήματος.

Θά μπορούσαμε νά διακρίνουμε τούς ψηφοφόρους σέ δύο μεγάλες κατηγορίες. Στούς ἐθνικόφρονες καί στούς κομμουνιστές. Ἡ διάκρισις αὐτή πού γίνεται ἀπό τήν ἄποψι τῶν φρονημάτων μου χρειάζεται γιατί δείχνει ὅτι ἐκεῖνοι πού ψηφίζουν, δέν ψηφίζουν γιά λόγους δημοκρατικούς, ἀλλά γιά λόγους ἀσχέτους πρὸς τήν δημοκρατίαν ἢ καί οὐσιαστικά ἀντιθέτους πρὸς αὐτήν.

Οί πρῶτοι καί καλύτεροι ψηφοφόροι εἶναι οἱ κομμουνιστές, πού γιά νά ψηφίσουν μποροῦν καί τόν θάνατό τους ἀκόμη ν' ἀναβάλουν, ἐάν ἐπρόκειτο νά πεθάνουν τήν ἡμέρα τῶν ἐκλογῶν. Οἱ ἐθνικόφρονες ψηφίζουν ἀκριβῶς, γιατί γνωρίζουν πῶς ψηφίζουν ὅλοι οἱ κομμουνιστές. Ψηφίζουν δηλαδή ἀπό ἀντίδρασι πρὸς τόν κομμουνισμό καί ὄχι ἀπό ἀγάπη πρὸς τήν δημοκρατία.

Πάντως καί ἀσχέτως πρὸς τίς ἰδιαιτέρες πολιτικές πεποιθήσεις τοῦ καθενός, ἕνας μέγας ἀριθμός πολικῶν ψηφίζει φοβούμενος τίς ποινικές κυρώσεις, πού ἐπιβάλλονται σέ περίπτωσι ἀποχῆς, ἡ ὁποία ἐν τούτοις ἀνέρχεται πάντοτε σέ σοβαρά ποσοστά.

Πολλοί ἐπίσης εἶναι δημοκράτες, γιατί δέν ἔχουν τό θάρρος νά εἶναι ἀντιδημοκράτες.

Ὁ λαός στή δημοκρατία δέν ψηφίζει ἰδεολογίες, ἀλλά πρόσωπα. Ἐξ ἄλλου ὁ ψηφοφόρος ἀγνοεῖ τό πρόγραμμα τοῦ κόμματος πού ψηφίζει καί δικαιολογεῖται, γιατί τά δημοκρατικά κόμματα δέν ἔχουν πρόγραμμα ἢ μᾶλλον σάν πρόγραμμα ἔχουν τήν κατάληψι τής ἐξουσίας, τήν διατήρησίν τους σ' αὐτήν καί τίποτε παραπάνω.

Μονάχα τά κόμματα τῶν ὀλοκληρωτικῶν πολιτευμάτων διαθέτουν ἰδεολογία καί πρόγραμμα κοινωνικοῦ καί οικονομικοῦ περιεχομένου τοῦ ὁποίου ἡ ἐφαρμογή θά

ἔφερνε ριζική ἀλλαγὴ στὴ ζωὴ τοῦ ἔθνους καὶ πού ταυ-
τόχρονα θὰ σήμαινε τὴν ὀριστικὴ διάλυσι τῆς δημοκρα-
τίας.

Οἱ δημοκρατικὲς πολιτικὲς παρατάξεις δὲν προσφέ-
ρουν ἰδανικά ἀντάξια τῶν ὑψηλῶν φιλοδοξιῶν τῆς
πατρίδος, ἀλλὰ προπαγανδίζουν κάποιαν ἰσότητα καὶ
κάποιαν εὐημερία ἐφευρίσκουν ἐντυπωσιακά συνθήματα
καὶ ἐμπαίζουν τὸν λαό.

Ἐφ' ὅσον λοιπὸν τό σύννεφο τῆς ἀσαφείας καλύπτει
τά ἀκαθόριστα σχέδια τῶν κομμάτων, ἀφήνεται κάθε
ἀφελῆς νὰ νομίζη, ὅτι οἱ προσωπικὲς του ἀντιλήψεις ταυ-
τίζονται μὲ τίς ἰδεολογικὲς κατευθύνσεις τοῦ κόμματος.
Μεγαλύτερη πλάνη ἀπὸ τούτη δὲν ἔχω ξαναδεῖ, καθόσον
εἶναι βέβαιον ὅτι ὑπάρχει ἀγεφύρωτο χάσμα μεταξὺ τῶν
πεποιθήσεων τοῦ ψηφοφόρου καὶ ἐκείνων πού τό κόμμα
παρουσιάζει σάν ἰδεολογία καὶ πού κρινόμενες σοβαρά
εἶναι ἀδύνατον νὰ θεωρηθοῦν ἔτσι.

Καὶ αὐτὴν ὅμως ἀκόμη τὴν ψευτοἰδεολογία βλέπουμε
τά κόμματα νὰ προδίδουν ψηφίζοντα πολλὰς φορές καὶ
χάριν τῶν μηχανορραφιῶν τοῦ κοινοβουλίου ἐναντίον
αὐτῆς ἢ τῶν ἄλλων ἰδεῶν, πού πρωτύτερα μὲ φανατισμό
εἶχαν διακηρύξει.

4

ΤΑ ΚΙΒΔΗΛΑ ΙΔΑΝΙΚΑ

Μὲ τὴν δημοκρατία στὴν ὑπόθεσι τῆς ἐλευθερίας δια-
φέρουμε οὐσιαστικά, γιατί ἐμεῖς δὲν θεωροῦμε ἐλεύθερον
ἐκεῖνον πού ἔχει τὴν εὐχέρεια νὰ κάνη ὅ,τι τοῦ ἀρέσει,
ἀλλὰ ἐκεῖνον πού ἔχει τὴν εὐχέρεια νὰ κάνη ὅ,τι ὠφελεῖ
τό ἔθνικὸ σύνολον.

Στήσαμε τό ἄγαλμα τῆς ἐλευθερίας πάνω στό βάρθο
τοῦ ἐθνικολαϊκοῦ ὠφελισμοῦ, γιατί θελήσαμε νὰ τὴν ἀνυ-
ψώσουμε ἀπὸ λέξι πρὸς χρῆσι τῶν δημαγωγῶν, πού εἶναι
στὴ δημοκρατία, σὲ σπουδαία κοινωνικὴ πραγματικό-

τητα μέ ἐθνικήν ἀποστολή.

Ἄν λέγεται ἐλευθερία ἐκείνη ἢ κατάστασι πού ζημιώνει τό λαό, τότε ἐγώ δέν ξέρω τί λέγεται δουλεία.

Ἐφόσον λοιπόν δέν ἀναγνωρίζουμε σάν ἐλευθερία κάθε κατάστασι πού ζημιώνει τό ἔθνος, μοιραῖα δεχόμεθα σάν περιεχόμενό της μονάχα ὁ,τι τό ὠφελεῖ. Ἐκτός τῶν ἄλλων εὐεργετημάτων πού προσφέρει αὐτό τό εἶδος τοῦ περιεχομένου τῆς ἐλευθερίας, τελικά βγαίνει κερδισένο καί τό ἄτομο, γιατί ὠφελουμένου τοῦ συνόλου ὠφελεῖται ἔμμεσα καί ἐκεῖνο.

Στό ἐρώτημα τοῦ ποιός, καί μέ ποιά μέσα θά κανονίση καί θά δώση στήν ἐλευθερία τέτοιο περιεχόμενο δίνουμε τήν ἐξῆς ἀπάντησι: Ἡ ὑπερτάτη κρατική ἐξουσία ἐφαρμόζουσα ἀνάλογη κοινωνική πειθαρχία.

Ἡ ἀκριβοδίκαιη, λοιπόν, ὀργάνωσις τοῦ περιορισμοῦ τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας τῶν ἀτόμων, χάριν τῆς συμβιώσεως ἢ καί γενικωτέρων σκοπῶν, πού προάγουν τήν ἐθνική ἰδέα, γίνεται μέ τήν κοινωνική πειθαρχία, πού κόβει σύρριζα τίς ἀντικοινωνικές τάσεις ὑπερελευθερίας τῶν λίγων σέ βάρος τῶν πολλῶν.

Ἡ στάσις τῆς δημοκρατίας ἀπέναντι τῆς κοινωνικῆς πειθαρχίας εἶναι ἀμετάκλητα ἐχθρική, γιατί ἡ κοινωνική πειθαρχία βάσις τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης, βρίσκεται σέ κάθε βῆμα της ἀντιμέτωπη τῆς κεφαλαιοκρατίας.

Ἡ δημοκρατία, πάντως, δικαιολογεῖ τήν ἄρνησί της ἐπικαλουμένη τίς ἀτομικές ἐλευθερίες. Ἰσχυρίζεται δηλαδή ὅτι πειθαρχία καί ἐλευθερία εἶναι δύο ἔννοιες ἀσυμβίβαστες.

Ἡ γνώμη αὐτή, πού κρύβει μεγάλη σκοπιμότητα δέν ἔχει μέσα της τίποτε σωστό. Διότι ἡ πειθαρχία ἔρχεται σέ σύγκρουσι μέ τήν ἐλευθερία μόνον ὅταν ἐκεῖνος πού πειθαρχεῖ ἐνεργεῖ γιά τό συμφέρον τοῦ διατάσσοντος. Ὄταν ὅμως ἡ πράξις πού ἐπιβάλλεται ἀποβλέπει πρὸς ὄφελος ἐκεῖνου πού ὑπακούει, τότε ἡ πειθαρχία ἀποτελεῖ ἐγγύησι τῆς ἐλευθερίας.

Κοινωνική πειθαρχία δέν σημαίνει ἀπεμπόλησι τῶν ἀτομικῶν ἐλευθεριῶν, ἀλλά ἐδραίωσι κάθε ἐλευθερίας

πού δέν βλάπτει τό ἔθνος.

Ἡ δημοκρατία, καθώς εἶπα, ἀγνοεῖ τήν πειθαρχία, ἄρα καί τήν ἱεραρχία. Μή ὑφισταμένων λοιπόν τούτων τῶν δύο χαρακτηριστικῶν καί προϋποθέσεων κάθε ὀργανώσεως, ἐπικρατεῖ κάποια ὀχλοκρατική τάξις πραγμάτων, πού καλλιεργεῖ τή στυγνότερη τυραννία. Τήν τυραννία τῶν πολλῶν. Γνωστή ἀπό τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖον μεταχειρίσθηκαν προσωπικότητες τῆς περιωπῆς ἑνός Σωκράτους, Μιλτιάδου, Κίμωνος, Ἀριστείδους, Θεμιστοκλέους, Φωκίωνος, Ξενοφώντος, Θουκυδίδου, Φειδίου, Ἀριστοτέλους, κλπ.

Εἶδα τήν τυραννία τῶν πολλῶν, ὅταν ἐσταύρωσαν τόν Χριστό.

Ἄλλά μήπως οἱ πολλοί πού τυραννοῦν εἶναι ἐλεύθεροι; Ὅχι, εἶναι θύματα καί δούλοι στόν ἓνα ἢ στόν ἄλλο ἀδίστακτο ἐκμεταλλευτή καί στούς πολιτικούς πού ἀποβλακώνουν τόν λαό μέ τήν ψευδολογία τῆς ὠραιολογῆς δημαγωγίας καί πού, ἀπαλλοτριώνοντας τά κοινωνικά του δικαιώματα, τόν ἐγκαταλείπουν στήν διάθεσι τῆς ἐκμεταλλευτρίας τάξεως τοῦ δημοπλουτοκρατισμοῦ.

Ἐπάρχει μιά πραγματική ἐλευθερία, πού πραγματικά ἀπολαμβάνει τό ἄτομο καί ὑπάρχει μιά ἄλλη φαινομενική, πού παραχωρεῖται ἀπό τήν ἔννομον τάξιν χωρίς ὅμως νά συνοδεύεται μέ τήν δυνατότητα πρακτικῆς ἐφαρμογῆς. Ἀπό αὐτή τήν ἄποψι ἡ δημοκρατία παρέχει θεωρητικά ἄφθονη ἐλευθερία σέ ὅλους, ἀλλά πραγματικά ἐλεύθερος εἶναι μόνον ὁ πλούσιος, γιατί μόνον αὐτός χαίρεται τά πλεονεκτήματα τῶν δικαιωμάτων καί προνομίων πού περιλαμβάνει ἡ ἐλευθερία.

Τί νά κάνη ὁ φτωχός τό συνταγματικά κατοχυρωμένο δικαίωμα τῆς ιδιοκτησίας, ὅταν δέν ἔχη τήν δυνατότητα νά ἀποκτήσῃ ιδιοκτησία; ἢ τί νά κάνη ὁ ἄνεργος τήν ἐλευθερία τῆς ἐργασίας, ὅταν δέν ἔχη τήν δυνατότητα νά βρῇ ἐργασία;

Πιστεῦω καί πρέπει νά συμφωνῆτε, ὅτι ἐλεύθερος δέν εἶναι ὁ ἐργάτης, ὅταν ἔχη τό δικαίωμα νά φωνάζῃ πεινάω, ἀλλά ὅταν μπορῇ νά τρώῃ.

Στήν ουσία της λοιπόν ή δημοκρατία είναι πολύ πιό ανελεύθερη, από όσον κατηγορεί τούς αντιπάλους της. Έκείνες δέ οί αλόγιστες ελευθερίες πού διατυμπανίζει δέν είναι τίποτε άλλο παρά κούφια λόγια, ενῶ ή κοινωνική πειθαρχία του έθνικολαϊκού όλοκληρωτισμού έξασφαλίζει στον λαό τήν ύλοποίησι όλων τῶν κοινωνικῶν καί οικονομικῶν δικαιωμάτων πού χρειάζονται για τήν κατάκτησι μιᾶς ἀληθινά ελεύθερης ζωής.

Όταν στό παρελθόν οί Έλληνες έθουσιάζοντο κατά έκατόμβες για τήν ελευθερία, όπωςδήποτε δέν έθουσιάζοντο για τήν προσωπική τους ελευθερία, αλλά για τήν ελευθερία της πατρίδος, για τήν ανεξαρτησία δηλαδή του έθνους, χάριν του όποιου υπεβάλλοντο πολύ συχνά σε μεγάλους περιορισμούς τῶν ατομικῶν τους ελευθεριῶν καί τουτο γιατί ελεύθερη ζωή μέσα σε ύπόδουλη πατρίδα είναι αδύνατο νά υπάρξει.

Η δημοκρατία εν ονόματι της ελευθερίας αγωνίζεται εναντίον της ελευθερίας. Τήν πικρή ἀλήθεια αὐτῶν τῶν λόγων μποροῦν νά επιβεβαιώσουν όλοι όσοι έννοιωσαν τήν σκληρότητα της δικτατορίας του κεφαλαίου.

Η ισότης πού προπαγανδίζει ή δημοκρατία εφαρμοζομένη διαστρεβλώνει τήν πραγματικότητα καί φτιάχνει τερατουργήματα κοινωνικῶν ἀδικιῶν, πού οφείλονται ἀκριβῶς στην ἀπαράδεκτη ἐπιβολή ισότητος σε ἄνισα από τήν φύσι προικισμένους ανθρώπους. Η δημοκρατία καθιέρωσε τήν πολιτική ισότητα καί ὄχι τήν κοινωνική, πού θά μένη πάντα ἀπραγματοποίητη, ενόσω θά ὑπάρχη ή οικονομική ἀνισότης.

Θαυμάστε λοιπόν τήν ισότητα στα πολιτικά δικαιώματα, όπου δύο ήλίθιοι ως έχοντες δύο ψήφους διαθέτουν διπλάσια πολιτική δύναμι από ένα μεγαλοφυή, πού έχει μία ψήφο. Θαυμάστε ἀκόμη τήν έξίσωσι της πνευματικής ἀριστοκρατίας μέ τήν κοινωνική σαβούρα, πού εν ονόματι της ισότητος γίνεται μέσα στην κάλπη, μπροστά στην όποία φθάνουν μέ τά ίδια δικαιώματα ίκανοί καί ἀνίκανοι, εργάτες καί τεμπέληδες, ἀλήτες καί αξιοπρεπεῖς.

Ἡ ἀνώμαλη αὐτὴ κατάσταση μπορεῖ νά λέγεται ἰσότης, ἀλλὰ δέν παύει νά εἶναι ἀδικία καί μάλιστα ἀδικία, πού διαπράττεται σέ βάρος τοῦ ἀνωτέρου, τόν ὁποῖον κατεβάζει στό ἐπίπεδο τοῦ κατωτέρου.

Οἱ σκεφτόμενοι ἄνθρωποι ὀφείλουν νά διερωτηθοῦν καί νά ἐρευνήσουν τούς λόγους γιά τούς ὁποίους ἡ δημοκρατία δημιουργεῖ καί ἐπιβάλλει μιὰ τέτοια ἐκτρωματική κατάστασι ὀλότελα προσβλητική, γιά τήν προσωπικότητα καί γιά ἐκείνους πού σέβονται τόν ἑαυτό τους.

Τά ὀρθά συμπεράσματά τους θά ἀποκαλύψουν στά μάτια τοῦ κόσμου κάποια πτυχή ἀπό τήν πλουτοδημοκρατική συνωμοσία, γιά τήν ὑποδούλωσι τοῦ λαοῦ στό κεφάλαιο. Αὐτή ἡ πτυχή συνίσταται στόν παραγκωνισμό τῶν ἀξιῶν καί στήν ἀπομάκρυνσι τῶν ἐκλεκτῶν, πού κατορθώνεται μέ τήν ἔτσι ἐπιβληθεῖσα ἰσότητα.

Ὅσον ἀφορᾷ τήν ἀδελφότητα, κανεῖς δέν ξέρει γιατί σέ κανένα δέν εἶπαν πῶς τήν ἐννοοῦσαν οἱ ἀφηνιασμένοι δημοκράτες τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1789. Πάντως ὅπως καί ἂν τήν ἐννοοῦσαν σάν δημιουργοί μιᾶς ἐποχῆς σκοτεινῆς ἀπό τήν σκιάν τῆς λαιμητόμου, εἶναι ἀναρμόδιοι νά μιλοῦν γιά ὁποιοδήποτε εἶδος ἀδελφότητος.

Ἄλλὰ καί στίς σύγχρονες δημοκρατίες πού θρῖσκεται ἡ ἀδελφότης; στήν πλουτοκρατική ἐκμετάλλευσι; ἡ στόν πολιτικό διχασμό;

Στήν θέσι τῆς ψεύτικης καί ἀνεπιθύμητης ἰσότητος ἐμεῖς βάζουμε τήν κοινωνική δικαιοσύνη, πού μαζί μέ τήν κοινωνική ἀλλυλεγγύη, ἡ ὁποία ἀντικαθιστᾷ τήν ἀφηρημένη ἀδελφότητα, ἀποτελοῦν τήν σπονδυλική στήλη τῆς ἐκπολιτιστικῆς ἀνόδου τῶν ἐθνῶν.

Ἡ δημοκρατία χλευάζει τά ἰδανικά καί σπέρνει τήν ἀμφιβολία ὡς πρός τήν ἠθική ἀξία καί κοινωνική σπουδαιότητά τους, σέ σημεῖο ὥστε νά στερεοῦν οἱ πηγές τῶν ἰδεολογικῶν ἐμπνεύσεων καί νά μετατοπίζεται ἡ ἀγωνιστική διάθεσι τῶν ἀτόμων στόν ὑλιστικό τομέα.

Ὁ δημοκράτης, ὀδηγούμενος ἀπό τά διδάγματα τῆς θεωρίας του, ἐπιδιώκει νά κατακτήσῃ τήν ἀτομική ὑλική

εὐμάρεια χάριν τῆς ὁποίας, πολύ συχνά καί πρόθυμα, θυσιάζει ὁ,τιδήποτε ἄλλο.

Εἶναι πράγματι πολύ ὑψηλό γιά ἐκεῖνον νά καταλάβῃ τό μεγαλεῖο τοῦ ἀγῶνος, γιά πράγματα πού δέν θά πεθάνουν μαζί του καί πού δέν ἔχουν καμμιά σχέσι μέ εὐδαιμονιστικές ἐπιδιώξεις, ἀλλά βασιλεύουν στήν ψυχή καί χαρίζουν τίς ὥραϊες πνευματικές ἀνατάσεις, πού νοιώθουν οἱ ὠθούμενοι ἀπό εὐγενῆ κίνητρα στήν ἐκπλήρωσι ὑπερτάτων σκοπῶν.

Στήν κορυφή τῆς πυραμίδος τῶν ἰδανικῶν βρίσκονται τά καθαγιασμένα ἰδεώδη τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, πού μέσα στήν δημοκρατία φθείρονται ἀδιάκοπα, διότι, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ κομματική τύφλωσις ἀρνεῖται νά ἀναζωογονήσῃ τήν ἐθνική συνειδησι καί ὑπερηφάνεια, ἀφ' ἑτέρου δέ ἡ δημοκρατία δεχομένη στούς κόλπους της κάθε στοιχεῖο πού τηρεῖ τίς ἀρχές της σφιχταγκαλιάστηκε μέ τόν κομμουνισμό – τόν ἀμειλικτο ἐκμηδενιστή τῶν ἐθνικῶν ἀξιῶν – ὁ ὁποῖος προμηθεύεται ἀπό τήν φαρέτρα τῆς δημοκρατικῆς ἀχρειότητος τά βέλη, πού τοξεύει στό στήθος τῆς πατρίδος, γιά τήν ὁποίαν ἡ δημοκρατία ἀδιαφορεῖ.

Ἐνῶ ὅλοι ἀναγνωρίζουν ὅτι οἱ κομμουνιστές εἶναι ἐχθροί τοῦ ἔθνους, ἡ δημοκρατία στρέφεται ἐναντίον τους μόνον ὅταν παρανομήσουν. Προστατεύονται λοιπόν οἱ νόμοι καί τό σύνταγμα πού θεσπίσθηκαν γιά τό συμφέρον τῆς δημοκρατίας, περισσότερο ἀπό τό ἔθνος καί τόν λαό.

Καί αὐτό ἀκριθῶς τό γεγονός, δηλαδή ὅτι ἡ δημοκρατία προστατεύει τόν ἑαυτό της καί δέν ὑπερασπίζει τήν πατρίδα, ἔχει ὑπεύθυνα καταγγελθῆ ἀπό μεγάλους διανοητές καί μεγάλους καλλιτέχνες, πού σύγχρονα ἦσαν καί μεγάλοι πατριῶτες.

Ἡ δημοκρατία καταπολεμεῖ τά ἰδανικά, γιὰτί ἀπό αὐτά ἀντλοῦνται οἱ ἀκατάβλητες δυνάμεις, πού ἐμποδίζουν τό κατρακύλισμα στήν ὑλιστική χυδαιότητα, τήν ὁποίαν ἡ δημοκρατία ἐπιζητεῖ γιά νά ἔχη αἰῶνια κοιμισμένο καί ὑποταγμένο τόν λαό.

Τό ἐκμηδενιστικό ἔργο της ἀρχίζει ἀπό τούς νέους τούς ὁποίους ἀντί νά ὀργανώση καί νά κατευθύνῃ πρὸς τὰ ἀνώτερα ἰδανικά τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς τούς σπρώχνει, μέ τίς ξένες κοινωνιοδιαλυτικές καί ἀντιθητικές φιλοσοφίες, στήν πνευματική ἀποχαύνωσι καί ὑποταγή.

5

ΑΝΙΚΑΝΩΤΕΡΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΤΑ

Τά ἀποτελέσματα τῆς ἀποσυνθέσεως ἑνός πολιτικοῦ ὀργανισμοῦ φαίνονται χαρακτηριστικά στό δημοκρατικό κράτος, μέσα στό ὁποῖο ὁ λαός παίρνει ἀπό ὅλους διαταγές, χωρὶς νά μπορῇ νά ζητήσῃ ἀπό κανέναν εὐθύνες.

Ἡ δημοκρατία σάν σύστημα διακυβερνήσεως δέν κατώρθωσε νά προσαρμοσθῇ πρὸς τίς κοινωνικοοικονομικές ἐξελίξεις. Ἐνῶ δηλαδή οἱ ὅροι ἀλλάζανε, ἐκεῖνη παρέμενε τραγικά ἀδιαφοροποίητη. Στερούμενη λοιπόν τῆς ἰκανότητος προσαρμογῆς — προϋπόθεσι ζωτικῆ γιὰ τήν ἐπιβίωσι κάθε ὀργανισμοῦ — μεταχειρίζεται μέσα, πού δέν ἀνταποκρίνονται στίς ἀνάγκες, μέ ἀποτέλεσμα νά σταματᾷ ἀδρανῆς μπροστά σέ μεγάλες ἀποφάσεις καί νά σκεπάζεται ἀπό προβλήματα, πού γυρεύουνε τή λύσι τους καί γιὰ τὰ ὁποῖα κατὰ σπουδαιοφανῆ τρόπο μέ συζητήσεις ἐπί συζητήσεων κατανάλωσε ἄσκοπα πολύτιμο χρόνο.

Ἡ ἀδιάκοπη ἐναλλαγή τῆς οἰκονομικῆς καί κοινωνικῆς δραστηριότητος ἀνάγκασε τήν δημοκρατία ν' ἀναθεωρήσῃ τίς μεθόδους ἀντιμετώπισεως τῶν συναφῶν ζητημάτων. Ἔτσι ἡ φορά τῶν γεγονότων κατάδειξε τό ἀναχρονιστικό καί ἐπομένως τό ἀσυμβίβαστο τῶν δημοκρατικῶν θεσμῶν, πρὸς τίς συνεχῶς μεταβαλλόμενες ἀπαιτήσεις τῆς ζωῆς τῶν λαῶν.

Τήν δημιουργία καινούργιων θεσμῶν ἀνταποκρινομένων στίς σύγχρονες ἀνάγκες δέν μπόρεσε ἡ δημοκρατία ν' ἀποφύγῃ. Δέν πέτυχε ὁμως νά τούς διαπλάσῃ ἐγκαίρως, ὅταν δηλαδή παρουσιάζοντο οἱ ἀνάγκες, ἀλλά περίμενε

νά τούς ἐπιβάλῃ ἡ πραγματικότης, ἀφοῦ πρῶτα θά ἔσπαγε τό φρᾶγμα τῶν τύπων πού τήν περισφίγγανε.

Ἡ ὁρμή τῶν σοβαρῶν κοινωνικῶν αἰτημάτων καί τῶν λαϊκῶν διεκδικήσεων ἦταν ἡ αἰτία τῆς ἐπεκτάσεως τῆς κρατικῆς ἐξουσίας, σέ μέρη, πού ἄλλοτε κάτι τέτοιο ἀπογορευότανε σάν ἀνελεύθερο καί τυραννικό. Οἱ παρεμβάσεις πού σήμερα τό κράτος κάνει, στίς ἰδιαίτερες σχέσεις τῶν πολιτῶν καί κυρίως στίς οικονομικές, οὔτε ἦτανε παραδεκτές, οὔτε ἐγένοντο παλαιότερα στήν δημοκρατία, διότι ἀντέκειντο στίς θεμελιώδεις ἀρχές τῆς.

Μέ τόν καιρό ὅμως καί ὑπό τήν πίεσι τῶν λαϊκῶν διεκδικήσεων, πού ἀποφασιστικά προβλήθηκαν, ἀπό πρωτόπορα πατριωτικά κινήματα, ἡ κεφαλαιοδημοκρατία βρέθηκε στήν ἀνάγκη νά δεσμεύσῃ ὠρισμένες ἐλευθερίες καί νά θάλλῃ πολλούς περιορισμούς, πού ὅπως τουλάχιστον ἰσχυρίσθηκε ἀποβλέπανε στήν βελτίωσι τῆς κοινωνικῆς θέσεως τῶν ἐργαζομένων τάξεων.

Οἱ διάφορες οικονομικές ἐπιβαρύνσεις, πού ἀκολούθησαν τήν παραπάνω πολιτική δέν βάρυναν τήν κεφαλαιοκρατία, ἀλλά τήν μεσαίαν ἀστική τάξι, πού ἔκτοτε ἀπειλεῖται συνεχῶς μέ προλεταριοποίησι. Τελικά οἱ ἐργάτες δέν ὠφελήθηκαν ἀπό τίς θυσίες τῶν μεσαίων κοινωνικῶν στρωμάτων, γιατί δέν ἦσαν αὐτά πού τούς ἐκμεταλλεύοντο, ἀλλά οἱ πλουτοκράτες πού ἔμειναν ἀπείραχτοι.

Σέ ἐκεῖνα τά ἀξιόλογα κοινωνικά προβλήματα, ὅπου ἡ δημοκρατία ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς ἦταν ὑποχρεωμένη νά δώσῃ κάποια λύσι, δέν δίστασε γιά ν' ἀντεπεξέλθῃ νά καταφύγῃ στήν ἀντιγραφῆ θεσμῶν ὀλοκληρωτικῶν πολιτευμάτων, τούς ὁποίους διεμόρφωσε κατάλληλα ὥστε νά ἐξυπηρετοῦν καί αὐτοί τά καπιταλιστικά συμφέροντα. Κανείς δέν μεταφνεύθηκε αὐτούσιος, ὅλοι παραποιήθηκαν καί φυσικά ὄχι πρὸς ὄφελος τοῦ λαοῦ, ἀλλά πρὸς ὄφελος τῶν ἀντιδραστικῶν στοιχείων τοῦ δημοπλουτοκρατισμοῦ.

Ἄν χρειαζότανε νά προσθέσω παραδείγματα θά ἀνέφερα τόν λεγόμενον κρατικό παρεμβατισμό, πού εἰλικρινά εἶναι ἡ ὑπό τῆς κεφαλαιοκρατίας καί διὰ τοῦ κράτους

ρύθμισις τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας.

Μολονότι τὰ τελευταῖα χρόνια ἡ δημοκρατία κατακλύσθηκε ἀπό θεσμούς ὀλοκληρωτικῶν πολιτευμάτων δέν μεταβλήθηκε, γιατί τοὺς ἀφομοίωσε μέ τόν δικό της τρόπο. Παρ' ὅλη τήν νοθεῖα ἡ θάσι της πού εἶναι ἡ πηγὴ ὅλων τῶν κακῶν διατηρήθηκε ἡ ἴδια. Ἔτσι ὁ ἀριθμός, τό κόμμα, ἡ πλειοψηφία, οἱ ἀπατηλές ἐλευθερίες, ἡ ἐξάρτησις τῆς διοικήσεως ἀπό τό κοινοβούλιο καί τό ἀνεύθυνο τοῦ τελευταίου ἐξακολουθοῦν νά κυριαρχοῦν καί νά φράζουν τό δρόμο στίς πατριωτικές δυνάμεις τοῦ ἐθνικο-λαϊκοῦ ὀλοκληρωτισμοῦ.

Αὐτοί οἱ καθαροί δημοκρατικοί θεσμοὶ συγκρατοῦν τό ἔθνος ἐμποδίζοντας τήν πρόοδό του καί συχνά τό σπρώχνουν πρός τὰ πίσω ἀπειλῶντας νά τό ἐξαφανίσουν, διότι ὅταν σημάνῃ ἡ ὥρα τῶν κρισίμων στιγμῶν, τότε οἱ διαλυτικές δυνάμεις, πού δημιούργησεν ἡ δημοκρατία, ἡ ἐπέτρεψε νά δημιουργηθοῦν, βρίσκουν τήν εὐκαιρία νά τελειώσουν τό καταστροφικό ἔργο, πού πρό πολλοῦ καί κάτω ἀπό τήν ἀμέριστη προστασία της εἶχαν ἀρχίσει.

Ἐξ αἰτίας τῶν ξεπερασμένων θεσμῶν του τό δημοκρατικό πολίτευμα ξηλώνεται μέ ἐξελικτικὴ μοιραϊότητα καί σύντομα θά δοῦμε τήν δημοκρατία νά πέφτῃ μέ πάταγο, θάβοντας στά ἐρείπιά της ὅλες τίς κοινωνικές σαπίλες, πού ζοῦσαν ἀπό αὐτήν.

Τό δημοκρατικό πολίτευμα εἶναι ἀδύνατο νά ζήσῃ γιατί εἶναι ἀνίκανο νά ζήσῃ.

Τί καλύτερη ἀπόδειξι αὐτοῦ ἀπό τό γεγονός, ὅτι στίς δύσκολες στιγμές καί στήν διάρκεια τῶν πολέμων σταματᾷ ἡ λειτουργία του καί ἡ διοίκησις τῆς χώρας ἀνατίθεται κατά τρόπον ἀντιδημοκρατικόν σέ λίγα πρόσωπα ἢ καί σέ ἓνα πού γίνεται κύριον ηὔξημένων ἐξουσιῶν καί ἀρμοδιοτήτων;

Ἐάν τό δημοκρατικό πολίτευμα ἦταν ἱκανό νά ἀντεπεξέλθῃ σέ τέτοιες δυσκολίες δέν θά ὑπῆρχε λόγος ν' ἀναστέλλῃ τήν λειτουργία του, ἐπειδὴ ὅμως δέν εἶναι τήν διακόπτει κάθε τόσο, πρὸς ἐπιβεβαίωσι τῆς ἀνικανότητός του.

Τά ἔθνη διά πολλοὺς λόγους μπορεῖ νά κακοτύχουν. Ὅταν ὁμως ἔχουν δημοκρατία εἶναι περιττό νά ψάχνουν γιά τήν αἰτία τῆς κακοδαιμονίας των.

Ἐνα ἀπό τά βασικότερα μειονεκτήματα τῆς δημοκρατίας εἶναι ὅτι σ' αὐτήν δέν διοικοῦν οἱ τεχνικοί, ἀλλά τά κόμματα, πού ὅπως ἀποδείχθηκε στά ὀλοκληρωτικά πολιτεύματα δέν εἶναι ἀπαραίτητα γιά τήν λειτουργία τοῦ κρατικοῦ ὀργανισμοῦ.

Πάνω σ' αὐτό δέν ὑπάρχει καμμιά ἀμφιβολία, ὅπως δέν ὑπάρχει καμμιά ἀντίθετη γνώμη, γιά τήν σπουδαιότητα τῆς συνδρομῆς τῶν τεχνικῶν, πού μέρα μέ τήν μέρα γίνεται πιο ἀναγκαῖα στήν διεκπεραίωσι τῶν κρατικῶν ὑποθέσεων.

Εἶναι διαπιστωμένο ὅτι, κάτω ἀπό τήν ἐπίδρασι τῶν συνθηκῶν τῆς ἐποχῆς, τά σημερινά ὑπουργεῖα ἀντιμετωπίζουν καταστάσεις καί προβλήματα πού ἔνα παλαιότερο, οὔτε νά διανοηθῆ θά μποροῦσε. Ἐτσι ἄλλα λιγώτερο, ἄλλα περισσότερο μετατραπήκανε σέ τεχνικές ὑπηρεσίες, πού ἀπαιτοῦν ἀπό τοὺς διευθύνοντας ἀνάλογα προσόντα.

Ἡ φύσις τῶν δημοσίων ὑποθέσεων ἀπαιτεῖ ἀπό τοὺς ὑπουργούς τεχνικές γνώσεις, πού συνδυαζόμενες μέ τήν πολιτική σκέψι τοὺς καθιστοῦν ἀξίους τῆς ἀποστολῆς των. Ἡ δημοκρατία ὁμως παραβλέπουσα ὅ,τι ἐπιβάλλει ἡ ἀνάγκη τῶν πραγμάτων, διορίζει ὑπουργούς πρόσωπα κατωτέρας πολιτικῆς ἀντιλήψεως καί ἀνυπάρκτου τεχνικῆς μορφώσεως. Συνεπῶς πρόσωπα ἀνίκανα νά καταλάβουν τά ζητήματα τοῦ ὑπουργεῖου, πού πρόκειται νά διοικήσουν. Τοῦτο δέ νά μήν φανῆ ὑπερβολικό, γιατί ἡ δημοκρατία δέν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τῆς στό διορισμό τους τίποτε ἄλλο παρά τήν δύναμι τῶν ψήφων.

Ἡ τοποθέτησις ἀνειδικεύτων ἀνθρώπων ἐπικεφαλῆς μεγάλων δημοσίων ὀργανισμῶν δέν πρέπει νά περάσῃ ἀπαρατήρητη, καθόσον ἀποτελεῖ ἔνα ἀπό τοὺς ἀναριθμήτους λόγους – ὀφειλομένους ἀποκλειστικά στήν δημοκρατία – πού συντείνανε στό νά καταστήσουν τίς δημόσιες ὑπηρεσίες ἀργοκίνητες καί πολυδάπανες.

Ἐκτός αὐτοῦ ἡ ἀπουσία τῶν τεχνικῶν ἐξηγεῖ, γιατί στήν δημοκρατία δέν ἐφαρμόζονται προγράμματα ἀξιώσεων, ἀλλά οἱ κυβερνήσεις περιορίζονται στήν προσωπική τακτοποίησι τῶν κοινωνικῶν προβλημάτων, πού δέν μπόρεσαν ν' ἀποσιωπήσουν ἢ νά παραβλέγουν.

Τά προγράμματα τῶν δημοκρατικῶν κομμάτων δέν καταστρώνονται ἀπό ἐμπειρογνώμονες, οἱ ὅποιοι ἀφοῦ ἐξετάσουν ἀντικειμενικά τήν πραγματική κατάστασι θά προσδιορίσουν τήν πορεία, πού ὀφείλει ν' ἀκολουθήσῃ ἡ γενική πολιτική τῆς κυβερνήσεως. Τά προγράμματα τῶν δημοκρατικῶν κομμάτων καταστρώνονται ἀπό δημαγωγούς. Ἐπομένως δέν ἔχουν κοινωνικό περιεχόμενο, ἀλλά δημαγωγικό. Περιεχόμενο δηλαδή πού περιλαμβάνει ἄπειρες χιμαιρικές ἐπαγγελίες καί παραχωρήσεις, πού τελικά μένουν ἀπραγματοποίητες.

Τά προγράμματα τῆς δημοκρατίας δέν ἀσχολοῦνται μέ τά αἰώνια συμφέροντα τοῦ ἔθνους, γιατί δέν νοιάζονται γιά ἐκεῖνα, ἀλλ' ἐπιμελοῦνται τῶν ἰδιαιτέρων οικονομικῶν συμφερόντων ὠρισμένων στενῶν κοινωνικῶν τάξεων ἢ καί ἀτόμων ἀκόμη.

Γιά νά βροῦν μάλιστα ἀπήχησι στό λαό, πού θέλουν νά παραπλανήσουν ἐμφανίζονται σάν ἱκανοποιούντα τίς ἄμεσες ὑλικές του ἀνάγκες, πού λόγω τῆς φύσεώς των ἀναφέρονται στό πρόσκαιρο παρόν. Οἱ σοβαρές ἐθνικές ἐπιδιώξεις, πού ἀνάγονται στό μέλλον καί ἀπό τίς ὁποῖες ἐξαρτᾶται ὄχι μόνον ἡ λαϊκή εὐημερρία, ἀλλά καί αὐτή ἀκόμη ἡ ἐπιβίωσις τῆς φυλῆς δέν τυχαῖνον πρόσφορες δημοκοπικῆς ἐκμεταλλεύσεως, γι' αὐτό ἀκριβῶς τά κόμματα δέν δείχνουν ἀπέναντί τους κανένα ἐνδιαφέρον.

Στή δημοκρατία παρουσιάζονται κόμματα τιτλοφορούμενα φιλελεύθερα, ριζοσπαστικά, προοδευτικά, σοσιαλιστικά κλπ. καί ἰσχυρίζονται ὅτι πολιτεύονται στηριζόμενα πάνω σ' ἀνάλογα προγράμματα. Ἐν τούτοις πλὴν μερικῶν ἄοριστων ἀφορισμῶν πού ψέλνουν δημοκρατικά τροπάρια καί πού εἶναι ἀπαραίτητα γιά τό καταστατικό, οὐδέποτε ἄλλοτε συντάξανε συγκεκριμένο πρόγραμμα πολιτικῶν, οικονομικῶν καί κοινωνικῶν μεταρ-

ρυθμίσεων.

Μόλις τό κόμμα καταλάβη τήν ἐξουσία εἶναι ἀπό τά πράγματα ὑποχρεωμένο νά ἀνακοινώσῃ καί νά ἐφαρμόσῃ κάποιο πρόγραμμα.

Παίρνοντας ξεχωριστά ὅλες τίς περιπτώσεις βλέπουμε, ὅτι ἐκεῖνο πού εἶχε, ἂν εἶχε, ἤ δέν θάναί ἐπικαιρο ἤ θάναί ἀνεπαρκές ἤ γιά ἄλλη αἰτία θά ἐγκαταλείφθηκε, ὁπότε ἐπιβάλλεται ἡ ἐκπόνησι ἐνός νέου.

Μπαίνει λοιπόν τό ἐρώτημα. Ἡ ἡγεσία ἡ ὁποιοδήποτε ἄλλο ὄργανο τοῦ κόμματος κατέχει τίς ἀναγκαῖες γνώσεις γι' αὐτή τήν δουλειά: Ἐγώ πιστεύω ἀπόλυτα στό ἀντίθετο, γιατί δέν λησμονῶ τό γεγονός, ὅτι κατά τόν διορισμό τῶν ὑπουργῶν δέν ὑπολογίζονται ποιοτικά κριτήρια, ἀλλά κριτήρια ἄσχετα μέ τήν ἀξία καί ἰδίως ἡ ἀριθμητική δύναμι σέ ψήφους.

Αὐτό ἐξ ἄλλου συμβαίνει καί μέ τά ὑπόλοιπα στελέχη τοῦ κόμματος, γιατί ὁ ἀρχηγός ἐπιθυμεῖ νά τελειώσῃ ἡ ἐπ'ἀνδρωσι τῆς πολιτικῆς του παρατάξεως μέ ἀνθρώπους, πού ἔχουν σίγουρη ἐκλογική ἐπιτυχία καί ὄχι μέ ἀναγνωρισμένες προσωπικότητες.

Ἐπειδή θέβαια δέν μπορῶ ν' ἀποκλείσω τήν πιθανότητα τῆς περιλήψεως στόν κομματικό συνδυασμό μιᾶς προσωπικότητος, λέγω ὅτι ἕνα ἀπό τά δύο θά συμβῆ. Ἡ δέν θά ἐκλεγῆ βουλευτής, διότι εἶναι πολύ συνηθισμένο στήν δημοκρατία νά μήν ἐκλέγωνται βουλευτές ἐκεῖνοι πού ἀπό ἄλλη θέσι προσφέρουν στήν πατρίδα περισσότερες ὑπηρεσίες ἀπό ὅσες ὀλόκληρο τό κοινοβούλιο. Ἡ ἐκλεγόμενος θά πειθαρχήσῃ στό κόμμα καί θά ἐξομοιωθῆ μέ τούς ἄλλους.

Ἐφόσον λοιπόν ἡ κομματική ἡγεσία εἶναι ἀνίκανη νά προγραμματίσῃ θά ἀναθέσῃ τήν μελέτη τῶν σχεδίων σέ τεχνικούς. Τότε ὅμως φθάνουμε σέ νέο ἀδιέξοδο, γιατί οἱ τεχνικοί, ὄντας ἐξω ἀπό τήν πολιτική καί μή ξέροντας τό κομματικό συμφέρον, ἀσφαλῶς θά βλάψουν τό κόμμα. Μέ διαφορετικά λόγια γίνεται τό ἀκόλουθο. Τά κόμματα δέν κατέχουν τίς ἀπαιτούμενες εἰδικές γνώσεις, ἄρα εἶναι ἀναρμόδια νά σχεδιάσουν, ταυτόχρονα οἱ πρὸς τοῦτο

ίκανοί βρίσκονται μακριά από τήν πολιτική, καί ὅπως-
δήποτε θά ζημιώσουν τό κόμμα.

Τελικά καί σέ κάθε περίπτωσι ὅποιος καί νά χαραΐξη
τίς προγραμματικές κατευθύνσεις, ἤ κυβέρνησις δέν θά
ἐπιτρέψη νάρθουν σέ σύγκρουσι μέ τό συμφέρον της,
ἔστω καί ἄν πρόκειται νά ὠφεληθῆ τό ἔθνος.

Ἡ ἀπασχόλησις πάνω σέ θέματα πού χρειάζονται
γνώσεις καί πείρα καθώς καί ἡ ἐπίλυσι σχετικῶν προβλη-
μάτων γίνεται ἀπό ὠρισμένες ἐπιτροπές. Οἱ ἐπιτροπές
αὐτές πού ὄσο νάνα ἔχουν κάποια τεχνική κατάρτισι
ὑποβάλλουν τά πορίσματά τους στή βουλή, ἡ ὁποία,
μολονότι ἔχει πλήρη ἄγνοια, ἀποφασίζει κυριαρχικῶς
ἐγκρίνοντας ἢ ἀπορρίπτοντας τά σχετικά νομοσχέδια.

Καταλαβαίνετε λοιπόν ὅτι ὁ τρόπος ρυθμίσεως τῶν
τεχνικῶν ζητημάτων, ὄντας πολυδάπανος, βραδυκίνητος
καί ἐπισφαλής, εἶναι ἀπόλυτα δημοκρατικός.

Στήν δημοκρατία δέν ὑπάρχει ἐπιμελημένος προγραμ-
ματισμός. Δέν εἶναι λοιπόν διόλου παράδοξο τό θέαμα
τῶν κομμάτων πού ἀπό πολύ χρόνο κυβερνοῦν στά τυφλά
πάχνοντας νάβρουν κάτι γιά ἐφαρμογή.

Τά δημοκρατικά προγράμματα φτωχά σέ γενναῖες
μεταρρυθμίσεις καί πλούσια σέ δημαγωγία ἔχουν περιε-
χόμενο, πού δέν εἶναι δημιουργική ἀπόρροια συνεπῶς
ἀρχῶν καί βλέψεων, ἀλλά σύνολον προθέσεων συμβιθα-
ζομένων πάντοτε πρός τίς ἐπιθυμίες τοῦ πλήθους. Νά
γιατί λέγω πῶς στή δημοκρατία ὁ λαός δέν θά γνωρίση
ποτέ τήν εὐεργετική ἀνανέωσι τῆς ἐθνικοκοινωνικῆς
ζωῆς, πού προσφέρουν οἱ θαθεῖές καινοτομίες τῶν μεγα-
λοπνῶων κοινωνικῶν ἀναμορφώσεων.

Ἡ ἔλλειψις ἢ ἡ ἀνεπάρκεια σέ τοῦτο τό σημεῖο δέν εἶ-
ναι, ὅπως ἀρέσει σέ μερικούς νά ἐπιμένουν, μιά παροδική
κρίσι μέσα στό καθεστῶς. Ἀπεναντίας πρόκειται γιά
ἐκδήλωσι τῆς ἴδιας τῆς κρίσεως ὀλοκλήρου τοῦ δημο-
κρατικοῦ συστήματος — τοῦ συστήματος τῆς διοικήσεως
τῶν πολλῶν — πού δέν θά ξεπερασθῆ παρά μέ τήν κατάρ-
γησί του.

Ἡ πλειοψηφία κυβερνᾷ καί ἡ μειοψηφία ἐλέγχει.

Ἡ παραπάνω φραστική σύνθεσι πού θυμίζει μᾶλλον διαφημιστική ρεκλάμα παρά πολιτικό ὄρισμό, σάν λογοπαίγνιο εἶναι πολύ καλό. Ἀλλά σάν ὄρισμός στερεῖται οὐσιαστικοῦ περιεχομένου, πού ἀνταποκρινόμενο στήν πραγματικότητα θά τόν καταστοῦσε ἄξιο προσοχῆς.

Καί πρῶτα ἀπ' ὅλα ἄς ρίξουμε ἓνα βλέμμα στίς σχέσεις μεταξύ κόμματος καί λαοῦ.

Ὁ λαός ἰσοῦται μέ ὅσους πολίτες ἔχουν δικαίωμα ψήφου καί ἐπί πλέον προσέρχονται στίς κάλπες, γιά νά ψηφίσουν. Τό σύνολο αὐτό τῶν πολιτῶν, πού ὀπωσδήποτε εἶναι μικρότερον ὀλοκλήρου τοῦ λαοῦ, διασπᾶται κατανεμόμενο στά διάφορα κόμματα πού ψηφίζουν οἱ ἐκλογεῖς. Ἀποτέλεσμα τῶν ἐκλογῶν εἶναι ἡ ἐπιτυχία ἑνός κόμματος πού ἀναλαμβάνει τήν διακυβέρνησι τῆς χώρας. Ἐτσι λοιπόν φαίνεται καθαρά ὅτι τό κόμμα πού κυβερνᾷ δέν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρά μιά μειοψηφία ἀντιπροσωπεύουσα μέρος τῶν ἐκλογέων, πού μέ τήν σειρά τους ἀποτελοῦν τμήμα τοῦ λαοῦ καί ὄχι τόν λαόν.

Ἡ πλειοψηφία εἶναι σχετική, αὐτό ὁμως δέν ἐμποδίζει τό τυχερό κόμμα νά σχηματίσῃ κυβέρνησι καί νά διοικήσῃ, γιὰτί συνήθως καί ἐξ αἰτίας τῶν πολυπλόκων συνδυασμῶν τοῦ ἐκλογικοῦ συστήματος ἡ μειοψηφία στό λαό γίνεται πλειοψηφία στή βουλή. Μελετώντας τήν πολιτική ἱστορία τοῦ τόπου θά δῆτε κόμματα πού ἐνώ ἦταν ὀλοφάνερες μειοψηφίες ἀπόκτησαν τήν ἀπόλυτη πλειοψηφία στό σύνολο τῶν βουλευτικῶν ἐδρῶν καί κυβέρνησαν ἀποδείχνοντας ἔτσι καί στόν πιό στραβό τίς δημοκρατικές ἀπάτες.

Ἡ ἀπλή ἢ ἡ ἐνισχυμένη ἀναλογική, οἱ πλατειές ἢ στενές περιφέρειες, οἱ διάφορες κατανομές καί τά ποσοστά ἀποτελοῦν ἐκδήλωσι τοῦ μεγάλου τεχνάσματος τῶν ἐκλογῶν, διά τοῦ ὁποῖου ἡ μειοψηφία κυβερνᾷ σάν πλειοψηφία καί στ' ὄνομα τῆς ὀλότητος.

Κάθε ἄλλος ἀντίθετος ἰσχυρισμός ἢ θά ἔχη ὑποπτη προέλευσι ἢ θά γίνεται σέ βάρος τῆς νοημοσύνης ἐκεῖνου πού τόν κάνει.

Ἡ ἐπίτευξι ἀπόλυτης πλειοψηφίας εἶναι σπανιωτάτη

ἐξαίρεσις, ἀλλά καί ἂν πραγματοποιηθῆ θάσει ποιᾶς λογικῆς θά ἀναγνωρίσουμε ὅτι ἡ γνώμη τῶν περισσοτέρων εἶναι ἡ ὀρθότερη; Καί γιατί νά δεχθοῦμε ὅτι τούτη συνιστᾶ τήν γενική θέλησι τοῦ ἔθνους πού ὀπωσδήποτε σέ καμμιά περίπτωση δέν συνιστᾶται ἀπό τίς θελήσεις τῶν ἀτόμων μιᾶς γενιάς;

Ποιός φρόνιμος ἄνθρωπος θά παραδεχθῆ, ὅτι οἱ πολλοί ἔχουν δίκιο μόνο καί μόνο, γιατί εἶναι πολλοί;

Εἶναι ἀναντίρρητο, ὅτι τό μεγαλύτερο κόμμα κυβερνᾶ αὐθαίρετα —διότι ἐκπροσωπεῖ κάποιο ποσοστό τοῦ λαοῦ— στ' ὄνομα τῆς ὀλότητος ὑποχρεώνοντας τόν ὑπόλοιπο λαό νά ὑποτάσσεται στά προστάγματά του, γεγονός πού συγκρούεται μέ τήν ἴδια τήν ἔννοια τῆς δημοκρατίας, ὅπως τουλάχιστον μᾶς τήν διδάσκουν.

Ἄς δοῦμε τώρα τόν ἔλεγχο, πού κάνει ἡ δῆθεν μειοψηφία στήν δῆθεν πλειοψηφία. Ὁ ἔλεγχος αὐτός δέν ἔχει κανένα νόημα καί δέν φέρνει κανένα ἀποτέλεσμα καθόσον ἡ κυβέρνησις εἶναι κάθε στιγμή σέ θέσι νά λαβαίνει ψήφο ἐμπιστοσύνης καί νά ἐπιβάλλῃ τήν θέλησί της, πράγμα πού ἀποδεικνύεται ἐμέσως καί πρακτικῶς ἀπό τή μελέτη τῶν νομοσχεδίων ἐκ τῶν ὁποίων οὐδέν προτεινόμενον ὑπό τῆς κυβερνήσεως καταψηφίζεται. Τό πολύ πολύ νά τροποποιηθῆ καί τοῦτο βέβαια πάντα μέ τήν κυβερνητική συγκατάθεσι.

Ἐπιπλέον ἡ κυβέρνησις ἐξουσιάζοντας τό κράτος διαθέτει ἰσχυρότατα μέσα προπαγάνδας μέ τά ὅποια ἀποτρέπει τόν ἐπηρασμό τῆς κοινῆς γνώμης ἀπό τήν ἀντιπολίτευσι, πού στό κάτω-κάτω καί νά ἐπηρεάσῃ τόν λαό πάλι δέ γίνεται τίποτε, γιατί εἶναι ἔτσι τά πράγματα, ὥστε τόν δυσμενῆ γιά τήν κυβέρνησι ἐπηρασμό νά μήν μπορῆ ν' ἀκολουθήσῃ ἄμεση ἀντίδρασις.

Τό δημοκρατικό πολίτευμα εἶναι τό μόνο πού δίνει πολλές κυβερνήσεις χωρίς νᾶχουμε καμμιά.

Ἐκτός ἀπό τίς κανονικές, μέσα σέ λίγο χρόνο, μπορεῖ νά περάσουν κυβερνήσεις ὑπηρεσιακές, μεταβατικές, οἰκουμενικές κ.τ.λ. δίχως στό τέλος νά μείνῃ μία πού νά κυβερνήσῃ. Αὐτό εἶναι κάτι τό συνηθισμένο στή δημο-

κρατία, αλλά τί φταίει ή πατρίς νά υποφέρη τό άδιάκοπο κυβερνητικό άνεβοκατέβασμα και για ποιό λόγο ό λαός νά πληρώνη τίς άμέτρητες έκλογές και τό έθνος νά κινδυνεύη νά διαλυθή από άναρχία και άκυβερνησία;

Οί δημοκρατικές κυβερνήσεις είναι άντισταϊκές, γιατί δέν προέρχονται από τό λαό και ούτε εργάζονται για τό λαό. Άπλούστατα είναι κλίκες καταχραστών, πού μέ τήν δημοκοπία πήραν τήν έξουσία και θησαυρίζουν κλέβοντας τόν έθνικό πλούτο, πού βρίσκεται στη διάθεσί τους. Μέ τίς ευνοϊκές συμβατικές παραχωρήσεις, τούς χαριστικούς νόμους, τίς ύποπτες οίονομικές συμφωνίες και μέ τά όσα άλλα, πού μηχανεύονται διασπαθίζουν τό δημόσιο χρήμα σέ κομματικές δουλειές και παρασκηνιακές σκυωρίες, πού αποβλέπουν στην διατήρησί τους στην άρχή.

Μπορεί νά παίρνουν ψήφους, αλλά δέν έχουν τήν έκτίμησι και τόν σεβασμό του λαού, πού βλέπει τούς χθεσινούς και αύριανούς ζητιάνους τής ψήφου σημερινούς κυβερνήτες. Έπ' αυτού μάλιστα ή πολιτική και ή ψυχολογία διδάσκουν, ότι οί λαοί επιθυμούν νά κυβερνώνται, από συνειδητούς και ύπευθύνους ήγέτες και όχι από άνεύθυνες διαβατάρικες κυβερνήσεις άσυνειδήτων προσώπων.

Τονίζω τό θέμα τής ευθύνης, γιατί είναι άπαράδεκτο γεγονός νάχουμε μιá κυβέρνησι, πού νά διοικη όλόκληρο τό κράτος και νά είναι άνεύθυνη, όταν και στην μικρότερη άκόμη έταιρεία εκείνοι πού διοικούν είναι ύπεύθυνοι.

Μολαταύτα ίσως τό μυστικό τής δημοκρατίας νά βρίσκεται στο ότι δέν ζητεί ευθύνες και ούτε καθιστά ύπευθύνους, πού όπωσδήποτε θά ύπήρχαν άν επεβάλλοντο έφαρμόσιμες κοινωνικές ύποχρεώσεις. Τί καθήκοντα αναθέτει στον δημοκράτη ή ιδεολογία του; Τί άλλο από τό νά πηγαίνει νά ψηφίζει. Πώς λοιπόν θά συγκριθι αυτός μέ εκείνον, πού εκ τής ιδεολογίας του έχει τήν ήθικην έτοιμότητα και προθυμίαν νά άγωνισθι και ν' άντέξει ή νά θυσιασθι για πράγματα άντίθετα προς τήν ιδιοτέλεια

καί τήν πεζότητα;

Ἐξετάζοντας τίς ἐπί μέρους πολιτικές διακλαδώσεις τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος διαπιστώνουμε, ὅτι ἡ δημοκρατία ἐπιβάλλει καθήκοντα ἀπέναντι τῆς δημοκρατίας καί ὄχι ἀπέναντι τῆς πατρίδος.

Τό ἀνεύθυνο στή δημοκρατία, ἐκτός τοῦ ὅτι εἶναι νόμιμον, εἶναι καί πρακτικά ἐξασφαλισμένο καθόσον εἶναι ἀδύνατος ὁ ἐντοπισμός τῶν ὑπευθύνων, ἐξ αἰτίας τῆς κατατμήσεως τῆς ἐξουσίας καί τοῦ χάους τῆς πληθώρας τῶν συλλογικῶν ὀργάνων.

Εὐκόλα λοιπόν βρίσκονται οἱ λόγοι, γιά τούς ὁποίους ἡ δημοκρατία ἀντικατέστησε τήν προσωπικότητα μέ τό συμβούλιο, ἀδιαφιλονίκητο μειονέκτημα τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ ἀποτελμάτως τῶν δημοσίων ὑποθέσεων. Ἡ σύνθεσι καί ἡ μέθοδος ἐργασίας τῶν διαφόρων ἐπιτροπῶν καί συμβουλίων, μέ τά ὁποῖα μᾶς γέμισε ὁ κοινοβουλευτισμός, ἐμποδίζουν τήν σύλληψι καί πολύ περισσότερο τήν ἐκτέλεσι μεγαλεπήβολων σχεδίων. Τό δημιουργικό πάθος, οἱ τολμηρές καινοτομίες καί ἡ προωθητική πρωτοβουλία δέν θά συναντηθοῦν ποτέ στή δρᾶσι τους. Τό μόνο πού θά ἔχη νά θυμηθῆ κανεῖς ἀπό αὐτά θᾶναι ἡ ἀκατάσχετη φλυαρία, ἡ ἀναποφασιστικότης καί ἡ ἀποπνιγμένη στούς τύπους λειτουργία τους.

Δέν ἀμφισβητῶ τήν χρησιμότητα τῶν συμβουλίων. Ἀλλά ἐκεῖνα πού λειτουργοῦν στή δημοκρατία – ἀποτελούμενα ὡς ἐπί τό πλεῖστον ἀπό ἀνειδικεύτους – εἶναι βέβιον, ὅτι ἐξυπηρετοῦν μικροκομματικούς σκοπούς καί εὐνοοῦν τήν πολυθεσία. Ἀπορρίπτοντας κατηγορηματικά τήν γνώμη, πού ὑποθέτει ὅτι οἱ ἀποφάσεις τῶν συμβουλίων εἶναι ὀρθότερες τῶν ἀποφάσεων τῶν ἀνθρώπων, πού ἐνεργοῦν μέ προσωπική εὐθύνη, πιστεύω στό ἀντίθετο, διότι εἶναι σίγουρο, ὅτι ὅπου προέχει ἡ ἀτομική εὐθύνη ἐκεῖ παίρνονται καί πιό μελετημένες ἀποφάσεις.

Τά μειονεκτήματα τῶν συλλογικῶν ὀργάνων εἶναι αὐταπόδεικτα – ἀνεύθυνο, βραδύτης, πολυδάπανο – πρᾶγμα πού φυσικά δέν γίνεται μέ τά προτεινόμενα σάν πλεονεκτήματά τους – σύνεσις – πού ὀπωσδήποτε εἶναι

συζητήσιμα.

Τό πολυπληθέστερο, επιβλαβέστερο και έλεεινότερο συλλογικό όργανο είναι εκείνο, πού, με άναίδεια πολλή, φέρει τόν τίτλο τής έθνικης αντιπροσωπείας: ή βουλή. Τά μέλη της είναι άπολύτως άνεύθυνα και δέν δίνουν λογαριασμό σέ κανένα για τά λόγια και τίς πράξεις τους. Άμείβονται πλουσιοπάροχα για άνύπαρκτες ύπηρεσίες και ένα μέρος από αυτά άσκώντας αντίδραστική κωλυσιεργία έμποδίζει τήν κυβέρνησι στό έργο της επιφέροντας έτσι τή άδράνεια τής κρατικής μηχανής.

Οί δημοκρατικές κυβερνήσεις δημιουργούν κράτος κομματικών. Οί άρχηγοί τών κομματικών φατριών, πού λυμαίνονται τό έθνος γίνονται άρχηγοί του κράτους και μεταφέρουν τίς κομματικές ιδιότητες στό κράτος, πού σιγά σιγά νεκρώνεται από έλλειψι ιδανικών, ενδιαφερόντων και σκοπών και κατανατᾶ στό τέλος ό δυναμικός μηχανισμός, μέ τόν όποϊον τά κόμματα καταπιέζουν τόν λαό.

Τό κράτος μέ δημοκρατική κυβέρνησι είναι ένα άκυβέρνητο καράβι. Καί κάτι χειρότερο είναι ένα καράβι δίχως προορισμό.

Οί δημοκρατικές κυβερνήσεις είναι ξενόδουλες, γιατί ξενόδουλα είναι και τά κόμματα από τά όποια προέρχονται. Τίς κατηγορώ λοιπόν για δύο λόγους: Πρώτον για όσα κάνουν χάριν τών ξένων και δεύτερον, για όσα δέν κάνουν χάριν τής πατρίδος.

Ή κυβέρνησι στην όργανική της σύνθεσι άποτελείται από τούς ύπουργούς. Οί βουλευτές δέν συμμετέχουν καθόλου στην διοίκηση τής χώρας, χρειάζονται μόνον για νά παρέχουν ψήφο έμπιστοσύνης. Νάσαι δηλαδή τό άπαραίτητο κοινοβουλευτικό στήριγμα τής κυβερνήσεως.

Ό ύπουργός διέρχεται τό μεγαλύτερο μέρος τής θητείας του, είτε κομματιζόμενος, είτε διαπληκτιζόμενος, μέσα και έξω από τή βουλή, πάνω σέ έρωτήσεις και έπερωτήσεις. Ένδέχεται μάλιστα νά μπλεχτή σέ μιά ιδιόρρυθμη διένεξι, όποτε έγκαταλείπει όριστικά κάθε σκέψι

για άπασχόλησί του στό ύπουργεϊο.

Αυτό θά συμβή όταν ή αντιπολίτευσις άρχιση τόν προσωπικό άγώνα, πού για κύριο στόχο θάχη τούς ύπουργούς. Έρευνά τις λεπτομέρειες τής ιδιωτικής τούς ζωής μέ σκοπόν ν' άποκαλύψη, κάτι τό επιλήψιμο και μέ βάσι έκείνο νά έκσφενδονίση μύδρους έξωφρενικών κατηγοριών, πού, άλλοτε άληθινές, άλλοτε συκοφαντικές, δίδουν άφορμή διεξαγωγής μακρών συζητήσεων χαμηλού επιπέδου, όπου διακρίνεται ή άισχύρτης του κοινοβουλευτισμού σ' όλη τήν άηδιαστική έκτασί της.

Οί φαυλοκρατικές αυτές επιθέσεις, πού σπιλώνουν ύπολήψεις και κηλιδώνουν φήμες, οφείλονται στην δραστηριότητα ενός σκανδαλοθηρικού επιτελείου, πού λειτουργεί μαζί μέ τις άλλες επιτροπές στους κόλπους του κόμματος και άσχολείται άποκλειστικά μέ τούς πολιτικούς του αντιπάλους.

Έξετάζει τό παρελθόν τους, παραποιεί γεγονότα, πλαστογραφεί, έκβιάζει, δωροδοκεϊ και μέ τήν συμπάραστασι του δημοκρατικού τύπου έξαπολύει φοβερές συκοφαντικές έκστρατείες, πού καταποντίζουν πρόσωπα και θεσμούς, στην λασπερή άβυσσο τής κοινοβουλευτικής άγυρτείας.

Η αντιπολίτευσι σχηματίζεται από τούς βουλευτές, πού δέν ανήκουν στην κυβέρνησι. Όλοι αυτοί θεωρούν καθήκον τους ν' άρνούνται κάθε κυβερνητική γνώμη, χωρίς νά ενδιαφέρονται για τήν όρθότητα ή ώφελιμότητά της. Στο παρελθόν μάλιστα συνέβη ν' άπορριφθούν κυβερνητικές προτάσεις, προτού καν άκουσθούν και τουτο μαρτυράει τό μέγεθος τής κακοπιστίας, πού βασιλεύει στον διάλογο ανάμεσα στις δύο μεγάλες παρατάξεις του κοινοβουλίου.

Η αντιπολίτευσις δέν προσφέρει καμμιά θετική ύπηρεσία και δέν ίκανοποιεί καμμιά πολιτική ανάγκη. Όλόκληρη ή δράσις της είναι νά θάζη έμπόδια στην Κυβέρνησι και νά σαμποτάρη τό κυβερνητικό έργο, χωρίς νά λογαριάζη αν αυτό ζημιώνη τό έθνος. Η πολιτική της λοιπόν άποβλέπει στη φθορά τής κυβερνήσεως.

πού επιδιώκεται μέ όλα τά μέσα καί κυρίως μέ τήν συκοφαντία, τήν εξαγορά, τήν κωλυσιεργία καί μέ ὅ,τι ἄλλο σχετικό ταιριάζει στά δημοκρατικά ἤθη.

Ἐάν ἡ κυβέρνησις ἀποφασίση νά λάβῃ ἕνα μέτρο, πού θά βλάψῃ τόν λαό, τότε ἡ ἀντιπολίτευσις θά ἀντιδράσῃ τόσο, ὅσο χρειάζεται γιά νά φανῇ ὅτι ἀντέδρασε, ἀλλ' ὄχι τόσο ὅσο θά χρειαζότανε γιά νά ἐμποδίσῃ τήν κυβέρνησι. πού ἐπίτηδες ἀφήνει νά βλάψῃ τόν λαό, γιά νά χάσῃ ἔτσι τήν ὑποστήριξί του. Ἀντίστροφα πάλι, ὅταν ἡ κυβέρνησις ἐπιχειρῇ κάποια ὠφέλιμη πράξι, τότε ἡ ἀντιπολίτευσις θά ἀγωνισθῇ νά τήν ματαιώσῃ καί ἂν τό κατορθώσῃ θά διαδώσῃ πώς ἔσωσε τόν λαό ἀπό βέβαιη συμφορά. Ἐάν ἀποτύχῃ δέν θά διστάσῃ νά παρουσιάσῃ τό ἐπιτεύγμα σάν δική της ἰδέα ἢ σάν προϊόν δικῆς της πίστεως ἢ τέλος σάν κάτι, πού πρό πολλοῦ, ἔπρεπε νά εἶχε γίνει.

Ποτέ ὅμως δέν θά ἀναγνωρίσῃ στήν κυβέρνησι ἕνα καλό. Ὅτι κάνει ἡ κυβέρνησις εἶναι καταδικασμένο μόνο καί μόνο, γιατί προέρχεται ἀπό αὐτήν. Ὁρισμένως τό γεγονός αὐτό ἀρκεῖ, γιά νά χαρακτηρίσουμε τήν ἀντιπολίτευσι. σάν σκέτη ἐξωτερική ἀντίδρασι τῆς χειρότερης μορφῆς, πού γίνεται ἀκόμη χειρότερη μέ τήν δημαγωγία πού κάνει προτείνοντας, ὅ,τι ἀνόητο καί οὐτοπικό ἀρέσει στό λαό.

Μᾶς λένε ὅτι ἡ ἀντιπολίτευσις ἐλέγχει τήν κυβέρνησι καί μᾶς φέρνουν τήν δημοκρατία, σάν το μοναδικό πολίτευμα στό ὅποιο ἡ κυβέρνησις ἐλέγχεται. Ἐγώ ὅμως ἔχω σοβαροῦς λόγους νά διαφωνῶ πάνω σ' αὐτό καί νά πιστεύω, ὅτι ἡ δημοκρατία εἶναι τό μόνο πολίτευμα, στό ὅποιο ἡ κυβέρνησις δέν ἐλέγχεται. Καί πράγματι, ἡ δημοκρατία εἶναι τό πολίτευμα τῆς κυβερνητικῆς ἀσυνδοσίας, διότι ποῖος ἐλέγχει τήν κυβέρνησι; Ἡ ἀντιπολίτευσις; Ἀλλά ξέρουμε καλά, ὅτι σκοπός τῆς ἀντιπολιτεύσεως εἶναι νά ρίξῃ τήν κυβέρνησι καί ὄχι νά τήν ἐλέγξῃ. Ἐξ ἄλλου μπορεῖ ποτέ νά γίνῃ καθὼς πρέπει ἐλεγχος, ὅταν ὁ ἐλέγχων ὑποβλέπει τήν θέσι τοῦ ἐλεγχομένου;

Ἀφήνω κατά μέρος τούς ἰσχυρισμούς τῶν ὑπερδημο-

κρατῶν. πού ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ λαός ἐλέγχει τήν κυβέρνησι. Τέτοιοι ἰσχυρισμοί δέν εἶναι μόνον ἀναληθεῖς, ἀλλά στεροῦνται καί σοβαρότητος. Εἶναι ἀσφαλῶς ὁ λαός σέ θέσι τήν ἡμέρα τῶν ἐκλογῶν νά καταψηφίση μιά κυβέρνησι, ἀλλά αὐτό δέν λέγεται ἐλεγχος καί οὔτε μπορεῖ νά νομισθῆ σάν τιμωρία, πού ἐπιβάλλει σέ ὅσες κυβερνήσεις δέν τόν ὠφέλησαν, διότι ὁ λαός παρασυρόμενος ἀπό τά πάθη του καί τούς δημαγωγούς καταψηφίζει κυβερνήσεις, ἀπό τίς ὁποῖες τό ἔθνος ἀπεκόμισε σημαντικά ὀφέλη, παραδείγματος χάριν Χ. Τρικούπης.

Ἀπό τήν σύνθεσι τῆς ἀντιπολιτεύσεως πού εἶναι οἱ ἀντίπαλοι τῆς κυβερνήσεως καί ἀπό τόν σκοπόν της, πού εἶναι ἡ πῶσι τῆς κυβερνήσεως βγαίνει τό συμπέρασμα, ὅτι ἡ δημοκρατική ἀντιπολίτευσις στήν οὐσία εἶναι ἀντικυβέρνησις. Ἔτσι, λοιπόν, ἐξηγεῖται, γιατί ὅσο ἰσχυρότερη γίνεται ἡ ἀντιπολίτευσις, τόσο πλησιέστερα φθάνομε στήν ἀκυβερνησία.

Τό ν' ἀκούεται μία δεύτερη γνώμη εἶναι ἕνα πρᾶγμα χρήσιμο καί ἀναγκαῖο. Τό νά βγαίνουν ὁμως μερικοί, μέ προορισμό νά λένε μιά ἀντίθετη γνώμη εἶναι ἕνα ἄλλο πρᾶγμα, περιττό καί βλαβερό. Ἡ δημοκρατία ἐπικαλουμένη τό πρῶτο, πραγματοποίησε τό δεύτερο, μέ συνέπεια νά προβάλλη σάν θεσμό καί μάλιστα πολιτειακό τήν ἀνεύθυνη καί ἀδικαιολόγητη ἄρνησι.

Στήν κοινοβουλευτική ἱστορία τοῦ τόπου βρίσκονται χίλιες δυό πειστικές ἀποδείξεις, πού βεβαιώνουν τά παραπάνω καί δικαιώνουν τήν ἀπόφασί μου ν' ἀπορρίπτω κατηγορηματικά κάθε ἀντίληψι, γιά ἀντιπολίτευσι μέ τόν δημοκρατικό τρόπο.

6

ΕΝΑΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Στήν δημοκρατία ἡ πολιτική, διεπομένη καθ' ὄλοκληρίαν ἀπό τό κομματικό πνεῦμα, ἀποβλέπει στήν ὑποταγή τῶν πάντων στό κομματικό συμφέρον. Αὐτό τό εἶδος τῆς

πολιτικής, πού είναι γνωστό μέ τό ὄνομα τοῦ κομματισμοῦ. ἀφορᾷ ὅλες τίς ἐνέργειες τῶν πολιτικῶν τῆς δημοκρατίας εἴτε αὐτές ἀπευθύνονται πρὸς τό ἐξωτερικό, εἴτε πρὸς τό ἐσωτερικό.

Ὁ κομματισμός εἶναι ἐκεῖνος, πού ὑπενθυμίζει τήν κομματική κυριαρχία. Στά ὑπουργεῖα κατ' ἀρχήν καί γενικώτερα στίς κρατικές ὑπηρεσίες ἐξυπηρετοῦνται πρῶτα καί καλύτερα ὅσοι ἔρχονται σέ ἐπαφή μαζί τους μέσω τῶν ἀνθρώπων τοῦ κόμματος, πού βρίσκονται διωρισμένοι στίς ζωτικώτερες θέσεις τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν.

Ὅπως καί στίς κυρίως δημόσιες ὑπηρεσίες, ἔτσι καί στούς ὑπολοίπους μεγάλους ὀργανισμούς τοῦ δημοσίου δικαίου, ἡ κυβέρνησις τοποθετεῖ πρόσωπα τῆς δικῆς τῆς ἐμπιστοσύνης, πού φυσικά θ' ἀντικατασταθοῦν ἀμέσως, μόλις ἀλλάξουν τά πράγματα καί ἔρθουν ἄλλοι στήν ἐξουσία. Ἡ ἀναστάτωση αὐτή, πού ἐπέρχεται ἐκ τῶν μεταβολῶν τῶν ὑπαγορευομένων ἀπό κομματικούς καί μόνον λόγους, διακόπτει τήν συνέχεια στήν διοίκησι καί μειώνει τήν ἀπόδοσι τοῦ ἔργου τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν. Πάντως, ἡ διάσπασις τοῦ διοικητικοῦ ἔργου ἐπέρχεται καί κατά τόν χρόνον, πού τό κόμμα βρίσκεται στήν ἐξουσία, γιατί ὁ ἀρχηγός του προβαίνει συχνά σέ κυβερνητικούς ἀνασχηματισμούς, προκειμένου νά ἐξισορροπήσῃ τίς συγκρουόμενες φιλοδοξίες καθὼς καί τά συμφέροντα.

Ὁ κομματισμός διακρίνεται ἀκόμη περισσότερο στόν δημοκρατικό τύπο, ὁ ὁποῖος διαστρεβλώνοντας τίς εἰδήσεις καί παραποιῶντας τά γεγονότα προσφέρει στόν λαό, ὅ,τι συμφέρει στό κόμμα. Ὁ τύπος τῆς δημοκρατίας εἶναι ἡ βιομηχανία τοῦ ὀργανωμένου ψεύδους, πού σκηνοθετῶντας τήν πραγματικότητα τήν παρουσιάζει, ὅπως ἐκεῖνος ἐπιθυμεῖ καί ὄχι ὅπως ἀκριβῶς εἶναι. Ἀπό αὐτήν μάλιστα τήν ἄποψι δικαιούται νά καυχηθῇ, ὅτι πέτυχε νά προβάλλῃ κατά τέτοιο τρόπο τό ψέμμα, ὥστε ὁ λαός νά τό παίρνῃ γι' ἀλήθεια, νά τό πιστεύῃ καί νά τό ἀκολουθῇ.

Ἡ κοινή γνώμη δέν πληροφορεῖται καλά, διότι ὁ δημοκρατικός τύπος δέν παρέχει καθὼς ὄφειλε στό ἔθνος

τό κοινωνικό έργο τής λαϊκῆς διαφωτίσεως καί μορφώσεως, ἀλλά ξεπεσμένος σέ τελευταίو υπηρετικό ὄργανο τοῦ κόμματος, ἐργάζεται γιά τό κομματικό συμφέρον χάριν τοῦ ὁποίου εἶναι ἔτοιμος νά ἐξαπατήσει τό κοινό. Καί πράγματι, εἶναι βέβαιον, ὅτι ὁ κομματικά ὑποδουλωμένος τύπος ἂν δέν γράψῃ ψέμματα, ὅπωςδῆποτε θά κρύψῃ ἀλήθειες, πού εἶναι τό ἴδιο καί χειρότερο.

Οἱ ἀντιθέσεις καί οἱ κομματικοί ἀνταγωνισμοί ἀπασχολοῦν κυριολεκτικά τίς ἐφημερίδες, πού ξεχειλισμένες ἀπό κομματικό φανατισμό ἐντείνουν μέ πύρινα ἄρθρα τά πολιτικά μίση. Ἡ συμβολή τους λοιπόν στήν ὑποδαύλιση καί ἐμβάθυνση τοῦ ἐθνικοῦ διχασμοῦ εἶναι σημαντική.

Ἐκτός αὐτοῦ ὅμως φροντίζουν νά τροφοδοτοῦν τό ἀναγνωστικό κοινό μέ θέματα ἐσωτερικῆς καταναλώσεως καί ὄχι μέ ὑψηλῆς ποιότητος, διότι ἐνδιαφέρονται μᾶλλον ν' αὐξήσουν τήν κυκλοφορίαν καί τά κέρδη τους, παρά νά καλλιεργήσουν πνευματικά τό λαό.

Ἐάν ἡ χρησιμότης τῶν ἐφημερίδων ἐξαρτᾶται ἀπό τό περιεχόμενό τους, τότε οἱ δημοκρατικές ἐφημερίδες μονάχα γιά χαρτί περιτυλίγματος κάνουν.

Ἐκτός ἐλαχίστων τιμητικῶν ἐξαιρέσεων, οἱ ἐφημερίδες, δέν εἶναι ἀπλῶς κερδοσκοπικές, ἐπιχειρήσεις, εἶναι κάτι παραπάνω: ἀποτελοῦν ὑπερκρατικά συγκροτήματα, πού ἔχουν τήν δύναμι ν' ἀνεβάζουν καί νά κατεβάζουν κυβερνήσεις. Ὡς ἐκ τούτου μεταξύ τῶν πολιτικῶν καί τῶν ἐφημερίδων ἀναπτύσσονται ὑποπτες σχέσεις καί συναλλαγές, πού προσθέτουν στήν ἀχρειότητα τοῦ τύπου καί τό γελοῖο. Ἡ μήπως δέν εἶναι ἐξευτελιστικά γελοῖες οἱ ἐφημερίδες, πού ἀποθανατίζουν μέ ὕμνους ἐκείνους, πού μόλις πρὶν εἶχαν περιλούσει μέ βρισιές;

Θέλοντας ἡ δημοκρατία νά ἐξασφαλίσῃ στόν τύπο τῆς τήν ἀσυδοσία, πού ἀπολαμβάνουν οἱ πολιτικοί τῆς, καθιέρωσε τήν λεγόμενη ἐλευθεροτυπία, ἡ ὁποία εἶναι τό ἀνεύθυνο τοῦ τύπου μέ ἄλλα λόγια.

Σέ μιά πολιτισμένη χώρα ἡ ἐλευθερία τῆς δημοσιεύσεως τῶν στοχασμῶν πρέπει νά προστατεύεται ἀπό τό κράτος. Αὐτό εἶναι σωστό. Ἀλλά σωστό εἶναι ἐπίσης καί

τό νά μπαίνουν ὄρια στήν ἐλευθεροτυπία, ὥστε νά μπορῆ τό κράτος νά ἐπεμβαίνει, ὅταν διαπιστώνη τό συνειδητό ψεῦδος.

Σε καμμιά περίπτωση δέν πρέπει ἡ ἐλευθεροτυπία νά καλύπτει τή συκοφαντία.

Ὁ κομματισμός ἐκδηλώνεται ἐξ ἴσου ἔντονα καί στόν στρατό, ὅπου τό κυβερνόν κόμμα διαλέγει καί προωθεί τοποτηρητές, ἀπό γιά ἓνα γαλλόνι πουλημένους ἀξιωματικούς. Αὐτοί οἱ χωρίς τιμῆ καί ἀξιοπρέπεια κομματικοί ρουφιάνοι, πού γιά προσωπικά ὀφέλη βεβηλώνουν τήν ἱερότητα τῆς στρατιωτικῆς στολῆς δέν θά λησμονηθοῦν καί δέν θά συγχωρεθοῦν ποτέ, ἀπό τό ἥρωϊκόν σῶμα τοῦ ὁποίου ἀνάξια ὑπῆρξαν μέλη.

Ὁ κομματισμός, τέλος, ἐπηρεάζει καί τήν ἐξωτερική πολιτική, ἡ ὁποία διεξαγομένη μέ κομματικά κριτήρια σπρώχνει τό ἔθνος, πότε ἀπ' ἐδῶ καί πότε ἀπ' ἐκεῖ. Εἶμαι σέ θέσι νά προσκομίσω πολλές ἀποδείξεις, σύμφωνα μέ τίς ὁποῖες ἡ στάσις τῆς χώρας στίς διεθνεῖς σχέσεις μεταβάλλεται ἀνάλογα μέ τίς ἐξαρτήσεις, πού ἔχει τό κόμμα, πού κυβερνᾷ πρὸς τά διάφορα ξένα κράτη.

Ἡ καλύτερη ἀντιδημοκρατική προπαγάνδα εἶναι ἐκείνη πού λέει στό λαό τήν ἀλήθεια γύρω ἀπό τή δημοκρατία. Ἡ ἀλήθεια αὕτη βρίσκεται μέσα στήν ἱστορία, στή μελέτη τῆς ὁποίας πρέπει νά καταφύγουμε γιά νά διαφωτισθοῦμε καί γιά νά θγάλουμε διδακτικά συμπεράσματα χρήσιμα γιά τό μέλλον.

Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἀσχολήθηκαν μέ τήν ἐλληνική ἱστορία θά ἔχουν κατανοήσει, ὅτι ἡ ἱστορία τῆς πατρίδος μας γράφτηκε ἀπό πρόσωπα, πού, ἂν δέν μισοῦσαν τήν δημοκρατία, ὅπωςδῆποτε τήν περιφρονοῦσαν.

Ἀπό τοὺς ἀρχαίους χρόνους τήν δημοκρατία τήν ὑπεράσπιζαν οἱ δημαγωγοί καί οἱ φαῦλοι. Οἱ ἀξιόλογοι πολιτικοστρατιωτικοί ἡγέτες τοῦ ἔθνους συμπεριλαμβανομένου καί αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ Περικλέους ἦσαν ἀντιδημοκράτες – τό πολίτευμα τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος ἦταν «δημοκρατία τοῦνομα ἀρχή δέ τοῦ πρώτου ἀνδρός» ὁ δέ Περικλῆς εἶχε τόση ἐξουσία ὥστε «τά πάντα αὐτῷ ἐπι-

τρέπουν» — αντιδημοκράτες επίσης ήσαν όλοι οί άνθρωποι του πνεύματος, πού για νά μήν τούς πάρω ένα - ένα χωριστά, σταματῶ στίς κορυφές τίς παγκοσμίου διανοήσεως. Στόν Σωκράτη πού δέν ἐδέχετο τήν γνώμη τῶν πολλῶν, ἀλλά τῶν λίγων καί ἐπαϊόντων. Στόν Πλάτωνα, πού ἤθελε νά ἄρχουν οί κρείττοντες καί στόν Ἀριστοτέλη πού δίδασκε τό δεσπόζειν τῶν ἀρίστων.

Ἡ ἐπικράτησις τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου ἐπέβαλε τήν συνένωσιν τῶν Ἑλλήνων καί ὠδήγησε στήν ἑλληνική κοσμοκρατορία. Καί ἐκείνη τήν ἐποχή, ἀλλά καί πολύ πύ ἀργότερα, κατά τήν διάρκεια δηλαδή τῆς χιλιετοῦς αὐτοκρατορίας μας πάνω στήν ἄξεστη ἀνθρωπότητα δέν εἶχαμε ποτέ δημοκρατία. Πρός θεοῦ, λοιπόν, σέ τόσες χιλιάδες χρόνια, πού οί Ἕλληνες δέν γνώριζαν τήν δημοκρατία ἤσαν δοῦλοι; Ἄν παραδεχτοῦμε αὐτό πρέπει νά παραδεχτοῦμε καί τό ἄλλο, ὅτι δηλαδή ὁ περίλαμπρος ἑλληνικός πολιτισμός εἶναι ἔργον δούλων, πρᾶγμα ἀδύνατον. Ἄν τό ἀπορρίψουμε, ὅπως πρέπει νά κάνουμε, τότε βλέπουμε, ὅτι πολύ κακῶς ἀνεχόμεστε τήν δημοκρατία νά μονοπωλῇ τήν ἐλευθερία καί τά δικαιώματα.

Κατά τήν περίοδον τῆς ὑποδουλώσεως στοῦς Τούρκους, οί κοτζαμπάσηδες, οί φοροεισπράκτορες καί οί τοπάρχες ἄλλαζαν τήν σκυτάλη τῆς λαϊκῆς ἐκμεταλλεύσεως, τήν ὁποία τελικά παράδωσαν στοῦς κεφαλαιοκράτες τῆς σύγχρονης ἐποχῆς.

Προτοῦ ἀκόμη τελειώση ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1821, οί ἐξ συμφέροντος δημοκράτες χώρισαν τό ἔθνος σέ δύο ἐχθρικές μερίδες: στοῦς στρατιωτικούς καί στοῦς πολιτικούς. Οἱ στρατιωτικοί, πού μέ τήν θυσία τοῦ αἱματός των πραγματοποιοῦσαν τό ἀπελευθερωτικό ἔργο βρέθηκαν ἀναγκαστικά ἀντιμέτωποι τῶν πολιτικῶν, πού ἀπαιτοῦσαν τήν ἀρχηγία τοῦ ἀγῶνος, στόν ὁποῖον ἤσαν ἀπλοί θεατές.

Ἡ ἄρνησις τῶν γενναίων ἀγωνιστῶν νά δώσουν τήν ἐξουσία στοῦς ἀπολέμους πολιτικούς ἦταν δίκαιη καί ἔθνικῶς συμφέρουσα. Τόν ἀγῶνα ἐπρεπε νά κατευθύνουν, ἐκεῖνοι πού πίστευαν σ' αὐτόν καί ὑπέμεναν τούς κινδύνους τῶν μαχῶν καί ὄχι ἐκεῖνοι, πού φώναζαν ἐκ τοῦ

ἀσφαλοῦς.

Ἐν τούτοις οἱ πολιτικοὶ μέ τὴν χαρακτηριστικὴ ἀσυνειδησία τῶν ἀνηθίκων, δημιούργησαν χάριν τῶν φιλοδοξῶν τους τὸ πρῶτο ρῆγμα στὴν ἐνότητα τοῦ ἔθνους. Ἔτσι, στὴν πιὸ κρίσιμη φάσι τῆς ἐπαναστάσεως, οἱ Ἕλληνες εἶχαν δύο κυβερνήσεις πού ἢ μία πολεμοῦσε τὴν ἄλλη μέ περισσότερο μῖσος, ἀπὸ ὅσο θὰ ἔπρεπε καὶ οἱ δύο νὰ πολεμάγανε τοὺς Τούρκους.

Ἀργότερα ἡ λαϊκὴ διαίρεσις σταθεροποιήθηκε στὸ σχῆμα τριῶν κομμάτων τῶν ὁποίων ἡ ὀνομασία — Ἀγγλικό, Γαλλικό, Ρωσικό — εἶναι ἀρκετὴ, γιὰ νὰ δεῖξη τὸ ξενόδοϋλο χαρακτῆρα τους. Δι' αὐτῶν τῶν κομμάτων οἱ μεγάλες δυνάμεις τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐπενέβαιναν σκανδαλωδῶς στὰ ἐσωτερικά μας πράγματα, γεγονός πού καὶ μέχρι σήμερα ἐξακολουθεῖ.

Ὁ Καποδίστριας ἀπὸ τὴν ἀρχὴ φάνηκε ἀντίθετος, πρὸς τὰ κεφαλαιοκρατικὰ συμφέροντα, ἀλλὰ δὲν πρόλαβε νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ ἐθνικολαϊκὸ του πρόγραμμα, γιατί τὸν δολοφόνησαν στὰ σκαλοπάτια μιᾶς ἐκκλησίας. Τὸν θάνατο τοῦ Καποδίστρια ἀκολούθησε μιὰ περίοδος πολιτικῆς ἀναταραχῆς, φυλετικοῦ μαρασμοῦ καὶ ἐθνικῶν ταπεινώσεων πού διήρκεσε μέχρι τοῦ Χ. Τρικουπῆ, ὁ ὁποῖος πολὺ σωστά διαβλέψας στὴν κεφαλαιοκρατία τὴν αἰτίαν τῆς ἑλληνικῆς κακοδαιμονίας ἀπεφάσισε νὰ τὴν κτυπήσῃ, ἀλλὰ καὶ αὐτός δὲν πρόλαβε. Οἱ ὕπουλες χρηματοκρατικὲς δυνάμεις τὸν σάρωσαν, δὲν ἐξελέγη οὔτε βουλευτῆς καὶ αὐτοεξόριστος πέθανε μακριὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα.

Μετά τὴν πτώσι τοῦ ἢ Ἑλλάς γελοιοποιουμένη διεθνῶς ἔζησε τὸ δρᾶμα τοῦ ἐθνικοῦ ξεπεσμοῦ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει στοὺς βαλκανικοὺς πολέμους τὸ ἔθνος ἐνώθηκε καὶ ἐνωμένο δόξασε τὴν πατρίδα, ξεπλένοντας μέ τὸ αἷμα τῶν πεσόντων τίς ντροπὲς τοῦ παρελθόντος. Πόσο λίγο ὁμως βάστηξε ἡ ἐνότης. Σύντομα ἦρθε ὁ ἐφιάλτης τοῦ διχασμοῦ, πού κατέβασε τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὰ τρόπαια τῆς νίκης, στὴν ἄβυσσο τῆς συμφορᾶς καὶ τοῦ χαμοῦ.

Ἡ μικρασιατικὴ καταστροφὴ μᾶς συνεκλόνησε, ἀλλὰ

δέν μᾶς νουθέτησε. Τό ἀδέσποτον ἔθνος ψάχνοντας γιά λύσεις διάλεξε τήν χειρότερη, διότι ἀντί νά καταλύση τή δημοκρατία ἔδιωξε τόν βασιλέα, δημιουργώντας ἔτσι νέες ἀνώμαλες καταστάσεις.

Στήν διάρκεια τῆς ἀβασίλευτης δημοκρατίας ἡ μία ἐπανάστασις διεδέχετο τήν ἄλλη καί πρὶν ἀκόμη τελειώση τό ἓνα κίνημα, ἄρχιζε τό ἄλλο. Μέσα ἀπ' αὐτό τό χάος ξεπετάχθηκε ἀπειλητικά ὁ δαίμονας τοῦ κομμουνισμοῦ, πού μεθοδικά γκρέμιζε ὅτι εἶχε ἀπομεινεί ὄρθιο.

Νά πῶς φθάσαμε στήν 4η Αὐγούστου 1936, ἡ ὁποία σάν τεράστιος ὀγκόλιθος πατριωτισμοῦ ἔφραζε τόν δρόμο στούς ἀνέμους τῆς συμφορᾶς, πού ἐπρόκειτο νά περάσουν πάνω ἀπό τήν πατρίδα, γιά νά σκορπίσουν τόν ὄλεθρο καί τήν καταστροφή. Ἡ Ἑλλάς θά εὐγνωμονῆ αἰωνίως τόν Ι. Μεταξᾶ, ὁ ὁποῖος τότε ἀπάλλαξε τό ἔθνος ἀπό τήν γάγγραινα τοῦ κομμουνισμοῦ καί ὁ ὁποῖος σταθεῖς στό ὕψος τῶν γιγαντένιων ἀπαιτήσεως μιᾶς κοσμογονικῆς ἐποχῆς προετοίμασε τόν λαό γιά τόν πόλεμο, πού ὀπωσδήποτε θά ἐχάνετο ἂν δέν σταματοῦσαν οἱ ἔριδες καί ἡ δημοκρατική διχόνοια.

Ἡ δημοκρατία ἀρνήθηκε μιᾶ προτομή στόν φωτεινότερο ἀστέρα τοῦ ἐθνικοῦ στερεώματος. Ἡ πατρίς ὅμως ἔστησε σ' αὐτόν γρανιτένιο ἀνδριάντα, στήν αἰωνιότητα τῆς ἱστορίας τῶν νεκρῶν ἡρώων, πού ἐπιτέλεσαν στό ἀκέραιο τά καθήκοντά τους, ἀπέναντι τοῦ ἔθνους καί τοῦ λαοῦ.

Οἱ παραχαράκτες τῆς ἀληθείας, πού γράφουν τήν ἱστορία τῶν πλαστογραφημένων γεγονότων, ἐπιδιώκουν συστηματικά τήν ἀποσιώπησι τοῦ ὀνόματος τοῦ Ι. Μεταξᾶ, ὥστε νά μήν μάθουν οἱ νεώτερες γενιές τό ἐθνικό του ἔργο. Τό ἔργο πού σφραγίσθηκε μέ τήν δόξα τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940.

Ὁ νικηφόρος πόλεμος ἀπέδειξε τήν ζωτικότητα τοῦ καθεστώτος – τό ὁποῖον δέν ἦταν κανένα προσωπικό σύστημα, ἀλλ' ὑπῆρξεν ἡ ἐπιμελημένη ἐφαρμογή δοκιμασμένων ἰδεῶν, πού κατέληγαν στήν διάπλασι τοῦ περιεχομένου τοῦ ἐθνικολαϊκοῦ ὀλοκληρωτισμοῦ – ἀλλ' ἀνέ-

κοψε τήν μεγαλουργική πνοή του. Μετά τήν πτώσι τοῦ ρωμαλέου τεταρταυγουστιανοῦ κράτους, τά κατακάθια τοῦ παλαιοκομματισμοῦ ξετρύπωσαν. ἀπό τά ὑπόγεια τῶν ἀντιστασιακῶν συνωμοσιῶν καί ἐπανήλθαν στό προσκήνιο, γιά νά συνεχίσουν μέ περισσότερη μοχθηρία τήν κεφαλοιοδημοκρατική ἐκμετάλλευσι.

Ἔτσι ξανάρθε ἡ δημοκρατία, πού μισοσάπια σηκώθηκε ἀπό τόν τάφο, στόν ὅποιο τήν εἶχε θάψει ἡ ἴδια ἡ ἴστορία, ἡ ὁποία πλάι στό ὄνομα τοῦ Ι. Μεταξᾶ ἔβαλε τήν λέξι Μέγας.

Στήν πόρτα τῆς δημοκρατίας εἶναι καρφωμένο τό οἰκόσημο τῆς ἐλευθερίας καί στό κατώφλι τῆς στημένη ἡ παγίς τοῦ κομμουνισμοῦ, γιά τόν ὅποιο ὀφείλω νά πῶ τίς ἐπίσημες ἀπόψεις μας, καθόσον τό ἔθνος ἔχει νά κανονίση μ' αὐτόν πολλούς καί παλιούς λογαριασμούς.

Ὁ κομμουνισμός εἶναι ἓνα ἐπονείδιστο ἐκφυλιστικό κίνημα, πού ὑποτάσσουντας τό πνεῦμα στήν ὕλη γυρίζει τήν ἀνθρωπότητα πίσω, σέ πρωτόγονες ἐποχές.

Στήν Ἑλλάδα δέν εἶχε ἀπήχησι, γιατί προσέκρουσε στό βαθύ ἔθνικό καί ἠθικό αἶσθημα τοῦ λαοῦ, ὁ ὅποιος δέν ἦταν ποτέ δυνατό νά πυκνώση τίς τάξεις μιᾶς καθαρᾶς ξενοκίνητης καί προδοτικῆς παρατάξεως ἀθέων, πού ἀπό τήν ἀρχή μέ ἀντιπατριωτικά συνθήματα ἀγωνίστηκε πεισματωδῶς, γιά τήν γενοκτονία καί τόν ἐκσλαυισμό τῆς φυλῆς.

Θά ἀναγνωρίσω καί εἶναι πρὸς τιμήν τοῦ λαοῦ μας τό γεγονός, ὅτι περιφρόνησε ἓνα τέτοιο κίνημα ὑπανθρώπων, πού στό ξεκίνημά του ὑποστηρίχθηκε, ἀπό ξένα μισαλλόδοξα ἀνθελληνικά στοιχεῖα. (Τόν κομμουνισμό στήν Ἑλλάδα διέδωσε ὁ ἔβραϊος Ἀβραάμ Μπεναρόγια καί πρῶτοι «Ἑλληνες» κομμουνισταί βουλευτές ἦσαν οἱ ἔβραιοι Κοέν καί Βεντούρα, πού βγήκαν ἀπό τίς ψήφους τῶν ἔβραίων τῆς Θεσσαλονίκης).

Ἀργότερα ὁ κομμουνισμός στρατολόγησε τοὺς ὀπαδοὺς του, ἀπό τῆ μᾶζα τῶν προσφύγων, πού μετά τήν μικρασιατική καταστροφή κατέκλυσε τήν Ἑλλάδα.

Ἔνα μεγάλο μέρος τῶν δυστυχισμένων αὐτῶν ἀδελφῶν

μας υπέκυψε στην κομμουνιστική προπαγάνδα, γιατί μέσα τους είχε κλονισθή τό εθνικό καί αστικό πνεύμα. Καί είχε κλονισθή εξ αιτίας τῶν ἀπεριγράπτων κακουχιῶν καί ἐξ αιτίας τῆς ἀστοργίας τῆς δημοκρατίας, ἡ ὁποία οὐδέποτε ἔδειξε τό ἐνδιαφέρον πού ἔπρεπε νά εἶχε δείξει γιά ἐκείνους, πού χάνοντας τήν γενέτειρα, τήν οἰκογένεια καί τήν περιουσία, πλήρωσαν τά σπασμένα τῆς διχόνοιας τῶν ὑπολοίπων Ἑλλήνων.

Ἄν ἀπό τότε καί ἔπειτα ὁ κομμουνισμός ἀναπτύσσεται συνεχῶς, εὐθύνεται γι' αὐτό ἡ δημοκρατία, ἡ ὁποία ἀφ' ἑνός μὲν παρεμποδίζει τήν ἀποτελεσματική καταπολέμησί του ἐπιτρέποντάς του μάλιστα νά κυκλοφορῆ μέ τόν μανδύα νομοταγῶν πολιτικῶν κομμάτων, ἀφ' ἑτέρου δέ ἡ ἀνικανότης της νά λύσῃ τά διάφορα κοινωνικά προβλήματα καί ἡ ὑποταγή της στήν κεφαλαιοκρατία, ὅλ' αὐτά ἐκμεταλλεόμενα ἐπιδέξια ἀπό τούς μπουλσεβίκους, ἀπέτελεσαν τίς κυριώτερες αἰτίες τῆς κομμουνιστικῆς ἀναπτύξεως.

Αὐτή ἡ ξένη ἰδεολογία, ἡ τόσον ἀντίθετη πρὸς τήν φύσιν καί τά συμφέροντα τοῦ ἔθνους, ἡ τόσον ἀντίθετη πρὸς τήν ἱστορία καί τόν προορισμό τοῦ Ἕλληνος, βρῆκε στήν δημοκρατία τό φιλόξενο λίκνο, μέσα στό ὁποιο γεννήθηκε, μεγάλωσε, γιγάντωσε καί πηδῶντας ἔξω ἀπ' αὐτό, ἄρπαξε τό μαχαίρι τῆς κομμουνιστικῆς θηριωδίας καί χάραξε στό σῶμα τῆς πατρίδος τά σημάδια τῆς σλαβικῆς βαρβαρότητος.

Ἡ δημοκρατία εἶναι ἡ τελευταία στροφή τοῦ δρόμου, πού ὀδηγεῖ στόν κομμουνιστικό γκρεμό μπροστά στόν ὁποῖον, πολλές φορές κατά τό παρελθόν ἔφθανε ἡ Ἑλλάς σπρωγμένη ἀπό τήν δημοκρατική ἀπερισκεψία. Ἄλλ' εὐτυχῶς τήν στερνή στιγμή, γλύτωνε συκρατουμένη, ἀπ' τά στιθαρά χέρια μεγάλων πατριωτῶν, πού παίρνοντας τά ἡνία τοῦ ἔθνικο ἄρματος κατατοῦσαν τήν δημοκρατία καί ἔσωζαν τήν Ἑλλάδα.

Οἱ Ἕλληνες δέν γίνονται κομμουνιστές καί οἱ κομμουνιστές δέν γίνονται Ἕλληνες.

Ἡ ἀντίθεση αὐτή δημιουργεῖ τό λεγόμενο κομμουνι-

στικό πρόβλημα στο όποϊον εἴμαστε σκληρά ἀποφασισμένοι νά δώσουμε λύσι τελική καί ριζική. Ὁ ἀγών ἐναντίον τοῦ κομμουνισμοῦ ἀρχίζει μέ τήν ὑπαρξι τῶν κομμουνιστῶν καί τελειώνει μέ τήν ὀλοκληρωτική ἐξαφάνισί τους. Ἡ ἐξολόθρευσις τοῦ κομμουνισμοῦ εἶναι γιά μᾶς ἀμετακίνητο πατριωτικό καθήκον. πού θά ἐπιτελεσθῇ ἀδυσώπητα καί σύμφωνα μέ τούς ἀνηλεεῖς νόμους, πού διέπουν κάθε πάλη ἐπιβιώσεως.

Ναί, θά εἴμαστε ἀμείλικτοι καί σ' αὐτούς, ὅπως καί σέ κάθε ἐχθρό τοῦ λαοῦ, πού θά σταθῇ ἐμπόδιο στόν ἀγώνα μας, γιά τό καλό τοῦ ἔθνους.

Ἡ ἀποτελεσματική διεξαγωγή τοῦ ἀντικομμουνιστικοῦ ἀγῶνος ἐπιβάλλει νά ξεχωρίσουμε τά ἡγετικά στελέχη ἀπό τό πλῆθος τῶν ὀπαδῶν. Βάσει αὐτῆς τῆς διακρίσεως καθορίζουμε τήν παγία γραμμή τῆς ἀντικομμουνιστικῆς μας πολιτικῆς ὡς ἐξῆς. Οἱ πρῶτοι δέν μᾶς ἀπασχολοῦν καθόλου, μ' αὐτούς θά τά ποῦμε ἐν καιρῷ καί γνωρίζουμε καλά, ὅτι τά αἰσθήματα εἶναι ἀμοιβαῖα. Οἱ δεῦτεροι πού ὅπωςδῆποτε ἀγαποῦν τήν πατρίδα καί πού παρά τήν ἀληθινή τους θέλησι παρασύρθηκαν, ἀπό ἀγανάκτησι γιά τίς ἀδικίες ἢ δέν ξέρω γιά τί ἄλλο, στόν κομμουνισμό θά κερδηθοῦν πάλι γιά τήν ἐθνικήν Ἑλλάδα, μέ τήν πλατεῖα κοινωνική πολιτική.

Ἀπό τά παραπάνω βγαίνει ἀβίαστα τό συμπέρασμα, ὅτι γιά μᾶς κομμουνιστές εἶναι μόνον οἱ ἀρχηγοί καί οἱ καθοδηγητές. Πιστεύουμε δηλαδή, ὅτι στούς κομμουνιστές ἀνήκει μονάχα ὁ μικρός ἀριθμός τῆς μειοψηφίας, πού κατευθύνει τό κομμουνιστικό κόμμα ἢ τό ἀντίστοιχο νόμιμο παράρτημά του. Συνεπῶς, ὅταν μιῶ γιά ἐξολόθρευσι τῶν κομμουνιστῶν ἐννοῶ ἀποκλειστικά ἐκείνους τούς γεννημένους προδότες, πού διά τῆς κομμουνιστικῆς ἰδεολογίας ἱκανοποιοῦν τήν πνευματική τους διαστροφή.

Αὐτό τό τονίζω, γιατί ὑπάρχει κίνδυνος νά γίνη σύγχυσις μεταξύ τῶν πραγματικῶν κομμουνιστῶν καί τῶν ἀνθρώπων, πού εἰλικρινά δέν συμπαθοῦν καθόλου τόν κομμουνισμό, ἀλλά τόν ἀκολουθοῦν, εἴτε ἐπειδή παραπλανήθηκαν, εἴτε ἐπειδή νόμισαν, ὅτι ἔτσι ἀντιδρῶν

στήν πλουτοκρατική έκμετάλλευσι.

Αὐτές οἱ χιλιάδες τῶν ἀγανακτισμένων θυμάτων – πού μὴ ἀντέχοντας τὴν καπιταλιστικὴ καταπίεσι στράφηκαν στὸν μαρξισμό – γιὰ μᾶς δὲν εἶναι κομμουνιστές καὶ οὔτε πρόκειται νὰ τοὺς μεταχειριστοῦμε σάν κομμουνιστές. Σάν κομμουνιστές, σάν προδότες δηλαδή καὶ ἐγκληματίες, θὰ μεταχειριστοῦμε μονάχα τοὺς λίγους, πού ἡγοῦνται τῆς κομμουνιστικῆς κινήσεως καὶ οἱ ὅποιοι στά λόγια κάνουν τὸν ἀντικεφαλαιοκράτη, ἐνῶ στά ἔργα εἶναι πολὺ πιὸ χειρότεροι ἀπὸ ἐκείνους, πού φέρνουν γιὰ ἐχθροὺς τους.

Ἐπαναλαμβάνω πάλι μιὰ φορά, ὅτι ὁ κομμουνισμὸς καὶ ἡ κεφαλαιοκρατία θὰ νικηθοῦν μὲ τὴν κοινωνικὴ πολιτικὴ. Ἀλλὰ κοινωνικὴ πολιτικὴ εἶναι ἀδύνατο νὰ γίνῃ, ἐάν προηγουμένως δὲν διεξαχθῆ νικηφόρα ἡ δυναμικὴ ἀναμέτρηση μὲ τὴν κομμουνιστικὴ καὶ πλουτοκρατικὴ ἡγεσία, πού ἀντιστέκονται σέ κάθε σκέψι γιὰ συμμετοχὴ τοῦ λαοῦ στήν διανομὴ καὶ κατανάλωσι τῶν πολιτικῶν ἀγαθῶν.

Οἱ κατοκροαίρετοι καὶ προπάντων οἱ δειλοί, πού δὲν παραδέχονται τὸν σημαντικὸ ρόλο τῆς δυνάμεως στήν ρύθμισι τῶν κοινωνικῶν σχέσεων θὰ μᾶς κατηγορήσουν, ὅτι κηρύσσουμε τὴν βία ἢ ὅτι τέλος πάντων, ἀπολογούμεθα αὐτῆς. Ὁρισμένως δὲν εἶμαστε ἐμεῖς ἐκεῖνοι, πού θὰ βαδίσουν μὲ τὴ βία, ἀλλὰ βέβαια δὲν εἶμαστε καὶ ἐκεῖνοι πού θὰ δειλιάσουν μπροστὰ τῆς.

Τὸ πιστεύω τῶν μονίμων ἐραστῶν τῆς προδοσίας εἶναι ὁ κομμουνισμὸς. Ἀλλὰ καὶ ἡ δημοκρατία δὲν ὑστερεῖ, ἀφοῦ ἔκανε ὅ,τι ἐχρειάζετο, γιὰ νὰ διαλύσῃ τὴν πατριωτικὴ ἀλληλεγγύη μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ ἔθνους κτύπησε κατ' εὐθείαν αὐτὸ τό ἴδιο, κατακεραυνώνοντάς το μὲ προδοσίες, πού οὐδέποτε ἄλλοτε στήν ἱστορία του εἶχε δεῖ.

Δὲν εἶναι μονάχα ἐγκληματικὴ ἡ συμπαράστασι τῆς δημοκρατίας στήν ἀνάπτυξι τοῦ κομμουνισμοῦ, ἐγκληματικὴ ἐξ ἴσου εἶναι καὶ ἡ ἐνοχὴ ἐκείνων, πού δὲν ἀντιδρῶν σ' αὐτὴν τὴν δημοκρατικὴ συμπαράστασι. Νὰ κάτι πού πρέπει νάχουν ὑπ' ὄψιν ὅσοι νομίζουν ὅτι μπορεῖ

ποτέ νά συνδυασθῆ ἡ ἔθνικοφροσύνη, μέ τήν δημοκρατία, ἡ ὁποία εἶναι προδοτική, ὄχι μόνον γιατί ὑποθάλλει τόν κομμουνισμό, ἀλλά καί γιατί ἐδραιώνει τήν κεφαλαιοκρατία.

Ἡ ὑπό τῆς δημοκρατίας παρεχομένη πρός τόν κομμουνισμό ὑποστήριξις δέν ἀποτελεῖ μίαν ἀνεξάρτητη πρᾶξι, πού πιθανῶς κάποτε θά διορθωθῆ, ἀλλά πρέπει ν' ἀποδοθῆ στό ἀντιπατριωτικό περιεχόμενο τοῦ δημοκρατικοῦ συστήματος, σάν μερική ἐκδήλωσις αὐτοῦ.

Ὁ κομμουνισμός καί ἡ δημοκρατία εἶναι δύο μορφές ἐθνικῆς προδοσίας, τόσο φανερές γιά ὅσους ξέρουν τά πράγματα, ὥστε δικαιώνομαι ἀπολύτως ὅταν λέγω πῶς ἡ διαφορά μεταξύ προδοτῶν καί κομμουνιστῶν βρίσκεται στό ὅτι ὑπάρχουν προδότες, πού δέν εἶναι κομμουνιστές, γιατί εἶναι δημοκράτες.

Μέσα στή δημοκρατική κοινωνία ἀκούγεται ἀπό ὄλες τίς μεριές καί πρός ὄλες τίς κατευθύνσεις τό σύνθημα: «πλουτίσατε». Κατόπιν αὐτοῦ, τί φυσικώτερον ἀπό τό ἐάν κάθε δημοκρατική ἐκδήλωσις δέν ἀρχίζει μέ ἐκμετάλλευσι, νά καταλήγῃ σέ ἐκμετάλλευσι; Ὅταν μέ τήν δική μας ἐργασία γίνῃ στό λαό πεποίθησις ἡ ἀλήθεια, ὅτι εἴτε εἶναι δημοκρατία, εἴτε εἶναι κομμουνισμός ὅπωςδήποτε εἶναι ἐκμετάλλευσις, τότε σίγουρα θά ἔχουμε κερδήσει μιά νίκη, ἐναντίον τῶν ἐκμεταλλευτῶν τοῦ λαοῦ καί θά ἔχουμε κάνει ἓνα μεγάλο βῆμα, γιά τήν κατάρρευσι τῆς δημοκρατίας, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ λαός δέν θά ἔχῃ τίποτα νά χάσῃ. Ἀπεναντίας θά ἔχῃ νά κερδίσῃ, ὅσα ἡ κεφαλαιοκρατική ἀπληστία δέν τόν ἄφησε ν' ἀποκτήσῃ.

Ἡ μελέτη τοῦ δημοκρατικοῦ συστήματος, ὡς συνόλου καί στίς λεπτομέρειές του, ὀδηγεῖ στό συμπέρασμα, ὅτι ἡ δημοκρατία εἶναι μιά ἀπάτη, πού διαφέρει ἀπό τίς ἄλλες στό ὅτι περιλαμβάνει ὄλες τίς ἄλλες. Ἐνα μέρος λοιπόν, τῶν ἐνεργειῶν μας συντονίζεται στό νά πείσουμε περί αὐτοῦ τόν λαό καί τοῦτο, διότι, μόλις ὁ λαός καταλάβῃ ὅτι ἡ δημοκρατία εἶναι μιά ἀπάτη, θά πάσῃ ἀμέσως νά τήν σέβεται καί ὅταν ὁ ἐλληνικός λαός σταματήσῃ νά σέβεται κάτι, σύντομα θά σταματήσῃ καί νά τό ὑπακούῃ.

Ἡ δημοκρατία εἶναι ἐπίσης μία πρόληψις, ἀνόητη ὅπως κάθε πρόληψις, ἀλλά πολύ πιό ἐπικίνδυνη ἀπ' ὅλες τίς ἄλλες μαζί. Εἶναι μία πρόληψις ἐπί διεθνοῦς ἐπιπέδου, πού ἐκτός τῶν ἄλλων φαίνεται καί ἐκ τοῦ ὅτι, πίσω ἀπό τήν ἴδια μαγική λέξι τῆς δημοκρατίας λειτουργοῦν καθεστῶτα ποικίλου κοινωνικοῦ περιεχομένου, πού σάν κοινό γνώρισμα ἔχουν μόνον τήν ὀνομασία.

Προδοσία. Ἐκμετάλλευσις. Ἀπάτη. Πρόληψις. Αὐτή εἶναι ἡ δημοκρατία. Καί ὅποιος τήν βλέπει ἔτσι, πλησιάζει ὀλονέν περισσότερο πρός τήν πραγματικότητα, ὅποιος δέ φθάση ἐκεῖ νά εἶναι βέβαιος, πώς ἔτσι θά δῆ τήν δημοκρατία.

Βρισκόμενος μπροστά στήν ἀντιδημοκρατική ἐξέγερσι τῶν ἐξαπατηθέντων ἐθνῶν, ἡ ὁποία προβάλλει πλέον στόν ὀρίζοντα τῶν κοσμοθεωρητικῶν ἀνακατατάξεων, κάνω μία εὐχή. Εὐχομαι στόν ἑλληνικό λαό νά καταλάβῃ τί εἶναι δημοκρατία, προτοῦ εἶναι ἀργά γιά νά τήν ἀντιμετωπίσῃ.

7

Ἡ ΤΡΙΤΗ ΘΕΣΙΣ

Τά πράγματα δείχνουν μόνον τόν δρόμο τους. Τό ἔθνος αἰσθανόμενο τήν ἀνάγκη νά ξεφύγῃ ἀπό τόν ἀχαλίνωτο δημοκρατισμό ζητεῖ μία νέα κοινωνική πίστι, γιά νά ἡσυχάσῃ ἡ χώρα. Τό θέμα αὐτό δέν μπορεῖ νά περιμένῃ. Βαδίζουμε ὀλοταχῶς πρός τήν μεταβολή, πού θά γίνῃ μέσῳ βαθυτάτων μεταρρυθμιστικῶν τομῶν στήν πολιτειακή διάρθρωσι τοῦ ἔθνους. Ἐξελικτικά ὀδηγοῦμεθα στήν τρίτη θέσι, πού εἶναι ἀντιδημοκρατική καί ἀντικομμουνιστική.

Ἄλλά ποία εἶναι αὐτή;

Κάθε λαός ἀκολουθεῖ τίς ἰδέες, πού ταιριάζουν στόν χαρακτήρα του. Στόν χαρακτήρα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ δέν ταιριάζει ἡ δημοκρατία, ἀλλά ὁ πατριωτισμός, πού εἶναι ἡ σμίλη τῆς ἱστορίας. Καί ἀσφαλῶς, ἡ ἱστορία δέν γρά-

φηκε σέ περιόδους δημοκρατικῶν ἐπιδημιῶν, ἀλλά σέ στιγμές ἐθνικῶν ἐξάρσεων.

Μέχρι τώρα ἐδῶ στήν Ἑλλάδα ἔγιναν πολλά κινήματα, ὑπέρ τῆς δημοκρατίας ἢ ὑπέρ τοῦ κομμουνισμοῦ. Καιρός, λοιπόν, εἶναι νά γίνη κι ἓνα κίνημα ὑπέρ τῆς πατρίδος, πού σάν ἀληθινή τρίτη θέσις θά ἀποτελέση τήν νέα καί μόνιμη τάξι πραγμάτων στήν Ἑλλάδα.

Ὅταν ἐκεῖ, πού κατεδάφισα τήν δημοκρατία δέν εἶχα νά βάλω κάτι ἄλλο, τότε ὅπωςδήποτε θά ἤμουν μηδενιστής. Αὐτό ὅμως, δέν συμβαίνει, διότι ἔχω ὑπ' ὄψιν μου καί ἀμέσως θά ἐκθέσω τίς γενικές γραμμές μιᾶς κοσμοθεωρίας τῆς ὁποίας ἡ ἐφαρμογή ἀποτελεῖ ἐθνικήν ἀναγκαιότητα.

Αὐτή ἡ κοσμοθεωρία, τήν ὁποίαν χαρακτηρίζοντας μέ τό ὄνομά της ἀποκαλῶ: Ἑλληνικόν Ἐθνικοσοσιαλισμό, πηγάζει ἐκ τῆς ὄντότητος τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς καί συμβολίζει τήν πίστι, πρὸς τήν ἀξία της.

Εἶμαι, λοιπόν, ἐθνικοσοσιαλιστής, ἀκολουθῶ μιά ἰδεολογία, ἡ ὁποία ἀφ' ἑνός μὲν ἀρνεῖται τόν διεθνιστικό κομμουνισμό, διότι πιστεύει στήν πατρίδα, ἀφ' ἑτέρου δέ ἀρνεῖται τήν καπιταλιστική δημοκρατία, διότι πιστεύει στόν σοσιαλισμό.

Ἄλλά ἀκριβέστερα ὑπερηφανεύομαι, διότι σάν Ἑλληνα ἐθνικοσοσιαλιστής ἐμπνέομαι καί καθοδηγοῦμαι, ἀπό τίς ἀρχές τοῦ Ι. Μεταξᾶ, ὁ ὁποῖος διά τῆς 4ης Αὐγούστου πραγματοποίησε τήν συνδυασμένη ἐφαρμογή τῶν ἰδεῶν τοῦ ἔθνους καί τοῦ σοσιαλισμοῦ.

Τό εἶδος τοῦ ἐθνικοσοσιαλισμοῦ, πού ἐφηρμόσθη ἀπό τόν Μεταξᾶ δέν ὑπῆρξε ἀποτύπωσις, ἦταν μᾶλλον ἡ πλέον ἐξελιγμένη μορφή τοῦ πολυσχιδοῦς Ἑλληνισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἤκμασε στηριζόμενος στήν πολιτικήν ἐνότητα τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς. Ὁ Ἑλληνισμός, πού ἱστορικά τοποθετημένος θριάμβευσε στούς κλασσικούς χρόνους, στήν Ἀλεξανδρινή ἐποχή καί στήν διάρκεια τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας, ἐκδηλώθηκε ἀνάλογα πρὸς τίς περιστάσεις μέ διάφορα κοινωνικά σχήματα ἱκανοποιῶντα πάντοτε τίς ἐθνικολαϊκές ἀνάγκες. Ὅλα αὐτά,

ὅμως τὰ σχήματα εἶχαν μεταξύ τους ἓνα κοινό σημεῖο. Ἦσαν ἀντιδημοκρατικά καί τοῦτο ὄχι ἀδικοιολόγητα ἢ τυχαῖα, ἀλλά διότι εἶχε γίνει ἀντιληπτό, ὅτι ἡ προαγωγή τοῦ ἔθνους συνετελεῖτο μονάχα διὰ τῆς ἐνότητος αὐτοῦ.

Ἡ ἀντιδημοκρατικότης λοιπόν τοῦ Ἑλληνισμοῦ τότε καί ἡ ἀντιδημοκρατικότης τῆς ἐκσυγχρονισμένης μορφῆς του – τοῦ ἐθνικοσοσιαλισμοῦ δηλαδή – τώρα, ἀνταποκρίνεται πλήρως στοὺς λόγους τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Ἄν ἐξαιρέση κανεῖς τοὺς παθιασμένους χρηματοδούλους καί τοὺς προδότες, οὐδεὶς ἄλλος τολμᾷ νά κατηγορήσῃ τὴν 4ῃ Αὐγούστου, πού σάν ἀπόσταγμα πατριωτισμοῦ συσπείρωσε μέσα τῆς τὴν φιλοπατρία ὀλοκλήρου τοῦ λαοῦ μας, γιὰ νά τῆς δώσῃ τὴν 28ῃ Ὀκτωβρίου 1940 τὴν ὑπερτάτη ἐκφρασίαν τῆς. Ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ ἐθνικοῦ τῆς ἔργου εἶναι τόσο τιτάνιος, τόσον ὑπερανθρώπινος, ὥστε κάνει νά σταματᾷ ἡ ἀναπνοή. Πάντως, ἡ ἱστορία γράφοντας τὴν ἀλήθεια, ὅπως τὴν ὑπαγόρευσε ἡ συνείδησι τῶν αἰῶνων, ἀνεγνώρισε ὅτι τό καλύτερο, ἀπὸ τὰ καλά πού εἶχε ἡ 4ῃ Αὐγούστου ἦταν τό ὅτι δέν εἶχε δημοκρατία.

Ὁ ἐθνικοσοσιαλισμὸς, σάν κοινωνικὸ σύστημα, δέν μπορεῖ φυσικά νά ἐφαρμοσθῇ παντοῦ, μέ τὴν ἴδια ἀκριβῶς ὄψιν. Θά ὑπάρχῃ πάντα ἓνας διαφορισμὸς, διότι οἱ συνθήκες πού ἐπικρατοῦν δέν εἶναι ἴδιες σέ κάθε λαό. Ἔτσι εἶναι δυνατόν νά ἔχουμε ἑλληνικὸ ἐθνικοσοσιαλισμὸ, ὅπως καί γερμανικὸ, ἀγγλικὸ ἢ γαλλικὸ.

Πρέπει ἀπὸ τώρα κιόλας νά θάλουν καλά στό μυαλό τους μερικοὶ αὐτό. Ὅτι δηλαδή, ὅταν ἐγὼ μιλῶ γιὰ ἐθνικοσοσιαλισμὸ ἐννοῶ ἀποκλειστικά καί μόνον τὸν ἑλληνικὸ, ὅπως αὐτὸς διδάχθηκε καί ἐφαρμόσθηκε ἀπὸ τὸν ἀείμνηστο Ι. Μεταξᾶ. Ἐπομένως ἀφοῦ τακτοποίησα ἔτσι τὴν θέσι μου θεωρῶ ἐντελῶς ἀστήρικτο καί κακόβουλο κάθε συσχετισμὸ τοῦ ἑλληνικοῦ ἐθνικοσοσιαλισμοῦ μέ ἓνα ξένο καί προπάντων μέ τὸν γερμανικὸ. Ὁ γερμανικὸς ἐθνικοσοσιαλισμὸς εἶναι ὑπόθεσις τοῦ γερμανικοῦ ἔθνους καί ὄχι δική μας. Ἐμεῖς ὑποστηρίζουμε τίς συνε-

χῶς ἐξελισσόμενες κοινωνικές ιδέες τῆς 4ης Αὐγούστου, τοῦ ἑλληνικοῦ ἐθνικοσοσιαλισμοῦ καί εἴμαστε ἀποφασισμένοι νά μὴν ἀφήσουμε νά μᾶς κατηγορήσουν μέ τόν τρόπο, πού οἱ συκοφάντες μας γνωρίζουν.

Ὁ ἐθνικοσοσιαλισμός, σάν φιλοσοφία, ὑποστηρίζει τήν ἀντίληψη, ὅτι ὁ αἰσθηματικός παράγων καθορίζει ἀποφασιστικά τήν ἱστορική ἐξέλιξη τῶν κοινωνιῶν.

Ἡ κοινωνική διαφοροποιήσις εἶναι μυστηριώδης, γιατί μυστηριώδεις εἶναι καί οἱ συναισθηματικές παρορμήσεις, πού κατευθύνουν τήν ἀνθρωπίνη δημιουργικότητα πρὸς τόν ἓνα ἢ τόν ἄλλο δρόμο, προσδιορίζοντας ἔτσι ὀλόκληρη τήν κοινωνική ἐξέλιξη. Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς τοποθετήσεως εἶναι ν' ἀπορρίπτονται κατηγορηματικά οἱ δογματισμοί, πού προδικάζουν τήν ἱστορική πορεία τῶν κοινωνιῶν βάσει μιᾶς γραμμῆς, πού αὐθαίρετα χάραξαν στό ἄγνωστο μέλλον.

Γιά τόν ἐθνικοσοσιαλισμό ὑπάρχει μία κοινωνία. Ἡ ἐθνική, στήν ὁποίαν ἐκτός τῆς πνευματικῆς ὑποστάσεως, ἀναγνωρίζει καί ἠθική συνείδησι. Ὡς ἐκ τούτου, ὁ ἐθνικοσοσιαλισμός ἀποδεχόμενος ἐνεργητικά τό ἔθνος, ἐνσωματώνει τόν ἐθνικισμό, στόν ὁποῖον βλέπει τήν πολυτιμότερη ἰδεολογική του προέκτασι καί ἀπορρίπτει τόν διεθνισμόν, ὡς σημαίνοντα αὐταπάρνησι καί πεσσιμισμό.

Τό ἔθνος αὐτό τό πνευματικό καί ἠθικό κῦμα, πού διά μέσου τῶν αἰῶνων συνδέει τίς γενιές στήν ἐνόρασι κοινοῦ μέλλοντος, θέτει ὠρισμένους μακρυνούς σκοπούς ἢ ἐκπλήρωση τῶν ὁποίων ἀξιώνει θυσίες καί ἀγῶνες ἀτόμων, ὁμάδων καί γενιῶν.

Τό ἔθνος ὑπάρχει, ἐνόνσον ὑπάρχει λαός, ὁ ὁποῖος δέν εἶναι τυχαῖο ἄθροισμα ἀνθρώπων, ἀλλά συνένωσις, κοινότης ἀτόμων, πού προήλθεν ἐκ τῆς συνειδητοποιήσεως τῆς μεταξύ τῶν ἀλληξαρτήσεως. Στήν ὀργανωτική μορφή τοῦ λαοῦ, ἀπό ἄποψι πολιτική καί νομική δόθηκε τό ὄνομα κράτος. Τό κράτος, ὡς ἀποβλέπον στήν πραγματοποίησι τῶν σκοπῶν τοῦ ἔθνους, συνιστᾷ προσωπικότητα ἰδιαίτερη καί ὑπέρτερη τῶν ἀτόμων καί τοῦ λαοῦ,

πρός τόν ὁποῖον δίνει συνείδησι τῆς ἐθνικῆς του αὐτοτελείας.

Πέρα ἀπό αὐτά ὁ ἐθνικοσοσιαλισμός παραμέρισε, ὅπως ἔπρεπε νά κάνη, τόν στυγνὸ ὀρθολογισμό καί ἔδωσε τὰ πρωτεῖα στό αἶσθημα γιατί τό αἶσθημα εἶναι πανταχοῦ παρόν στήν ζωῆ, τήν ὁποῖαν καλύπτει ὀλοκληρωτικά. Αἰσθάνομαι σημαίνει ζωῆ. Οἱ ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς ἢ εἶναι κατ' εὐθείαν συναισθηματικές – ἡρωϊσμός, μῖσος, πίστις, ἀγάπη - ἢ ὅπωςδῆποτε διέπονται τόσον οὐσιαστικά, ἀπό τό συναισθηματικόν στοιχεῖον. ὥστε αὐτό ν' ἀποτελεῖ τήν αἰτία τῶν ἀνθρωπίνων ἐνεργειῶν καί σκέψεων.

Ἐπομένως, ὁ ἐθνικοσοσιαλισμός, ἀρνούμενος τίς ὑλιστικές ἐρμηνεῖες τῆς ἱστορίας πιστεύει, ὅτι ἡ ἱστορία στήν συνολική πολλαπλότητά της δέν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρά ἡ δημιουργική συνισταμένη τῶν αἰσθηματικῶν ἀντιδράσεων ἐκείνων τῶν λίγων, μέ τά ὀνόματα τῶν ὁποῖων ἀρχίζουν τά ἱστορικά κεφάλαια.

Τά ἱστορικά μάλιστα γεγονότα, διαμορφωθέντα ὑπό τήν ἐπίδραση τοῦ αἰσθήματος, ἐπιδέχονται ἐξηγήσεις, πού δέν μπορεῖ ἡ λογική νά κατανοήσῃ. Δι' αὐτῶν τῶν ἐξηγήσεων εἶναι δυνατή ἡ σύλληψις καί ἀντίληψις τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας, πού ὑπάρχει μέσα στήν ξερῆ περιγραφή τῶν περιστατικῶν.

Στήν ρύθμισι τῶν κοινωνικῶν σχέσεων καί στήν ἐξήγησι τῶν κοινωνικῶν φαινομένων, τό αἶσθημα παίζει ἀποφασιστικό ρόλο. Ἡ λογική δέν λαμβάνεται περισσότερο ὑπ' ὄψιν, γιατί δέν ἔχει κανένα στενὸ δεσμό μέ τήν πραγματικότητα καί τήν ζωῆ. Πολλές φορές μάλιστα μεταξύ λογικῆς καί ἀληθείας, μεταξύ δηλαδή ὑπολογιζομένου καί συμβαίνοντος ὑπάρχει διαρκῆς κατάστασις συγκρούσεως.

Χωρίς τόν παραμικρό ἐνδοιασμό πιστεύω, ὅτι δέν κατανοοῦμε τήν ζωῆ μέ τήν λογική, ἀλλά μέ τό αἶσθημα, τό ὁποῖον σάν αὐθύπαρκτη λειτουργία μπορεῖ νά συλλαμβάνη ἀξίες πνευματικές, καθόσον ἔχει μιὰ δική του πνευματικότητα ἀναπόσπαστα ταυτισμένη μέ αὐτό. Τό αἶσθημα μακρῶς ἀπό τοῦ νά εἶναι κενός μυστικισμός, εἶναι

μιά αντικειμενική έσωτερική κατάστασις έντελώς αυτοτελής, πού διά τής αισθηματικῆς «λογικῆς» ἀναζητεῖ τήν διακρίβωσι καί αἰτιολογία της στόν ένδόμυχο αὐθορμητισμό.

Τά ἀνώτερα αἰσθήματα, γιά τά ὅποια γίνεται λόγος, χαρακτηρίζουν τούς πνευματικά ὠλοκληρωμένους ἀνθρώπους. Οἱ συγκινήσεις πού προκαλοῦν, λίγο πολύ ἀπροσδόκητες, λίγο πολύ ἀνεξήγητες, ὁμοφαίνουσι τήν ζωή μέ τήν θελκτικότητα τῆς ποικιλίας τῶν χρωματισμῶν.

Ὁ ἔθνικοσοσιαλισμός δέν ἀρνεῖται τήν ὑπαρξί τῆς λογικῆς, προκειμένου ὅμως περί τῶν κοινωνικῶν σχέσεων καί φαινομένων ἰσχυρίζεται, ὅτι τελεῖ στήν ὑπηρεσία αισθηματικῶν σκοπῶν καί ὅτι ὁ ρόλος της ἐν συγκρίσει μέ τόν ρόλον τοῦ αἰσθήματος εἶναι ἀσήμαντος καί μηδαμινός.

Γενικῶς ὁ ἔθνικοσοσιαλισμός δέν θεωρεῖ τόν κόσμον ἀπό ὑλική σκοπιά. Γι' αὐτόν ἡ ζωή καί ἡ ὑπαρξις ὡς ἔχουσι βαθύτερον πνευματικόν νόημα θεμελιούνται, ἐπί ἀνωτέρων ἰδεαλιστικῶν βάσεων. Οἱ λεκέδες τοῦ ὑλισμοῦ δέν ἔχουσι καμμιά θέσι στήν ἔθνικοσοσιαλιστική πίστι, ἡ ὅποια ἐπιβάλλοντας ἠθικόν νόμον καί κοινωνικά καθήκοντα ἔξαρτᾶ ἐξ αὐτῶν τήν ἀξίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ ἔθνικοσοσιαλισμός εἶναι ἀντιυλιστικός, χωρίς ὅμως νά υἱοθετῇ τήν οὐτοπιστικὴν ἰδεοκρατίαν τῶν μεταφυσικῶν, πού πλησιάζει στούς θρησκευτικούς ἀφορισμούς. Ἡ κοσμοθεωρία του στήν σύνθετη προβολή της εἶναι κοσμοθεωρία θετικοῦ ἰδεαλισμοῦ.

Ἡ βιολογική πραγματικότητα, πού λέγεται φυλή, ἀποτελεῖ διά τόν ἔθνικοσοσιαλισμόν τήν βάσι τῆς δημιουργίας καί τῆς ἐξελιξέως τοῦ πολιτισμοῦ. Ἐκ παραλλήλου ὁ πολιτισμός σάν ἔκφρασις τῆς πνευματικῆς, ἠθικῆς καί ὑλικῆς ζωτικότητος τῆς φυλῆς εἶναι γι' αὐτόν ζωτική ἀνάγκη.

Φυλή ἀνίκανη νά δημιουργήσῃ πολιτισμό, δέν εἶναι μονάχα φυλή ἀνίκανη νά ζήσῃ, εἶναι καί φυλή πού δέν δικαιούται νά ζήσῃ.

Ἡ φυλή πρέπει ἐπίσης νά συσχετίζεται, πρὸς ἀνάλογο χῶρο ἢ ἔκτασις τοῦ ὁποίου προσδιορίζεται, ἱστορικῶς καὶ εἰς τρόπον ὥστε νά ἱκανοποιῦνται οἱ βιοτικὲς ἀνάγκες τοῦ λαοῦ. Οἱ ἐθνικὲς λοιπὸν διεκδικήσεις δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρά οἱ δίκαιες ἀπαιτήσεις μας ὡς πρὸς τὴν ἀπόκτησι ὠρισμένων ἐδαφῶν ἀπαραιτήτων, διὰ τὴν συντήρησι τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ. Τὰ δικαιώματά μας ἐπὶ ἐκείνων τῶν ἐδαφῶν, τὰ ἀντλοῦμεν ἐκ τῆς ἱστορίας ἐπικαλούμενοι, πρὸς τοῦτο, τὴν μαρτυρίαν τῶν ἀκατάλυτων πολιτιστικῶν μας μνημείων, πού ἀποτελοῦν αἰωνίαν ἀπόδειξι τῆς ἑλληνικότητος τῶν περιοχῶν, στίς ὁποῖες βρισκοντα διεσπαρμένα.

Ἄλλά κι' ἂν ἀκόμη δὲν εἶχαμε νά προτείνουμε τέτοιους ἱεροὺς τίτλους κυριότητος ἀδιαψεύστου ἀξίας, πάλιν ἡ πολιτικὴ μας θά ὤφειλε νά ἀποβλέπη στὴν ἐξασφάλισι τοῦ ζωτικοῦ χώρου τῆς φυλῆς. Ἄλλως, ἡ ἀδιαφορία πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα, θά ἰσοδυναμοῦσε μὲ ἐθνικὴν αὐτοκτονία.

Ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες ἔχουμε ἓνα μεγάλο πλεονέκτημα. Εἶμαστε φυλετικὰ ὁμογενεῖς καὶ αὐτὸ εἶναι μεγάλο πλεονέκτημα, γιατί ὁ φυλετικὰ ὁμοιογενὴς λαός, εἶναι λαὸς φυσικῶν ἀδελφῶν. Ἐπὶ πλέον ἡ φυλετικὴ ὁμοιογένεια σταθεροποιεῖ τὴν ἐθνικὴν ἐνότητα, κατὰ τρόπον πολὺ πῖο συμπαγῆ, ἀπὸ ὅσο θά μπορούσε νά κἀνη ὀποιαδήποτε ἄλλη ὁμοιογένεια, θρησκευτικῆ, πολιτικῆ, οἰκονομικῆ, καθόσον ἡ φυλετικὴ ὁμοιογένεια ἀπορρέει κατ' εὐθεΐαν ἐξ αὐτῆς τῆς ἰδίας τῆς φύσεως καὶ στηρίζεται στὸν ἱερό δεσμό τῆς συγγενείας τοῦ αἵματος.

Ἡ φυλή στὸν μακρυνὸ δρόμο τῆς διατήρησε τὴν καθαρότητά της, γιατί οἱ Ἕλληνες ἀπὸ συναίσθησι τῆς φυλετικῆς τῶν ὑπεροχῆς ἀποδοκίμαζαν κάθε ἐπιμειξία, πού σάν ἀποτέλεσμα θά εἶχε τὴν ἀλλοίωσι τῶν φυλετικῶν τους ἰδιοτήτων καὶ κατὰ συνέπειαν τὴν ἐξασθένησι τῆς ἠθικῆς τῶν ἀντοχῆς καὶ τῶν πολιτιστικῶν τους ἱκανοτήτων.

Σάν Ἕλλην λοιπὸν κι' ἐγώ, σάν κύτταρο δηλαδὴ ἀνωτέρας φυλῆς, δὲν μπορῶ παρά νά εἶμαι ἀπολύτως κατὰ

της επιμειξίας μέ άλλους. Ἐξ άλλου εἶναι ἐπιστημονικά ἐξακριβωμένο καί ἀναγνωρισμένο, ὅτι ἡ ἀνάμειξις ἀνωτέρων καί κατωτέρων φυλῶν μειώνει τίς ἀνώτερες καί γίνεται ἐπί ζημιά τοῦ πολιτισμοῦ.

Εὐτυχῶς στήν Ἑλλάδα, μολονότι ὑπάρχει πάντα ὁ κίνδυνος, δέν τίθενται, πρὸς τό παρόν τουλάχιστον, ἐκεῖνα τά ἄμεσα φυλετικά προβλήματα, πού ἀντιμετωπίζουν άλλες χῶρες, διότι ἐδῶ δέν ὑπάρχουν ἀλλόφυλες μειονότητες. Ἀλλά καί ἂν ὑπῆρχαν πιστεύω, ὅτι ἡ δοκιμασμένη φυλετική συνείδησι τῶν Ἑλλήνων θά ἀπαγόρευε, κάθε ἀταίριαστο γάμο μέ ξένα στοιχεῖα, πού φέρνουν μέσα τους τό σπέρμα τῆς παρακμῆς.

Ἐν τούτοις εἶναι σέ μᾶς ἀπαραίτητη ἡ ἄσκησι φυλετικῆς πολιτικῆς καί ἰδιαίτερα ἡ ἐφαρμογή ἐπιστημονικοῦ εὐγονισμοῦ, ὥστε διά καταλλήλου ἐπιλογῆς νά πραγματοποιηται ἡ διαιώνισις τῶν ἀκραιφνῶν χαρακτηριστικῶν τῆς ἑλληνικῆς ἰδιοσυγκρασίας, νοοτροπίας καί μορφολογίας.

Μέ τήν ἀποβολή τῶν ἀνεπιθυμητῶν ἐπικτήτων ἰδιοτήτων καί μέ τήν ἐπιμελημένη καλλιέργεια τῶν φυλετικῶν προσόντων καί ἀρετῶν, πού ἡ μιά γενιά μεταβιβάζει, διά τῆς κληρονομικότητος, στήν ἄλλη θά πετύχουμε τήν ἐξύψωσι καί τήν βελτίωσι τῆς φυλῆς. Στήν προσπάθειά μας αὐτή δέν πρέπει νά ξεχνᾶμε, ὅτι ὁ ἀγών διά τήν ποιτική βελτίωσι τῆς φυλῆς εἶναι ὁ πιό ἀνθρωπιστικός ἀγών, διότι ἀπαλλάσσει τήν κοινωνία, ἀπό τά ἐξαμβλώματα τῶν πνευματικά ἀναπήρων, τῶν παρανοϊκῶν καί ψυχοπαθῶν, μέ τά ὅποια μᾶς γεμίζει ἡ ἔλλειψι φυλετικῆς πολιτικῆς.

Ἀναμφισβήτητα τό πολίτευμα, πού ἀρνεῖται τήν φυλετική πολιτική εἶναι ἠθικά ὑπεύθυνο ἀέναντι τῆς κοινωνίας, γιά τά ἐγκλήματα πού θά διαπράξουν οἱ ἀπόγονοι ἐκείνων, πού λόγω ἀμαρτωλῆς κληρονομικότητος δέν ἔπρεπε νά εἶχαν ἀφήση ἀπογόνους.

Ὁ κομμουνισμός ἀπέρριψε στήν θεωρία καί στήν πράξι τήν φυλή, γιατί ἐκεῖνοι πού τήν δημιούργησαν δέν εἶχαν τίποτε νά φοβηθοῦν, ἀπό ἓνα φυλετικό κομφούζιο.

ἀπεναντίας είχαν νά κερδίσουν πολλά. Ἡ δημοκρατία δέν κράτησε φιλικώτερη στάσι ἀπέναντι τῆς φυλῆς. Μέ τόν ἀντιφυλετισμό της θέλησε νά κάνη τόν λαό ν' ἀπαρνηθῆ, ὅ.τι ἐπί σειρά αἰώνων διαφυλάχθηκαν εὐλαβικά ἀπό τούς προγόνους. Ἀλλά δέν τό κατώρθωσε. Τό ἔθνος ἔμεινε πιστό στήν φυλετική ὑπόστασι καί αὐτοτέλειά του.

8

ΣΦΥΡΗΛΑΤΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

Ὁ ἐθνικοσοσιαλισμός, σάν πολιτική, εἶναι ἡ συννεπέστερη ἐκδήλωσις ρεαλισμοῦ, καθόσον ἔχει τήν θέλησι καί τό θάρρος νά σταθῆ ἀντίκρου στήν πραγματικότητα, νά τήν δῆ ὅπως ἀκριβῶς εἶναι καί νά λύση τά προβλήματα της, χωρίς νά ἐπηρεάζεται ἀπό συμβατικότητες καί προκαταλήψεις.

Ἡ ἐπίλυσις τῶν κοινωνικῶν προβλημάτων γίνεται ἀπό τούς ἀνθρώπους καί ὄχι ἀπό τούς θεσμούς. Ἐπομένως, ἐκεῖνο πού προέχει εἶναι ἡ ἐξεύρεσι καί ἀνάδειξι ἠθικῶν χαρακτήρων καί ὄχι ἡ διάπλασι θεσμῶν, πού μέ τήν ἀκαμψία τους δυσκολεύουν τήν φυσική ἐξέλιξι τῆς κοινωνίας.

Μιά πρώτη σκέψι, πού μπορεῖ νά κάνη κανεῖς πάνω στους θεσμούς, εἶναι, ὅτι οἱ θεσμοί δέν προορίζονται, γιά τήν αἰωνιότητα. Ἀναμφίβολα πρέπει νά μεταβάλλωνται καί νά ἐξελίσσωνται, ἀνάλογα μέ τίς καταστάσεις, πού δημιουργεῖ ἡ φορά τῶν γεγονότων. Ὡστε ν' ἀνταποκρίνονται πάντα στίς κοινωνικές ἀνάγκες. Ἀπό τή στιγμή, πού ἕνας θεσμός ξεφύγη τοῦ προορισμοῦ του καί πάσῃ νά ἱκανοποιῆ κοινωνικές ἀνάγκες, χάνει τόν λόγο τῆς ὑπάρξεώς του καί πρέπει νά καταργηθῆ, γιατί διαφορετικά ἡ παρά φύσι διατήρησις του θά εὐνοήσῃ ἀντεθνικά συμφέροντα, ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει μέ τήν δημοκρατία, ἡ ὁποία, σάν σύνολο πολιτειακῶν θεσμῶν, ἐξυπηρετεῖ πλουτοκρατικά συμφέροντα καί ἐμποδίζει τήν προβολή

τῶν ἐκλεκτῶν.

Ἡ μεταβολή τῶν θεσμῶν δέν εἶναι ζήτημα δευτερευόν. Ἡ πολιτική ἱστορία διδάσκει, ὅτι ὅσοι λαοί δέν εἶχαν τήν πρόνοια νά καταργήσουν χρεωκοπημένους θεσμούς, εἶχαν τήν τύχη νά καταργηθοῦν ἐκεῖνοι ἀπό αὐτούς, εἴτε διότι διαλύθηκαν ἀπό ἐσωτερική διάβρωσι, εἴτε διότι δέν ἄντεξαν σέ ἐξωτερική ἐπίθεσι.

Σχετικά μέ τά παραπάνω ὁ ἐθνικοσοσιαλισμός δέν ἀνησυχεῖ καθόλου γιατί σάν πολιτική βιολογία πού εἶναι ἔχει ὁ ἴδιος μέσα του τήν δύναμι τῆς ἀνανέωσης καί προσαρμογῆς, πρὸς τίς ἀξιώσεις τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς, πού ἀλλάζουν συνεχῶς.

Ὁ ἐθνικοσοσιαλισμός δέν στηρίζεται, οὔτε στήν ἀρχή τῆς πλειοψηφίας, ὅπως ἡ δημοκρατία, οὔτε στό προλεταριάτο, ὅπως ὁ κομμουνισμός, ἀλλά σέ ἐκείνους τοὺς ἠθικούς χαρακτηῆρες, πού ἀποτελοῦν τήν elite καί πού ἔχουν τήν πρόθεσι καί τήν ἰκανότητα νά ὠφελήσουν τόν λαό. Ἐφόσον λοιπόν οἱ προσωπικότητες αὐτές προέρχονται ἀπό τόν λαό καί ἐφόσον ἀγωνίζονται γιά τό λαό, δέν νομίζω ὅτι χρειάζεται τίποτε ἄλλο, γιά νά διεκδικήσῃ ὁ ἐθνικοσοσιαλισμός τήν ὀνομασία τοῦ λαϊκοῦ πολιτεύματος, ἡ ὁποία ἀποκτηθεῖσα πλέον ἐδραιώνεται μέ δύο βασικούς θεσμούς. Ἐνα πολιτικό: τό ἐνιαῖο κόμμα καί ἕναν οἰκονομικό: τόν συνεταιρισμό.

Ὁ ἐθνικοσοσιαλισμός εἶναι ἀντιατομικιστικός μέ τήν ἔννοια, ὅτι ἡ πολιτική του ἀποβλέπει προπάντων στήν ὁλότητα. Τό ἄτομο δέν εἶναι μεμονωμένο, συνεπῶς δέν ἀνήκει στό ἄτομο, ἀλλά στό ἐθνικοκοινωνικό σύνολο μέσα στό ὅποιο ζῆ καί γιά τό ὅποιο ὀφείλει νά ἐργάζεται. Βασική λοιπόν ἀρχή τῆς ἐθνικοσοσιαλιστικῆς πολιτικῆς εἶναι νά καθορίζεται ἡ κοινωνική θέσις καί τά δικαιώματα τῶν ἀτόμων, ἀνάλογα μέ τήν ἐργασία, πού κάνουν καί τίς ὑπηρεσίες, πού προσφέρουν στήν πατρίδα.

Ἐπιθυμία καί σκοπός αὐτῆς τῆς πολιτικῆς εἶναι, νά ἀποκτήσῃ τό ἄτομο τήν συνείδησι τῶν πνευματικῶν δεσμῶν, πού τό ἐνώνουν μέ τό ἔθνος, ὥστε ν' ἀνυψωθῇ ἀπό μία ψῆφο, πού εἶναι στήν δημοκρατία ἢ ἀπό δοῦλο

της οικονομίας, πού είναι στόν κομμουνισμό, σέ κοινωνική οντότητα μέ αποστολή, πού νά ξεπερνά τό θνητό σήμερα.

Ὁ ἔθνικοσοσιαλισμός θέλει νά κάνη τό ἄτομο νά σκέπτεται, γιά τό σύνολο καί κάτω ἀπ' αὐτό τό πνεῦμα ν' ἀγωνίζεται, γιά τήν καλύτερευσί τῆς θέσεώς του. Αὐτός ὁ ἔμμεσος τρόπος ἀτομικῆς ὠφελείας εἶναι μόνιμος καί σταθερός, ἐνῶ ὁ ἄλλος ὁ ἄμμεσος, κατά τόν ὅποιον τά ἄτομα ἀνταγωνίζονται μεταξύ τους, ρίχνοντας τό ἓνα τό ἄλλο, εἶναι προσωρινός καί γίνεται ἐπί ζημιά τοῦ κοινού συμφέροντος.

Ἡ πολιτική, γιά τόν ἔθνικοσοσιαλισμό – μολονότι συμβουλευέται τήν ἐπιστήμη καί ἀκολουθεῖ τά ἐπιστημονικά δεδομένα – δέν εἶναι ἐπιστήμη, εἶναι τέχνη. Ἀποστολή τῆς ἐπιστήμης εἶναι ἡ ἀνεύρεσις τοῦ ἀντικειμενικά ἀληθινοῦ. Ἀποστολή τῆς πολιτικῆς εἶναι ἡ πραγματοποίησις τοῦ ἔθνικα ὠφελίμου. Πρός ἐκπλήρωσιν αὐτῆς τῆς ὑψίστης ἀποστολῆς ὁ ἔθνικοσοσιαλισμός θέτει στή διάθεσι τῆς πολιτικῆς ὅλα τά μέσα, δίχως ἀπολύτως κανένα περιορισμό.

Ἡ φράσις, ὅτι στὸν ἀγῶνα γιά τό καλό τοῦ ἔθνους ἐπιτρέπονται τά πάντα, ἀποτελεῖ γιά τόν ἔθνικοσοσιαλισμό ἀξίωμα, πού θά τηρηθῆ μέχρι τέλους.

Ὁ ἔθνικοσοσιαλισμός, πιστεύει, ὅτι ἡ ἀνάθεσις τῆς ἐξουσίας δέν εἶναι ζήτημα γούστου. Τόν λαό πρέπει νά διοικοῦν ὄχι ἐκεῖνοι πού τοῦ ἀρέσουν, ἀλλά ἐκεῖνοι πού τόν ὠφελοῦν. Οἱ τελευταῖοι βλέποντας στήν ἐπιδίωξι τοῦ ἔθνικου συμφέροντος τήν ἱκανοποίησι ἐσωτρικῶν αἰτημάτων καί ἐπιταγῶν θεωροῦνται προσωπικότητες, καθόσον στήν ἔννοια τῆς προσωπικότητος ἐνυπάρχει πάντα τό ἡρωϊκόν στοιχεῖον τῆς θυσίας καί αὐταπαρνήσεως, γιά τό καλό τοῦ ἔθνους.

Στήν δημοκρατία οἱ ἀξίες αὐτές δέν μποροῦν ν' ἀνεθωβουν, γιατί εἶναι ἀδύνατο ν' ἀντιμετωπίσουν τήν κεφαλαιοκρατία καί τοὺς λαοπλάνους, πού μέ χειμαρρῶδη εὐγλωττία κατακλύζουν μέ ψέμματα καί κολακεῖες τό λαό, πού στό τέλος τόν ὑποτάσσουν στήν δημαγωγική

λαγνεία.

Οί προσωπικότητες στή δημοκρατία παραμερίζονται στο περιθώριο τῆς ἐθνικοπολιτικῆς ζωῆς καί ἀχρηστεύονται. Ἔτσι ὁ λαός, ἀφ' ἑνός μὲν δέν ὠφελεῖται ἀπό τὰ εὐεργετήματα, πού θ' ἀπεκόμιζε ἂν οἱ προσωπικότητες ἦταν ἐλεύθερες νά πάρουν τή θέσι πού δικαιοῦνται λόγῳ τῆς ὑπεροχῆς των, ἀφ' ἑτέρου δέ ζημιώνεται, γιατί ἡ διοικήσεις τῆς χώρας παραδίνεται στά ὑποχείρια τῆς κεφαλαιοκρατίας, πού πασχίζουν ν' αὐξήσουν τὰ πλουτοκρατικά προνόμια μειώνοντας τὰ λαϊκά δικαιώματα.

Δίνοντας στόν καθένα ἡ δημοκρατία ἀπό μιά ψήφο, νόμισε πῶς ἔλυσε τό πρόβλημα τῆς διακυβερνήσεως, ἐνῶ στήν πραγματικότητα δημιούργησε χίλια δύο ἄλλα δυσκολώτερα. Σάν σέ παρένθεσι ἀναφέρω ἐδῶ, ὅτι πολλές φορές ἡ δημοκρατία ἀγωνίζεται νά λύση προβλήματα, πού δέν θά ἐδημιουργοῦντο ἂν δέν ὑπῆρχε δημοκρατία.

Ἡ δημοκρατική κυβέρνησις δέν ἀναγνωρίζεται ἀπό τό σύνολο τοῦ ἔθνους, ἀλλά μόνο ἀπό ἐκείνους, πού ψήφισαν τό κόμμα πού κυβερνᾷ. Συνεπῶς δέν εἶναι κυβέρνησις ὀλοκλήρου τοῦ λαοῦ, ἀλλά κάποιας μερίδος αὐτοῦ. Ἐξ ἄλλου λαϊκή κυβέρνησις δέν εἶναι ἐκείνη, πού προέρχεται ἀπό τή σχετική πλειοψηφία τῆς καθολικῆς ψηφοφορίας, ἀλλά ἐκείνη πού στηρίζεται στή γενική πεποίθησι, ὅτι ἐργάζεται γιά τό ἐθνικό καλό. Καί ὅπωςδῆποτε οἱ δημοκρατικές κυβερνήσεις δέν ἀπολαμβάνουν καμμιάς τέτοιας γενικῆς πεποιθήσεως.

Οἱ δημοκρατικές κυβερνήσεις εἶναι νευρόσπαστα στά χέρια τῶν πλουτοκρατῶν, οἱ ἐπιθυμίες τῶν ὁποίων εἶναι γιά ἐκείνες διαταγές. Ἄφου λοιπόν μιά τέτοια κυβέρνησις ἐξουσιάζη τόν κρατικό ὄργανισμό, καταλαβαίνετε ὅτι τό κράτος χάνει τήν ἀνεξαρτησία του καί κατευθύνεται ἀνάλογα μέ τήν χρηματοκρατική ἰδιοτέλεια.

Ἡ δημοκρατία ἐξασθένησε τό κράτος καί ἀφαίρεσε ἀπ' αὐτό ὅ,τι τοῦ χρειάζεται γιά νά ἔχη γόητρο καί νά ἐμπνέη σεβασμό. Τό δημοκρατικό κράτος εἶναι ἕνας ἄψυχος καχεκτικός ὄργανισμός, πού παρακολουθεῖ τό καπι-

ταλιστικό ὄργιο χωρίς νά μπορῆ νά κάνη τίποτε μέ τήν ὠχρή καί ἀναιμική ἐξουσία, πού τοῦ ἀπέμεινε.

Ὁ ἐθνικοσοσιαλισμός, τουναντίον, πραγματοποιεῖ κράτος λαϊκόν, ἀλλά καί ἰσχυρόν, γιατί ἰσχυρά εἶναι καί τά συμφέροντα ἐναντίον τῶν ὁποίων στρέφεται, ὅταν ζητᾶ τήν κατάλυσι τῶν σάπιων δημοκρατικῶν θεσμῶν, πού τὰ ὑπηρετοῦν καί τήν ἀπαλλοτριῶσι τῶν ὑπερδικαιωμάτων τῶν λίγων, πρὸς ὄφελος τῆς ὀλότητος.

Στή δημοκρατία ὑπάρχουν ἄτομα ἢ ὁμάδες ἀτόμων, πού ἀγωνίζονται ἐπιδιώκοντας σκοπούς ἀντιθέτους πρὸς τοὺς κρατικούς. Τό γεγονός αὐτό κρίνεται ἀπαράδεκτον. Στόν ἐθνικοσοσιαλισμό, ὅλα βρίσκονται ὑποταγμένα στό κράτος, πού ἐκπληρῶνει ἐθνικούς σκοπούς καί πού ἀνά πᾶσαν στιγμὴν ἔχει τήν δύναμι νά ἐπιβάλλῃ τήν θέλησίν του.

Ὅ,τι εἶναι ὁ ἀρχηγός τῆς οἰκογενείας γιά τήν οἰκογένεια, εἶναι καί τό κράτος γιά τό λαό. Καί ὅπως ἕνας καλός πατέρας δέν θᾶβαζε ποτέ τόν ἕνα ἀδελφό νά δουλεύῃ γιά νά ταΐζῃ τόν ἄλλο, πού τεμπέλης θά καθότανε τρώγοντας ἀγαθὰ ξένων κόπων, ἔτσι καί ἕνα δίκαιο κράτος δέν θά ἀνεχότανε ποτέ τίς παρασιτικές τάξεις, πού ζοῦν σέ θάρος τῆς ἐργαζομένης κοινωνίας. Ἀπό αὐτή τήν ἄποψι τό δημοκρατικό κράτος δέν εἶναι καθόλου δίκαιο, διότι ὄχι μόνον ἀνέχεται τήν χρυσοκανθαρικὴ τάξι τῶν πλουτοκρατῶν, ἀλλά τήν συντηρεῖ καί τήν προστατεύει.

Ὁ κομμουνισμός ἐκήρυξε τόν ἀφανισμό τῶν τάξεων καί ἡ δημοκρατία τόν ἐξοντωτικὸ ἀνταγωνισμό τους. Ὁ ἐθνικοσοσιαλισμός ἀπορρίπτει αὐτὲς τίς δύο ἀντεθνικές ἀπόψεις περὶ τάξεων καί στὴ θέσι τοῦ ἀφανισμοῦ ἢ τῆς πάλης διδάσκει τήν συνεργασία, ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ κοινοῦ συμφέροντος.

Οἱ τάξεις δέν πρέπει νά καταργηθοῦν, γιατί ἐκτός τοῦ ὅτι κάτι τέτοιο εἶναι ἀφύσικο, ἀποτελοῦν στοιχεῖο προόδου ἐνόσον βέβαια συνεργάζονται μεταξύ τους. Ἀλλά δέν πρέπει καί νά συναγωνίζονται καταστροφικά. Ἡ πάλη τῶν τάξεων, πού διεξάγεται στὴ δημοκρατία δέν εἶναι παρά ἕνας οἰκονομικὸς ἐμφύλιος πόλεμος τὰ ἀποτε-

λέσματα του οποίου ακριβοπληρώνει ή πατρίς.

Ἐθνικοσοσιαλισμός ἐπιζητεῖ τὴν μόνιμη συνεργασία τῶν τάξεων, τὴν ὁποῖαν μπορεῖ νὰ ἐπιβάλῃ μόνον τὸ κράτος, γιατί μόνον αὐτὸ ἔχει τὴν δύναμι νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἑναρμόνισι τῶν ἀντιθέτων ταξικῶν συμφερόντων. Καλεῖται λοιπὸν τὸ κράτος, ἐν ὀνόματι τῆς ἐνότητος τοῦ ἔθνους, νὰ καθιερώσῃ σάν κοινωνικὸ θεσμὸ τὴν ταξικὴ ἀλληλεγγύη καὶ νὰ τὴν κατοχυρώσῃ νομικά.

Ἐθνικοσοσιαλισμός ὑποστηρίζει τὴν ὀργάνωσι τῶν οικονομικῶν συμφερόντων σέ μιὰ ἀδιάλυτη ἐνότητα καὶ τὴν ἐπιδιώκει διὰ τῆς ὁμαδοποιήσεως τῶν ταξικῶν συμφερόντων, σέ πλατεῖές κοινοπραξίες καὶ συνεταιρισμούς. Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου πετυχαίνει ἀκόμη τὴν ἐνότητα τῆς παραγωγῆς τὴν παρακολουθήσει καὶ τὸν σχεδιασμὸ τῆς, ὥστε ἡ διανομὴ τῶν ἀγαθῶν νὰ γίνεται μέ ἀπόλυτη δικαιοσύνη.

Ἡ οικονομικὴ ὀργάνωσις τοῦ ἔθνους θὰ ἀπελευθερώσῃ τὸ λαό, ἀπὸ τὴν οικονομικὴ βία τῶν πλουτοκρατῶν καὶ θὰ δημιουργήσῃ τὸ ἔθνικολαϊκὸ συνεταιριστικὸν κράτος, μέσα στό ὁποῖο οἱ παραγωγικὲς τάξεις θάχουν τὴν ἰδιαίτερη πολιτικὴ ἐκπροσώπησι, τὴν ὁποῖαν δικαιούνται καὶ τὴν ὁποῖα δέν ἔχουν, γιατί ἡ δημοκρατία παρέδωσε τὴν ἐξουσία στήν κεφαλαιοκρατία, πού ἐλέγχοντας τὰ πάντα καθοδηγεῖ τὴν ἔθνικὴ οἰκονομία ὅπως τὴν σμφέρει.

Για τὸν ἔθνικοσοσιαλισμὸ ἡ οἰκονομία δέν εἶναι ὑπόθεσις ἀτομικὴ, ἀλλὰ ἔθνικὴ καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὑποχρεώνει τὰ ἄτομα σέ προσυεννόησι καὶ συντονισμό θάσει ἐνός γενικοῦ σχεδίου ἔθνικῶν ἐπιδιώξεων. Ἐπομένως ὁ ἔθνικοσοσιαλισμός εἶναι κατὰ τῆς λιμπεραλιστικῆς οἰκονομίας, πού ἀπονέμει στό ἄτομο ἀπόλυτη κυριαρχία, ἐπὶ τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων καὶ του ἐπιτρέπει νὰ προβαίνει σέ οικονομικὲς πράξεις, δίχως νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τίς ἐπιπτώσεις τους πάνω στήν συνολικὴ οἰκονομία τοῦ ἔθνους.

Ἐθνικοσοσιαλισμός ἐπιθυμεῖ προπάντων νὰ δώσῃ στό ἄτομο τὴν συνείδησι τῆς λειτουργίας, πού ἐπιτελεῖ

σάν οικονομική μονάς και νά τό κάνη νά ἐνεργῇ ὄχι ἀπρογραμματίιστα και ἐγωϊστικά, ἀλλά στά πλαίσια ἑνός προγράμματος και μέ ἀλτρουισμό.

Ἐθνικοσοσιαλισμός εἶναι ἐπιπλέον και ἐναντίον τῆς μαρξιστικῆς οικονομίας, διότι ἀναγνωρίζει ὡς ἀναφαίρετο ἀγαθό τήν ιδιωτική ιδιοκτησία και διότι πιστεύει στήν ἀξία τῆς ἀτομικῆς πρωτοβουλίας. Παραδέχεται, δηλαδή, ὅτι ἀπαιτεῖται γιά τήν λειτουργία τῆς ιδιωτικῆς οικονομίας τήν ὁποίαν ὅμως ὀργανώνει κατάλληλα και διά τοῦ κράτους ἐπιτηρεῖ τήν ἐξέλιξί της.

Ἡ ὀργάνωσις τῆς ιδιωτικῆς οικονομίας εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἐχθρός τῆς κεφαλαιοκρατίας, ἡ ὁποία ἀναπτύσσεται εὐκόλα μέσα στήν οικονομική ἀναρχία τῆς δημοκρατικῆς κοινωνίας. Στήν ὀργανική διάρθρωσι τῆς οικονομίας θεμελιώδη και βασική θέσι κατέχει ὁ συνεταιρισμός, ὁ ὁποῖος ἀφορᾷ ἀποκλειστικά οἰκονομικές σχέσεις, μή δυνάμενος νά ἐπεκταθῆ σέ ἄλλους τομεῖς τῆς λαϊκῆς δραστηριότητος.

Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τήν δημοκρατία και τόν κομμουνισμό, πού οὐσιαστικά ἀποτελοῦν κεφαλαιοκρατικά συστήματα, ὁ ἐθνικοσοσιαλισμός εἶναι σοσιαλιστικός. Καί κάτι παραπάνω εἶναι ἐργατοκρατικός.

Ἐάν σοσιαλισμός σημαίνει κοινωνική δικαιοσύνη, τότε ὁ ἐθνικοσοσιαλισμός εἶναι πέρα γιά πέρα σοσιαλιστικός, χωρίς βέβαια νά μοιάζη καθόλου μέ τούς σοσιαλιστές πού ξέρουμε και οἱ ὁποῖοι μπερδεψαν τόν σκοπό, μέ τά μέσα. Σκοπός εἶναι ἡ κοινωνική δικαιοσύνη και μέσο — ὄχι μόνον — ἡ κρατικοποίησις. Ἀλλά ἀπό τήν στιγμή πού μιᾶ ὁποιαδήποτε ιδιωτική ἐπιχειρήσις πράγει τήν ἰδέα τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης, τότε γιά ποιό λόγο νά κρατικοποιηθῆ; Ὡστόσο, οἱ ψευτοσοσιαλιστές σάν μαινόμενοι ταῦροι βλέπουν στίς ιδιωτικές ἐπιχειρήσεις κόκκινα πανιά και τίς κρατικοποιοῦν, μέ ἀποτελεσμα ἐξαιρετικά ὠφέλιμες ἐπιχειρήσεις νά χρεωκοποῦν ἀφίνοντας πίσω τους δείγματα διοικητικῆς ἀνεπαρκείας και σκανδάλων.

Ἐθνικοσοσιαλισμός δέν ἐνδιαφέρεται γιά τό ποιός

θάχη τό κεφάλαιο, ἀλλά γιά τό πῶς θά χρησιμοποιηται τό κεφάλαιο.

Ἄρα δέν εἶναι ὑπέρ τῆς γενικῆς καί ἄνευ λόγου κρατικοποιήσεως τῶν μέσων παραγωγῆς. Τήν κρατικοποίησι πού πολλοί τήν βλέπουν σάν θαυματουργό φάρμακο ὁ ἐθνικοσοσιαλισμός τήν ἀντιμετωπίζει, γιά κάθε θέμα καί σέ κάθε περίπτωσι χωριστά, ἐξετάζοντας προσεκτικά τούς συγκεκριμένους λόγους, πού προβάλλονται καί ἄν τό κρίνη ἀναγκαῖο ἤ σκόπιμο τήν πραγματοποιεῖ, ποτέ ὁμως σάν ἀόριστο καί γενικό μέτρο, ἀλλά πάντα σάν εἰδική καί ἀτομική ἐφαρμογή.

Ἡ στάσις του αὐτή ὑπαγορεύεται ἐκ τῆς πεποιθήσεως, ὅτι τίποτε δέν ἐγγυᾶται, πῶς ἕνας γραφειοκρατικός μηχανισμός θά διαχειρισθῆ καλύτερα τό κεφάλαιο, ἀπό ἕνα ὑπεύθυνο πρόσωπο πού συναισθάνεται τά καθήκοντά του ἀπέναντι τῆς κοινωνίας καί τοῦ ἔθνους. Ὁ ἐθνικοσοσιαλισμός ἐμπιστεύεται στά πρόσωπα, ἀφοῦ πρῶτα ἐξασφάλισή τόν καθώς πρέπει ἔλεγχο τῶν πράξεών τους. Ἐπ' αὐτοῦ στή μέν δημοκρατία, θριαμβεῦει ἡ τυραννία τῆς ἀσυδοσίας τῶν συμβουλίων καί τῶν ἐπιτροπῶν. Στόν δέ κομμουνισμό, ἡ δικτατορία τῶν ἀνεξελέγκτων κομματικῶν ἐπιτροπῶν.

Τά εἰσοδήματα πού ἀποκτῶνται μέ τήν ἐντιμη ἐργασία εἶναι ἱερά καθαγιασμένα ἀπό τόν ἰδρώτα, πού κατεβλήθη γιά τήν ἀπόκτησί τους. Ὁμοίως καί ἡ περιουσία, πού σχηματίσθηκε κατ' αὐτόν τόν τρόπον, πρέπει νά εἶναι σεβαστή.

Ὁ ἐθνικοσοσιαλισμός ὑπόσχεται νά διαφυλάξῃ αὐτές τίς περιουσίες ἀπό τόν μαρξισμό πού ἐτοιμάζει τήν ἐκμηδένισί τους καί ἀπό τόν καπιταλισμό πού τίς ὑπονομεύει καί τίς λεηλατεῖ. Ἐχοντας ὁ ἐθνικοσοσιαλισμός ὡς ἀρχή τῆς κοινωνικῆς του ἠθικῆς τό ἀξίωμα «Ὅποιος δέν δουλεύει δέν τρώει» δηλώνει, ὅτι θά προστατεύσῃ τούς κεφαλαιούχους καί ὅτι θά κτυπήσῃ τούς κεφαλαιοκράτες, τούς ὁποίους εἶναι ἀποφασισμένος νά τσακίσῃ μέχρι ἑνός περιουσιακά καί προσωπικά.

Στόν ἐθνικοσοσιαλισμό ἡ τύχη τῶν πλουτοκρατῶν εἶ-

να ἴδια μέ τήν μοῖρα τῶν κομμουνιστῶν.

Πιό πάνω μίλησα γιά ἑνιαῖο κόμμα, καί νομίζω, ὅτι πρέπει νά ἐξηγήσω περί τίνος πρόκειται.

Ἡ δημιουργία τοῦ ἑνιαίου κόμματος πηγάζει ἐκ τῆς ἀληθείας, ὅτι τό πολιτικό ἰδεῶδες τοῦ ἔθνους εἶναι ἑνιαῖο καί κοινό. Συνεπῶς ὁ ἐθνικοσοσιαλισμός, σάν ὑγιές κοινωνικό σύστημα ἢ πολιτεῦμα ἄν προτιμᾶτε τήν λέξι, ὤφειλε ν' ἀρνηθῆ τόν λαοφθόρο δημοκρατικό πολυκομματισμό, πού κατακομματιάζει τό πολιτικό πιστεύω τοῦ λαοῦ καί ν' ἀντικαταστήσῃ τό πλῆθος τῶν κοινοβουλευτικῶν κομμάτων, δι' ἑνός καί μοναδικοῦ κόμματος πού θ' ἀποτελῆ τήν μόνιμη ἔκφρασι τῆς πολιτικῆς συνειδήσεως τοῦ ἔθνους.

Τό μοναδικό αὐτό κόμμα δέν ὀργανώνεται ἐκ τῶν κάτω καί βάσει τῆς ἀρχῆς τῆς πλειοψηφίας, ὅπως τά δημοκρατικά, ἀλλά ἐκ τῶν ἄνω καί δι' ἐκλεκτικῆς ἀναδείξεως. Οἱ ὀπαδοί του, ὄντες φορεῖς ἰδεολογικῆς πίστεως, ἠθικῆς καί τρόπου ζωῆς, δέν μποροῦν νά συγκριθοῦν μέ τόν συρφετό τῶν ὀπαδῶν τῶν ἄλλων κομμάτων, πού ἄγονται καί φέρονται ἀπό τούς δημοκόπους, πού μπαίνουν μπροστά στήν ἀγέλη τοῦ ὄχλου τῶν δημοκρατικῶν πολιτικῶν παρατάξεων.

Τό ἑνιαῖον κόμμα δέν μαζεύει τά μέλη του, ἀλλά τά διαλέγει διότι σάν ἀνώτερη πολιτική ὀργάνωσις πού εἶναι, ἐπιθυμεῖ νά περιλάβῃ πρόσωπα ἠῤῥημένου θάρρους καί ἀποφασιστικότητος, ἔτοιμα νά προσφέρουν θυσιές καί ὄχι νά ζητήσουν ὀφέλη. Αὐτά τά μέλη πού διαπνέονται ἀπό τήν πίστι τῶν κοινῶν ἰδεῶδῶν εἶναι ἱεραρχικά συγκροτημένα καί ἐνταγμένα σ' ἓνα πειθαρχημένο σύνολο, πού μέ θέλησι καί τάξι βαδίζει συνειδητά τόν δικό του δρόμο.

Ἐκτός ἀπό τούς πολιτικούς σκοπούς τό κόμμα ἀφιερώνει σοβαρές προσπάθειες, στήν πολύπλευρη διαπαιδαγώγησι τῶν στελεχῶν του καί ἰδιαίτερα τῆς νεολαίας, ἀπό τήν ὅποιαν θά ἀναδειχθοῦν οἱ μέλλοντες ὀδηγοί τοῦ ἔθνους. Ἀλλά πάνω ἀπ' ὅλα, αὐτό τοῦτο τό κόμμα φροντίζει γιά τήν διάπλασι γενναίων χαρακτήρων ἱκανῶν ν'

ἀντέχουν στίς σκληρές δοκιμασίες τῶν ἀγῶνων, νά δαμάζουν μέ ἀτσαλίνη θέλησι τά πάθη καί νά βλέπουν στήν πάλη τήν ὠραιότητα τῆς ζωῆς.

Αὐτά τά μέλη ἀξιολογοῦνται βάσει ἐνός λεπτομεροῦς συστήματος παρακολουθήσεως καί ἐλέγχου, εἰς τρόπον ὥστε ἡ διαδοχή ἐπὶ τῶν ἀξιωμάτων νά εἶναι ἀδιάλειπτη καί νά γίνεται μέ κριτήριο τόν πατριωτισμό καί τήν πολιτική εὐφυΐα.

Οἱ σχέσεις κόμματος καί κράτους εἶναι ἀπλές. Τό κράτος ἐμψυχώνεται ἀπό τίς ἀρχές τοῦ κόμματος, τό ὁποῖον βρίσκεται μέσα στό κράτος σάν νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου. Μία τόσον σπουδαία ἰδιότης οὐδέποτε ἀπενεμήθη, ὑπό τῆς δημοκρατίας στά κόμματά της καί οὔτε ἦταν δυνατό ν' ἀπενεμήθῃ, διότι ἐκεῖνα δέν ἐπιθυμοῦν νά υποβληθοῦν σ' ὁποιοδήποτε εἶδος τάξεως.

Ἡ ἡγεσία τοῦ κόμματος ἀποτελεῖ τήν κυβέρνησι τοῦ κράτους. Στούς κόλπους αὐτῆς τῆς κυβερνήσεως, πού ἐπικρατεῖ τό καλύτερο πνεῦμα ἀμοιβαίας κατανοήσεως καί συνεργασίας, συζητεῖται ἐλεύθερα κάθε σκέψις καί ἀκούγονται μετά προσοχῆς οἱ διαφορετικές γνώμες. Στό τέλος παίρνεται ἡ ἀπόφασις, ἀφοῦ προηγουμένως καταστή σαφές σ' ὅλους τό ὀρθόν καί ὄχι αὐθαίρετα μέ τήν ἀνισόρροπη μέθοδο τῶν περισσοτέρων, τῆς πλειοψηφίας.

Ἐπιτίθεται, ὅτι εἶναι αὐτονόητος ὁ σημαντικός ρόλος τοῦ ἀρχηγοῦ ὁ ὁποῖος, ἔχοντας λόγῳ τῆς θέσεώς του ἐπίγνωσι ὅλων τῶν πολυπλόκων διακλαδώσεων τῆς γενικῆς κυβερνητικῆς πολιτικῆς, ἀποφασίζει ὀριστικά καί ἀμετάκλητα.

Ἡ ἀντιπολίτευσις στόν ἐθνικοσοσιαλισμό εἶναι ἐσωτερική. Φυσικά ὁμως δέν μπορεῖ νά χαρακτηρισθῇ σάν ἀντιπολίτευσις μέ τήν δημοκρατική ἔννοια τοῦ ὄρου, γιατί ἐκεῖνοι πού τήν κάνουν βρίσκονται μέσα στήν κυβέρνησι, στήν ἐξουσία δηλαδή καί ἐνδιαφέρονται γιά τό καλό τοῦ λαοῦ. Ἐνῶ στήν δημοκρατία οἱ ἀντιπολιτευόμενοι εἶναι ἔξω ἀπό τήν κυβέρνησι καί ἐνδιαφέρονται, πρωτίστως καί ἀποκλειστικῶς, νά τήν διώξουν γιά νά

καταλάβουν τήν ἀρχή.

Στήν μία λοιπόν περίπτωσι, ἡ ἀντιπολίτευσις διεξάγεται σάν καλοπροαίρετος κριτικός διάλογος, πού ἀποσκοπεῖ στήν ὠφελιμώτερη ἐξυπηρέτησι τοῦ κοινοῦ συμφέροντος. Καί στήν ἄλλη, σάν ἐξωτερική ἀντίδρασις, πού ἀποβλέπει στήν φθορά καί στήν πτῶσι τῆς κυβερνήσεως.

Τό σύστημα πού ἐφαρμόζει ὁ ἐθνικοσοσιαλισμός, γιά ν' ἀποτρέψη τήν στενοκέφαλη μονολιθικότητα καί νά κατοχυρώσῃ τήν καλῶς ἐννοουμένη ἐλευθερία τῆς γνώμης, μοιάζει ἀρκετά μέ ὅ,τι γίνεται στόν στρατό, ὅπου οἱ ἀποφάσεις παίρνονται ἀπό τόν ἀρχηγό, μετά τήν σύσκεψη στήν ὁποίαν ἀκούγονται οἱ ὑπεύθυνες ἀπόψεις τοῦ καθενός κατωτέρου. Δέν πιστεύω ἀσφαλῶς νά ἰσχυρισθῇ κανεῖς στά σοβαρά, ὅτι ἕνας στρατιωτικός διοικητής μπορεῖ ν' ἀποφασίσῃ παράλογες πράξεις καί πολύ περισσότερο νά ζητήσῃ ἀπό τούς ὑφισταμένους του τήν ἐκτέλεσί τους καί αὐτοί νά τίς ἐκτελέσουν. Τουναντίον, κάτι παρόμοιο δέν εἶναι σπάνιο στή δημοκρατία, ὅπου ἡ λεγόμενη ἀντιπολίτευσις ὑποδέχεται μέ ἐνθουσιασμό τίς κυβερνητικές ἀνοησίες καί ὅ,τι ἐπιζήμιο προέρχεται ἀπό ἐκεῖ.

Τό ἐνιαῖο κόμμα συσχετιζόμενο μέ τά δημοκρατικά κόμματα δυνατόν νά θεωρηθῇ ἀντικόμμα, καθόσον δέν ἔχει ἰδιαίτερα συμφέροντα, ἀλλά τά συμφέροντα τοῦ ἔθνους εἶναι καί δικά του. Δυνατόν ὅμως νά θεωρηθῇ καί ὑπερκόμμα, καθόσον ἀνήκει σ' ὀλόκληρο τό ἔθνος καί ὄχι σέ μιά μερίδα τοῦ λαοῦ, τόν ὁποῖον ἐξετάζει σάν ὀργανική ὀλότητα καί ὄχι σάν ἄσχετο ἄθροισμα ἀτόμων.

Ἐθνικοσοσιαλισμός πιστεύει, ὅτι τό ἐνιαῖο κόμμα εἶναι ἕνα μεγάλο καλό, πού θά μᾶς σώσῃ ἀπό πολλά μεγάλα κακά.

Τό ἐθνικοσοσιαλιστικό κίνημα εἶναι προοδευτικόν χωρίς αὐτό νά σημαίνῃ, ὅτι δέχεται ὅ,τι καινούργιο παρουσιάζεται. Τό νά κάνῃ κάτι τέτοιο εἶναι σφαλῆρό, γιὰτί ἀπό ἐκεῖνα πού καθημερινά φθάνουν τά λιγώτερα εἶναι πρόοδος καί τά περισσότερα ἐκφυλισμός. Ἐθνικοσοσιαλισμός ἔχει τήν δύναμι νά μαντεύῃ τήν σωστή

κατεύθυνσι τῆς προόδου καί νά τήν ἀκολουθῆ. Παράλληλα ὅμως δέν ἀρνεῖται τό παρελθόν καί τήν παράδοσι, πού σέ κάθε εὐκαιρία τιμᾶ κατά τόν ἀνάλογο τρόπο.

Ἡ νοσταλγική ἀναπόλησις τῶν περασμένων εἶναι, γιά τόν ἔθnikοσοσιαλισμό, τό καλύτερο κομμάτι τῆς συναισθηματικῆς του ὑπάρξεως.

Οἱ λαοί ὀφείλουν νά διατηροῦν στήν ψυχῆ τους ζωντανή τήν εἰκόνα τῶν θρυλικῶν μορφῶν τοῦ ἔθνους, ὄχι μόνον ἀπό ἠθική ὑποχρέωσι, ἀλλά καί ἀπό τήν σκοπιμότητα τοῦ παραδειγματισμοῦ τῶν μεταγενεστέρων γενιῶν. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὁ ρεαλιστικός χαρακτήρας τοῦ ἔθnikοσοσιαλισμοῦ πέτυχε νά πραγματοποιήσῃ, σέ ἓνα καί τό αὐτό σύστημα τήν δημιουργική συνύπαρξι τῶν ὀφελίμων καί χρησίμων στοιχείων τῆς προόδου καί τῆς συντηρήσεως, δίχως νά υπερβάλλεται ἢ μία ἢ νά ὑποτιμᾶται ἢ ἄλλη.

Ἄν θά μοῦ ζητοῦσαν ν' ἀποδώσω μέ μία καί μόνη λέξι τό σύνθετο νόημα τοῦ ἔθnikοσοσιαλισμοῦ, ὅπωςδήποτε θά χρησιμοποιοῦσα τήν λέξι ἀγών. Ἀντιλαμβανόμεστε τόν ἀγῶνα, σάν τήν ἐνεργητικώτερη κατάφασι τῆς ζωῆς καί πιστεύουμε, ὅτι ὅσοι τόν ἀρνοῦνται χάνουν τά δικαιώματά τους σ' αὐτή, πού οὐδέποτε ὑπῆρξε φιλανθρωπική ἐλεημοσύνη, ἀλλά πάντα ἦταν ἀγωνιστική κατάκτησις.

Ὁ ἔθnikοσοσιαλισμός εἶναι ἓνα κίνημα, γιά τοὺς ἀνθρώπους τῆς δράσεως. Ἐπομένως, δέν πρόκειται ποτέ νά δοῦμε νά πυκνώνεται ἀπό ἐκείνους, πού εἴτε λόγῳ χαρακτήρος, εἴτε λόγῳ διαπαιδαγωγήσεως, συνῆθισαν στήν ἀκίνησι, στόν σκεπτικισμό καί στήν ἀμφιβολία. Αὐτοὶ δέν θ' ἀκολουθήσουν ποτέ τόν ἔθnikοσοσιαλισμό, ἀλλά καί δέν θά τόν καταλάβουν.

Ἐπειδὴ ὁ ἀγών ἀποτελεῖ τήν πεμπτούσι τοῦ κινήματος εἶναι πολύ πιθανόν νά μᾶς κατηγορήσουν γιά φιλοπολέμους. Πρέπει λοιπόν νά καθορίσουμε, ἀπό τώρα καί γιά πάντα, τήν στάσι μας ἀέναντι τῆς εἰρήνης. Ὑποστηρίζουμε τήν εἰρήνη, ἐνόσον αὐτή ὀφελεῖ τό ἔθνος καί ποτέ ἄλλοτε, διότι ἐάν τήν ὑποστηρίζαμε, ὅταν ἐκείνη θά τό

ἐβλαπτε, τότε ἡμεῖς δὲν θά εἶμαστε φίλοι τῆς εἰρήνης. ἀλλὰ θύματα τῆς εἰρήνης. Θέλουμε τὴν εἰρήνην, ἀλλὰ ὄχι μὲ ὁποιοδήποτε ἀντάλλαγμα καὶ προπάντων ὄχι μὲ ἀντάλλαγμα τὴν πατρίδα ἢ τὴν τιμὴ τοῦ ἔθνους.

Ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος γιὰ νὰ ζῆ εἰρηνικὰ τὸ ἔθνος, εἶναι νὰ παρέχῃ συνεχεῖς ἀποδείξεις στοὺς ἐχθροὺς του, ὅτι εἶναι σὲ θέσι νὰ κερδίσῃ ἕνα πόλεμο μὲ αὐτοὺς. Χωρὶς ἄλλο ἢ φράσις «έτοιμάζου γιὰ πόλεμο, γιὰ νάχῃς εἰρήνην» εἶναι μιὰ σοφία δοκιμασμένη στὴν πολιτικὴ πράξι. Ἡ εἰρήνη δὲν διασφαλίζεται μὲ ἀνίσους ἀφοπλισμοὺς, ἀλλὰ μὲ ἴσους ἐξοπλισμοὺς. Συνεπῶς ὁ εἰρηνικὸς βίος τῶν λαῶν, σὲ πείσμα κάθε ἀντίθετης γνώμης, ἀπαιτεῖ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ δυναμισμοῦ τοῦ ἔθνους, πού ἐκδηλώνεται διὰ τῆς στρατιωτικῆς του ἰσχύος.

Χρειαζόμαστε ἰσχυρό στρατό, πρῶτα γιὰ τὴν ἐγγύησι τῆς εἰρήνης καὶ ὕστερα γιὰ τὴν νίκη τοῦ πολέμου.

Ἡ μόνη ἀξιοπρεπὴς καὶ παραδεκτὴ εἰρήνη εἶναι ἐκείνη, πού στηρίζεται στὴν ἰσορροπία τῶν δυνάμεων. Ἡ ἄλλη, πού σήμερα προπαγανδίζεται, εἶναι ἀπαραδέκτη καὶ ὑποκριτικὴ. Ἀπαραδέκτη, διότι ἀποτελεῖ τὸ ἰδεολογικὸ καταφύγιον τῶν δειλῶν καὶ ἀδυνάτων. Καὶ ὑποκριτικὴ, διότι κρύβει τὰ ἐπεκτατικὰ σχέδια τῶν ἐπιθετικῶν λαῶν, πού βλέπουν σ' αὐτὴν τὸν ἀναγκαῖο παράγοντα, γιὰ τὴν ἀπόκτησι τῆς ὑπεροπλίας σὲ θάρος τῶν ἄλλων, πού ἔχουν τὴν ἡλιθιότητα, ἐν ὀνόματι τῆς εἰρήνης, νὰ παραμελοῦν τὴν πολεμικὴν τοὺς προπαρασκευή.

Τὸ κλειδί τῆς λύσεως τῶν πολιτικῶν προβλημάτων εἶναι ἡ δύναμις πού ἐνυπάρχει ἔστω ὑπολανθάνουσα σὲ κάθε πολιτικὴ σχέσι. Ἀναντίρρητα, στὴν πολιτικὴ, ἡ δύναμις ἐλλοχεύει καὶ εἶναι ἐκείνη πού τελικὰ κανονίζει τίς διαφορὰς μεταξὺ τῶν ἔθνων. Ὅταν ἡ πολιτικὴ ἐκδηλώνεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο παίρνει τὴν πιὸ εἰλικρινῆ μορφή της καὶ λέγεται πόλεμος.

Οἱ λαοί, οἱ ὁποῖοι δὲν μεριμνοῦν γιὰ τὸν ἐξοπλισμὸν τοὺς ἀποτελοῦν συνεχῆ πρόκλησι γιὰ πόλεμο. Ἐμπλεκόμενοι δὲ κάποτε ὑποχρεωτικά σ' αὐτὸν θά ἠττηθοῦν, γιὰτὶ ἦταν ἀνέτοιμοι καὶ θά ὑποταγοῦν σ' ἕνα ἀντίπαλο

περισσότερο ρεαλιστή και λιγώτερο όνειροπαρμένο. Τά έθνη, πού είναι σε θέσι νά κερδίσουν ένα πόλεμο, είναι σε θέσι και νά τόν αποφύγουν. Στίς άλλες περιπτώσεις – άσκησις πολιτικής δίχως δυναμικό υπόβαθρο – ή πολιτική μοιάζει μέ φιλολογία και οί διπλωματικές επαφές μέ προσχηματικές συζητήσεις, πού τό πολύ καθυστερώντας τό τέλος έντείνουν και παρατείνουν τήν άγωνία.

Ή πολιτική μιās χώρας, πού από άδυναμία δέν μπορεί νά προσφύγη στή βία, είναι πολιτική παραχωρήσεων, ταπεινώσεων και προσβολών. Ή ιστορία μάλιστα βριθεί από παραδείγματα έθνών, πού έκαναν κακή πολιτική, γιατί δέν είχαν καλό στρατό. Ειδικώς για μās ό στρατός είναι ή άναπνοή του έθνους και ή ζωντανή έκφρασις τής έλληνικής δόξης. "Όσοι λοιπόν τόν κατηγορούν είναι άνάξιτοι τής έλληνικής όνομασίας και πρέπει ν' αποβληθούν εκ τής έθνικής οικογενείας, σάν στιγματισμένοι προδότες.

Μέλλω νά εκθέσω πάλιν ένα θέμα, πού άπροκάλυπτα έτέθη από άλλους στήν πραγματικότητα. Πρόκειται για τίς σχέσεις στρατιωτικών-πολιτικών, πού από τόν καιρό τής επανάστασεως δέν έχουν άκόμη εξομαλυνθῆ, καθόσον εξακολουθοούν οί μέν νά ύπηρετοούν τήν πατρίδα, οί δέ τήν δημοκρατία.

Ή απαγόρευσις τής επεμβάσεως τών στρατιωτικών στή πολιτική είναι μιá καλή άρχή, πού πρέπει νά τηρηται υπό τήν προϋπόθεσι τής άμοιβαιότητας. Νά μήν επεμβαίνουν δηλαδή και οί πολιτικοί στόν στρατό, πρᾶγμα τό όποιον δέν γίνεται, διότι εκείνοι επιζητοούν από πολύ παλιά και για γνωστούς λόγους τόν έλεγχο του στρατου άπέναντι του όποιου πάντα δυσπιστοούν.

Οί πολιτικοί, μέ τίς επεμβάσεις πού κάνουν, επιδιώκουν νά μετατρέψουν τούς στρατιωτικούς από στρατιώτες τής πατρίδος, σε μισθοφόρους, τής δημοκρατίας. Πρός τόν σκοπόν αυτόν κατώρθωσαν νά νομιμοποιήσουν τήν πολιτική έξουσία, επί τών άνωτάτων στελεχών του στρατεύματος, καθώς και επί ό,τι άλλου ζωτικου άφορᾶ τή λειτουργία του.

Παρ' ὅλα αὐτά ὁμως ὁ διαβρωτικός πλουτοδημοκρατισμός, πού σάν ἠθική κηλίδα ἀπλώθηκε στή δημοσία ζωή, δέν ἐπέτυχε, εὐτυχῶς γιά τό ἔθνος, νά διεισδύσει στόν στρατό, στόν ὁποῖον κυριαρχοῦν ἀκόμη οἱ ἀρετές πού γιά τούς πολιτικούς δέν ἔχουν καμμίαν ἀξία.

Ἡ βαθύτερη αἰτία τῆς ἀντιθέσεως στρατιωτικῶν-πολιτικῶν βρίσκεται στή φιλοπατρία τῶν στρατιωτικῶν. Οἱ στρατιωτικοί πολιτεύονται γιά τήν Ἑλλάδα, ἐνῶ οἱ πολιτικοί πολιτεύονται γιά τό κόμμα τους, τά συμφέροντα τοῦ ὁποίου, ὄντας ἀντίθετα πρός τά συμφέροντα τῆς πατρίδος, φέρουν μοιραῖα τούς στρατιωτικούς σέ σύγκρουσι μέ τούς πολιτικούς. Ἡ σύγκρουσις αὐτή θά πάψει ὑφισταμένη, ἐάν οἱ στρατιωτικοί γίνουν προδότες ἢ ἐάν οἱ πολιτικοί γίνουν πατριῶτες.

Οἱ πολιτικοί ζοῦν πουλῶντας ἐκεῖνο γιά τό ὁποῖο πεθαίνουν οἱ στρατιωτικοί. Αὐτό πιστεύω καί εἰς ἐκείνους, πού θά ποῦν ὅτι εἶμαι στρατοκράτης ἔχω ν' ἀπαντήσω τοῦτο. Ἄν χαρακτηρίζονται στρατοκράτες οἱ θαυμαστές τῆς στρατιωτικῆς ιδέας, πού ἐνσαρκῶνει τό «θνήσκειν ὑπέρ πάτρης» τότε ἀποδέχομαι ἀμέσως τόν χαρακτηρισμό.

Κλείνοντας ἐδῶ τουλάχιστον αὐτό τό θέμα, θέλω νά πῶ ἀκόμη κάτι. Ἐπειδή τά γεγονότα ἔγιναν ξεκάθαρα νομίζω, ὅτι ἐπιτέλους ὀφείλουν οἱ στρατιωτικοί νά διερωτηθοῦν, ὡς πότε θά ἀνέχονται τήν ἄνομη κυριαρχία τῶν κακοποιῶν πολιτικῶν, πού καταστρέφουν τήν πατρίδα. Τό ἔθνος περιμένει μιάν ἀπάντησι. Τό ἔθνος ἀπαιτεῖ μιάν ἀπάντησι.

Ξέρω ὅτι δέν εἶναι νά κάνῃ ὁ στρατός πολιτική, ἀλλά τό ἔθνος ἔχει ἀνάγκη ἀπό πολιτικούς μέ στρατιωτική συνείδησι, πού ὅπως οἱ στρατιωτικοί θά τοποθετήσουν τήν Ἑλλάδα ὑπεράνω ὅλων. Πρέπει λοιπόν ὁ στρατός νά ὑποστηρίξῃ τούς πολιτικούς, πού σκέφτονται κατ' αὐτόν τόν τρόπον, διότι ἔτσι ὑπερασπίζει τήν ἔθνικὴν Ἑλλάδα. Ἄλλὰ καί αὐτοί οἱ πολιτικοί, στήν ὑποστήριξι τοῦ στρατοῦ θά βλέπουν τήν πολυτιμότερη περγαμηνή πατριωτισμοῦ, καθόσον ἐκεῖ πού βρίσκεται ὁ στρατός βρίσκεται ἡ

Ἑλλάς.

Ἀπό τήν ἀρχή δήλωσα, ὅτι ἀρνοῦμαι τήν δημοκρατία, τά κόμματα καί τίς ἐκλογές μέ τό δημοκρατικό τρόπο. Δήλωσα ἀκόμη ὅτι πιστεύω στόν ἐθνικολαϊκό ὀλοκληρωτισμό. Μέ τήν εὐκαιρία αὐτή πρέπει νά δείξω τήν ἀντίθεσι ὀλοκληρωτισμοῦ – δικτατορίας, γιατί ἐνδεχομένως πολλοί νά ἔχουν τήν πλανημένη ἀντίληψι, ὅτι ὀλοκληρωτισμός καί δικτατορία εἶναι τό ἴδιο πρᾶγμα ἢ τουλάχιστον, ὅτι τό ἓνα προϋποθέτει τό ἄλλο. Μέ ἀποτέλεσμα νά ὑποθέτουν κακῶς, ὅτι ὁ ὀλοκληρωτισμός εἶναι δικτατορία ἢ πλησιάζει πρὸς τά ἐκεῖ.

Καί πρῶτα ἀπ' ὅλα, ἄς κυτάξουμε τό ζήτημα κατάμματα. Τί εἶναι ὀλοκληρωτισμός καί τί εἶναι δικτατορία;

Ὅταν οἱ κεφαλαιοκράτες διαπιστώσουν, πῶς τό ποτῆρι τῆς λαϊκῆς ὑπομονῆς ξεχειλίσε καί ὅτι οἱ πατριωτικές δυνάμεις, πού βρίσκονται μέσα στό λαό ἐτοιμάζονται ν' ἀνατρέψουν τόν ἀντιλαϊκό πλουτοδημοκρατισμό, τότε ἀναθέτουν ὅλη τήν ἐξουσία σ' ἓνα πρόσωπο πού ἐλέγχουν καί τούς εἶναι πιστό. Ἔτσι γεννιέται ἡ δικτατορία τό τελευταῖο χαρτί τοῦ καπιταλισμοῦ, πού ἀπεγνωσμένα πετάει πάνω στήν κοινωνία ἐλπίζοντας, ὅτι κάτω ἀπό τήν δικτατορική βία τοῦ ἀπολυταρχισμοῦ θά καταπνιγοῦν οἱ λαϊκές διεκδικήσεις καί θά συνεχισθῇ ἡ πλουτοκρατική ἐμετάλλευσις.

Στήν δικτατορία ἀλλάζει μόνον τό σχῆμα τῆς κρατικῆς διοικήσεως. Δέν ἐπέρχεται καμμιά ἄλλη μεταβολή, οὔτε στήν κοινωνική, οὔτε στήν οἰκονομική τάξι τῶν πραγμάτων, πού ἐφόσον μένουν ἀμετάβλητες διατηρεῖ ἡ χρηματοκρατία τήν προνομιοῦχο θέσι της καί ἐξακολουθεῖ τό λαοεκμεταλλευτικό ἔργο της, μέ περισσότερη ἔντασι, γιατί τώρα προστατεύεται ἀπό ἓνα κράτος, πολύ πιό ἰσχυρό ἀπ' ὅ,τι ἦτανε τό κοινοβουλευτικό.

Οἱ μεταπτώσεις ἀπό τόν κοινοβουλευτισμό στή δικτατορία καί τανάπαλιν, δέν φέρνουν κοινωνική ἀλλαγῇ, γιατί ἡ δικτατορία καί ὁ κοινοβουλευτισμός εἶναι ἀπλῶς δύο διάφοροι τρόποι διακυβερνήσεως, πού ἀρμόζουν καί ἐξυπηρετοῦν τό ἴδιο κοινωνικό σύστημα: τήν δημοκρα-

τία.

Ἡ δημοκρατία εἶναι ἓνα πολίτευμα, στό ὁποῖο ἡ διοίκησης γίνεται ἢ κοινοβουλευτικά ἢ δικτατορικά· καί στίς δύο αὐτές περιπτώσεις κυριαρχεῖ ἢ παρασιτική μειοψηφία τῆς ἀρχούσης τάξεως τῆς δημοκρατίας, ἢ ὁποῖα ἀνάλογα μέ τά συμφέροντά της διαλέγει καί ἐπιβάλλει, πότε τήν δικτατορία καί πότε τόν κοινοβουλευτισμό.

Ἐναντιμέτωπος καί κηρυγμένος ἐχθρός ὄλων αὐτῶν τῶν καταστάσεων εἶναι ὁ ἐθνικολαϊκός ὀλοκληρωτισμός, πού καθιερώνοντας καινούργια κοινωνικοοικονομική τάξι πραγμάτων γκρεμίζει τήν παλιά, τήν χτισμένη πάνω στήν ἀδικία καί καταπίεσι. Μέ πολλά εὐεργετικά μέτρα καί κυρίως μέ τήν σχεδιασμένη ἐπέκτασι τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας, στήν λαϊκή δραστηριότητα πραγματοποιεῖ τήν ἐνότητα τοῦ ἔθνους καί δι' αὐτῆς τήν πνευματική, ἠθική καί ὕλική ἐξύψωσί του. Τό κράτος, στόν ἐθνικοσοσιαλισμό, δέν ἐπεμβαίνει γιά νά θάλῃ περιορισμούς πού δημιουργοῦν εὐνοιοκρατικές κλίκες, ἀλλά γιά νά κατευθύνῃ τόν λαό πρός ὑποδειγματική ὀργάνωσι τῆς κοινωνίας, ὥστε σέ πρώτη μοῖρα νά μπαίνει πάντα τό ἐθνικόν συμφέρον.

Στόν ἐθνικοσοσιαλισμό προηγεῖται ἡ ὀλότης καί ἀκολουθοῦν τά ἄτομα. Ἀκριβῶς ἐδῶ μάλιστα θρίσκειται ἡ οὐσιαστική διαφορά του μέ τήν δημοκρατία, στήν ὁποῖα οἱ ἀτομικιστικές θεωρίες ἐπιτρέπουν στό ἄτομο νά σταθῇ μέ αὐθάδεια ἀντίκρυ στό σύνολο καί νά τό θλάσῃ χωρίς νά μπορῇ κανεῖς νά τό ἐμποδίσει, γιατί τό ἄτομο ἔχει τό λιγώτερο περισσότερα δικαιώματα ἀπό ὅσα ἔχει ἡ ὀλότης.

Ἄν ἀφήσουμε τό περιεχόμενο τῆς δικτατορίας καί, παίρνοντας τή μορφή της, δεχθοῦμε ὅτι δικτατορία ὑπάρχει ὅταν διοικῇ ἓνα πρόσωπο, πάλιν ὁ ἐθνικοσοσιαλισμός δέν εἶναι δικτατορία, γιατί σ' αὐτόν δέν ἔχουμε κυβέρνησι ἐνός προσώπου, ἀλλά κυβέρνησι συλλογικῆς ἡγεσίας.

Ὅπως λοιπόν καί νά ἐξετάσουμε τό ζήτημα ἡ δικτατορία καί ὁ ἐθνικοσοσιαλισμός εἶναι δύο ἔννοιες, πού

ἀλληλογρονθοκοποῦνται τόσο φανερά, ὥστε κάθε σύγκυσις μεταξύ τους νᾶναι ἀδικοιολόγητη.

9

Η ΗΘΙΚΗ ΤΟΥ ΕΜΠΡΟΣ

Ἐθνικοσοσιαλισμός, σάν ἠθική, περιλαμβάνει προσδιορισμένους κανόνες πού ἔχοντας τό κύρος τῶν ἐσωτερικῶν ἐπιταγῶν ὑπαγορεύουν ὠρισμένη κοινωνική διαγωγή, ἡ ὁποία ὅπως καί ἄλλοῦ δηλώθηκε εἶναι σύμφωνη πρός τίς ἀπαιτήσεις τῆς ἐλληνικῆς ἐθνικῆς ζωῆς.

Ἡ δημοκρατία καί ὁ κομμουνισμός στεροῦνται ἠθικοῦ περιεχομένου καί ἠθικῶν στόχων. Ἐν ἀντιθέσει πρός αὐτά τά ἀγνωστικά συστήματα ὁ ἐθνικοσοσιαλισμός εἶναι ὅτι πρέπει. Ἐνα ὑπερήφανο ἠθικό καθῆκον, πού ἀπορρέοντας ἐκ τῆς συνειδήσεως τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς καθιστᾷ ἀδυσώπητα τόν Ἕλληνα ὑπεύθυνο, ἀπέναντι τῆς ἱστορίας καί τοῦ Θεοῦ, ὡς πρός τήν συνεπῆ τήρησι τῆς συμπεριφορᾶς, πού ὀφείλει. Ὁ ἐθνικοσοσιαλισμός λοιπόν δέν εἶναι ἀπλῶς ἓνα πολιτικό κίνημα πρόκειται μᾶλλον γιά κάτι περιεκτικώτερο. Εἶναι ἓνας τρόπος ζωῆς, μιᾷ σύλληψι τῆς ὑπάρξεως καί τοῦ κόσμου. Μιά βιοθεωρία, πού ἐάν ἔλαβε τήν μορφή τοῦ πολιτικοῦ κινήματος τόκανε, γιατί μέ πολιτικά μέσα ἐπιδιώκει καί πραγματοποιεῖ τήν ἐπικράτησί της.

Ὁ τρόπος ζωῆς τῶν ἀνθρώπων ἀντανακλᾷ τήν ἠθική τους. Ἡ ἠθική εἶναι ὑπόθεσι χαρακτηῆρος. Οἱ δειλοί δέν μποροῦν, παρά νά ἔχουν τήν ἠθική τῶν δειλῶν. Ὁ ἐθνικοσοσιαλισμός εἶναι ἡ ἠθική τῶν γενναίων. Εἶναι ἡ ἠθική ἐκείνων, πού δέν πιστεύουν στό ἀδύνατο, στό ἀκατόρθωτο. Εἶναι ἡ ἠθική ἐκείνων πού ἔχουν τήν καρδιά νά μποροῦν ὅ,τι θέλουν. Εἶναι τέλος ἡ ἠθική ἐκείνων πού ἀλύγιστα προχωροῦν ἀνάμεσα στίς ἐναντιότητες, γιά νά φθάσουν σέ σκοπούς, πού μέ ἀκαταδάμαστη ἀντοχή ἐπιδιώκουν.

Ἄναμφισβήτητα μιᾷ τέτοια σκληροτράχηλη ἠθική

δέν ανταποκρίνεται καθόλου στους χαρακτήρες, πού υποχωρούν στά εμπόδια ή σταματούν στίς δυσκολίες.

Ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα εἶναι γιά τόν ἐθνικοσοσιαλισμό τό μέτρο τῆς ἠθικῆς καί εἶναι ἀκριβῶς αὐτό τό μέτρο, πού ἐναποθέτει στήν ἐθνικοσοσιαλιστική πίστι τήν σφραγίδα τῆς ἀνωτερότητος.

Τόσον ἡ δημοκρατία, ὅσον καί ὁ κομμουνισμός ἀντιπροσωπεύουν κάποιο τρόπο ζωῆς, πού ὅπως καί νά ἐξετασθῆ ἀποδεικνύεται ἐντελῶς ἀπαράδεκτος καί προσβλητικός, γιά τήν ἀξία τοῦ ἀνθρώπου. Σ' αὐτό μάλιστα τό σημεῖο ὑπάρχουν τόσες ὁμοιότητες μεταξύ τῶν δύο συστημάτων, ὥστε θά μπορούσα ἄφοβα νά ἰσχυρισθῶ, ὅτι ἡ δημοκρατία δέν εἶναι καλύτερη, ἀπό τόν κομμουνισμό καί ὁ κομμουνισμός δέν εἶναι χειρότερος, ἀπό τήν δημοκρατία.

Ἐθνικοσοσιαλισμός σάν κίνημα σηκώνεται ἐναντίον τῶν κεφαλαιοδημοκρατικῶν καί διεθνοκομμουνιστικῶν θεωριῶν, πού διδάσκουν σάν ἠθική τήν καταπίεσι καί τήν ἐκμετάλλευσι, γιά τήν ἡδονιστική ἀπόλαυσι κάποιας ἀκούραστης ζωῆς. Οὐσιαστικῶς ὅμως ὁ ἐθνικοσοσιαλισμός δέν εἶναι ἡ ἄρνησις τῆς δημοκρατίας καί τοῦ κομμουνισμοῦ, ἀλλά ἡ θέσις τῆς πατρίδος. Ἐξ αἰτίας δέ αὐτῆς τῆς θέσεως ἀπορρέουν οἱ ἀντιδημοκρατικές καί ἀντικομμουνιστικές του τοποθετήσις.

Ἐθνικοσοσιαλισμός τῆς πατρίδος εἶναι τό ἔπαθλον τῆς νίκης τοῦ ἐθνικοσοσιαλισμοῦ.

Ἐν τούτοις ἡ διεθνῆς ἀντιεθνικοσοσιαλιστική προπαγάνδα χύνει καί διαρκῶς περισσότερο δηλητήριο στά λιβελλογραφήματά της, ἐναντίον τοῦ ἐθνικοσοσιαλισμοῦ, γιά τήν δυσφήμησι τοῦ ὁποίου ἔχει στήν διάθεσί της, ἀπό τόν τύπο καί τόν κινηματογράφο, μέχρις ὅ,τι φαντασθῆ κανεῖς. Δέν θά ἀσχοληθῶ μέ αὐτήν, οὔτε καί πρόκειται νά ἀντικρούσω τούς παραλόγους συλλογισμούς, πού χρησιμοποιοῦν οἱ πλουτοκράτες καί οἱ κομμουνιστές, γιά νά φθάσουν στά συκοφαντικά συμπεράσματα, πού θέλουν, ὥστε νά χαλκεύσουν τήν κίβδηλη ἱστορία μέ τήν ὁποίαν μεταμφιέζουν τούς προδότες καί

δειλους, σέ ήρωες και πατριώτες.

"Όπως και τις συζητήσεις διαπίστωσα, μόλις μιλήση κανείς για έθνικοσοσιαλισμό αρχίζουν άμέσως οι αντιδραστικοί της ιστορίας, για Έβραίους και στρατόπεδα συγκεντρώσεως.

Είμαι λοιπόν ύποχρεωμένος να έπαναλάβω και εδώ εκείνο που έχω αναφέρει άλλου. "Ότι δηλαδή έμεις ύποστηρίζουμε τόν έθνικοσοσιαλισμό της 4ης Αυγούστου και τίποτε παραπάνω. Κάνοντας μάλιστα σαφή διαχωρισμό μεταξύ έλληνικού έθνικοσοσιαλισμού και γερμανικού, θεωρώ τό θέμα ξεκαθαρισμένο και κάθε συζήτηση για Έβραίους και στρατόπεδα συγκεντρώσεως κλεισμένο, καθόσον δέν μās άφορά. Άπεναντίας είμαστε πρόθυμοι και πάντα έτοιμοι να δεχθούμε, ό,τι δήποτε σχετίζεται με τήν 4ην Αυγούστου ή άφορά τόν Μεταξά, τόν γενναίο άγωνιστή, που έπесе στόν άγώνα τόν καλό.

Μέσα από τό θαμπόφωτο του μέλλοντος ξεχωρίζει ή σκιά του, σάν ύπερκόσμιος συμβολισμός τών ιδεών του να πλησιάζη. Οί πιστοί πατριώτες, που αισθάνονται τόν έρχομό του, προβλέπουν τις νέες γενιές να τινάζουν από πάνω τους τις σκουριασμένες δημοκρατικές ιδέες, που μουδιάζουν τόν πατριωτισμό, να όπλίζονται με τήν άθάνατη έθνικοσοσιαλιστική πίστι και να βαδίζουν για τήν δημιουργία της νέας 4ης Αυγούστου, που άποτελεϊ τόν σωστό δρόμο της εξέλιξεως του Έλληνικού Έθνους.

Γύμνωσα τήν δημοκρατία από τις γοητευτικές πλάνες, με τις όποιες τήν είχαν στολίσει οι διαφημιστές της κι έδειξα, ότι είναι ένα κακό πάνω στο όποιο και έξ αιτίας του όποίου δημιουργήθηκαν άλλα χειρότερα, που τώρα ποζάρουν με τά άπατηλά σχήματα πολιτικών, θρησκευτικών ή άλλων ιδεολογικών ροπών.

Πίσω άπ' όλα αυτά βρίσκονται εκείνοι, που γνωρίζουν να κερδίζουν από τήν διχόνοια του λαού: οι πλουτοκράτες, οι όποιοι δέν θάχαν ποτέ επικρατήσει άν τό έθνος ήταν ένωμένο. Δίκαια λοιπόν όφείλουν φόρον ευγνωμοσύνης στη δημοκρατία, που έφερε σε πέρας τό πρόστυχον έργον της τεχνητής διαιρέσεως του λαού.

Είναι περιττό νά πῶ, ὅτι θά πολεμηθῶ ἀπό ἐκείνους μέ μῖσος, πού ἀναγκαστικά θά τοὺς τό ἀνταποδώσω στό πολ-
λαπλάσιο. Θά μέ πολεμήσουν, γιατί ἀποκαλύπτοντας στό
λαό τήν ἀλήθεια τοὺς ἀποστερῶ τήν πηγὴ ἑνός εὐκόλου
πλουτισμοῦ καί τοὺς γκρεμίζω ἀπό τὰ ὕψη τῆς ἀρχούσης
κοινωνικῆς θέσεως, στήν ὁποία ἀπό χρόνια ἔχουν ἀγκυ-
ροβολήσει.

Στήν δύναμι τοῦ κεφαλαίου καί στήν ἀλλοφροσύνη
τῶν ὑποκινουμένων πολιτικῶν τῆς δημοκρατίας, τί
ἔχουμε ἐμεῖς νά ἀντιτάξουμε; Τί ἄλλο ἀπό μιά πίστι, πού
δέν εἶναι λίγο, ὅταν εἶναι ἀποφασισμένος κανεὶς νά διε-
ξάγῃ μέ αὐτὴ ἓνα ἀνυποχώρητο ἰδεολογικόν ἀγῶνα, στόν
ὁποῖον ἐκ τῶν προτέρων θά γνωρίζῃ, ὅτι ἂν δέν νικήσῃ,
θά πέσῃ.

Θά μπορούσα νά ἐπιχειρηματολογούσα μέ ἀτέλειωτες
σειρές ἐπιχειρημάτων, γιά τήν ὀρθότητα τῶν συμπερα-
σμάτων μου. Ἀλλά τότε θά ἐχρειάζοντο τόμοι ὀλόκλη-
ροι. Ἀποφεύγοντας τοὺς θεωρητικούς λαθυρίθους, ἐξέ-
θεσα ὅσο γινότανε πιό ἀπλᾶ καί σύντομα τίς ἰδέες, πού
βρίσκονται σφηνωμένες στήν ψυχὴ μου, σάν τήν σφαῖρα
στόν στόχο της.

Εἶμαι βέβαιος, ὅτι καί ἐκεῖνοι πού, δέν ξέρω γιατί, δέν
συμφωνοῦν μέ μένα θά ἔχουν ἤδη ἀναγνωρίσει τήν εἰλι-
κρίνειά μου, πού εἶναι ἀρκετὴ γιά νά κριθῇ κάποτε
κανεὶς.

Τό μόνο βιβλίό ἐπιστημονικῆς ἀναλύσεως καί κριτικῆς τῆς δημοκρατίας. Πρωτογράφηκε τό 1965 κι εἶναι πάντα ἐπίκαιρο. "Ὅσα γράφει ὅλοι τά ξέρουν, ἀλλά φοβοῦνται νά τά ποῦν ἢ ἔχουν συμφέρον καί τά κρύβουν. Ἡ δημοκρατία θεοποιήθηκε. Τήν θέλουν πάνω ἀπό κάθε ἀμφιβολία γιά τήν ἀξία της. Γι' αὐτό ἀρνοῦνται ὅποιονδήποτε διάλογο μέ θέμα τήν δημοκρατία. Ἐπιβάλανε τήν πολιτική θρησκεία τοῦ δημοκρατισμοῦ. Οἱ ἀντίθετοι χαρακτηρίζονται αἰρετικοί, πού πρέπει νά καοῦν. "Ὅποιος δέν εἶναι δημοκράτης ἀφορίζεται ἀπό τό πλουτοδημοκρατικό κατεστημένο. Ἡ προπαγάνδα, τόσα χρόνια, δέν ἀφήνει τόν λαό νά σκεφθῆ ἐλεύθερα. Τό βιβλίό αὐτό εἶναι ἕνα παράθυρο, πρὸς τόν ἐλεύθερο τρόπο σκέψεως. "Ὅσοι ἔχουν θάρρος τό ἀνοίγουν.